

Za divokými zvířátky do JAR a Namibie

Duben-Květen 2007

5. Dubna 2007, čtvrtek

Praha- Londýn – Johannesburg

1. den

Letošní hlavní velká dovolená byla naplánována na jihemého kontinentu a vyrážíme na ní už v první části roku, poátkem dubna, kdy je v jižní Africe zaátek podzimu. Na cestu se chystá Pavel, Petr a Eva. Nakonec se k nám na část p idá i ta ka. Letenky jsme koupili už s p edstihem v lednu a vyšly naprosto báje n , odlétáme ve čtvrtek v 18:55 z Prahy a kluci ještě p edtím v pohod stihli celý pracovní den bez dovolené. Odpoledne vzali doma sbalené v ci a vyrazili za doprovodu maminky na letišt . Máme s Evou sraz na H rce v 17 hodin a MHD jedeme na letišt . Tam si hned odbavíme batohy. Máme limit 23 kg, ale zdaleka se mu neblížíme. Všichni máme batohy kolem 18 kg. Táta letí zvláš z Lipska v N mecku s Air France a v Africe bude o 3 hodiny d íve než my. Na letišti si prohlédneme výstavu k výro í založení letišt a pak se už rozlou íme s maminkou a šup do letadla. Letíme s British Airways, nejprve starším Airbusem A319 do Londýna a poté po krátkém ekání Jumbem 747 p ímým letem do Johannesburgu. Strava s BA je typicky anglická. Cestou do Londýna dostaneme sendvi a k snídani nad Afrikou vají ka se slaninou. Na jih letíme 10,5 hodiny na zadních sedadlech po dvou vpravo. Protože se do Afriky standardn létá p es noc, moc toho cestou nevidíme, ale zato jsme se p kn vyspali. N kde nad Zambezi se rozednilo. Pod námi v krajin vidíme n kolik klikatých a zpola vyschlých ek, rovinky savan a ob as i n jaký oblý kope ek. U farem pak kruhová zavlažovaná pole a také n kolik p ehrad. Za necelou hodinu už vidíme p edm stí hlavního m sta JAR. P istaneme v 9:25 místního asu, což je zároveň i eský as, protože letíme pouze v jednom asovém pásmu. Je to prima, protože se nemusíme aklimatizovat na jiný as.

eka Limpopo z letadla

6. Dubna 2007, pátek

Johannesburg - Ratho

2. den

Na letišti projdeme pasovou kontrolou, dostáváme p kná razítka do pasu a vstup na 3 m síce. Našt stí již do Jižní Afriky nejsou pot eba vstupní víza. Batohy nám p ijedou skoro okamžit a my jdeme ven. U brány lehce nacházíme ta ku, spíš první vidí on nás. Shledání tady prob hlo hladce. Táta to p i odbavení v N mecku (let l z Lipska) nem l jednoduché, protože m l limit kufru 20kg a skute ná váha ho o 3kg p ekro íla. Musel n které jídlo vyhodit (s l, ho íce), ale d ležitě v ci jako klobásky a hruškovici p emístil do kapes bundy a zachránil. Takže te jsme komplet! Jdeme si

vymnit peníze (1 rand je skoro přesně 3 Kč) a potkáváme se s milou paní Wendy, přes kterou jsme si objednali kempovací vybavení za super cenu. Přijení kompletního vybavení (stolek, židle, kuchyňské vybavení, vařič a další) na 5 týdnů nás přišlo jen na 300 randů. Spousta věcí je nepoužitá, protože s přijížděním v cíl teprve začíná. Wendy kontaktovala Pavla na diskusním fóru o národních parcích v JAR. Přejdeme do přijízděny aut. V přijízděny Tempest Sixt máme rezervovaný 4x4 off road Nissan Hard Body za 17 500 randů na 5 týdnů. Nejprve tam trochu zmatkuje zaující se holka, ale pak zkušená kolegyně vše rychle vyřídí. Naše auto je bílé, velké, máme obě korbou na zavazadla. Vpředu je kabina pro čtyři, ale zadní část pro druhou dvojici lidí moc velká není. Auto má najeto 38 tisíc km a je v pěkném stavu. Zapišeme do protokolu různé škrábance a jednu prasklinu na okně a v 11:20 vyrážíme z garáží vstoupit africkému dobrodružství.

Řídí Pavel, máme manuální převodovku, volant vpravo a jezdíme vlevo! Z letiště si to rovnou namíříme na sever po dálnici N1 směrem na Pretorii a pak na Polokwane (dříve Pietersburg). Dálnice je placená, mýtné celkově činí 83 randů, které platíme na čtyřech mýtnicích. V tšinou je tu povolena rychlost 120 km/hod. Co nás nejvíce překvapilo, je velké množství policejních aut po celé cestě. Viděli jsme jich desítky, v tšinou i blikaly. Také pojedíždíme spousty aut, kde jsou nenaštosovaní a nebo mají na stěše vysoko vystavenou bagáž. Stavíme na jednom odpočívadle s pumpou a je tam neuvěřitelný nepořádek. Je to jistý kontrast mezi moderní silnicí a občas krásnými domy a zároveň obasnou špínou a chudobou. Cestou se čím dál víc otepluje a před námi vidíme bouřkové mraky. Jednou přeháňkou jsme projeli. Byla dokonce s kroupami.

Za Polokwane odbojíme z dálnice na silnici R521 a míříme k vesnici Alldays. Provoz je tady minimální a máme jet maximální rychlostí 120 km/h. Krajina kolem je savana s řídkým porostem malých trnitých stromů. Obas je trochu hustší les nebo naopak nějaká pole. Všude kolem cesty jsou ploty jednotlivých farem. Jedeme kolem několika překážek skal. Najednou vidíme na silnici zvíře. Zabrzdíme a ono to je divoké prase bradavičnaté. Lekne se a se zdviženým ocasem utíká mezi keřky. Sotva stihneme jednu fotku. Máme za sebou naše první divoké zvíře. Po chvíli vidíme mezi keřky stádo antilop. Také obas na stromech sedí ptáci s pěkně zahnutým zobákem. V Alldays se zastavíme a nabereme benzín. Také koupíme 5l vody a biltong. To je jihoafrická specialita. Jde o sušené a kořeněné maso.

Farma Ratho – Leopards rock

Krajina se po dalších několika hodinách začíná měnit. Přibývá skal a skalnatých hřebenů. Osvětlené pozdním sluncem jsou moc pěkné. Pak navíc vidíme i první stromy baobaby. Hned si je fotíme spolu se skálou. Přes silnici nám přebíhá stádo opic a šplhají po skále. To je hezké uvítání v divoké Africe. Kousek před městem Pondrifi, které je na hranici s Botswanou, sjedeme na prašnou cestu směrem na farmu Ratho, kde budeme spát. Děláme několik zastávek na focení krásně osvětlených skal a baobabů. Přes cestu nám přebíhá velké stádo impal.

V p l šesté jsme kone n na farm . ernoška, která tu d lá správcovou, nás ubytuje v krásném dome ku s rákosovou st echou. Neumí v bec anglicky a tak se dorozumíváme rukama nohama. Její manžel nám zapálí ohe na terase s vyhlídkou na eku Limpopo. Než se nad jeme, zapadne slunce a oblohu zaplaví spousta hv zd v etn Jižního k íže. K ve e i si dáváme chleba s karbanátky a ho ící a užíváme si p íjemné ve erní africké podnebí. Po ve e i si na po íta i prohlížíme fotky z dnešního dne a dopisujeme deník.

Dnes jsme ujeli 519 km

7. Dubna 2007, sobota

Národní park Mapungubwe, Ratho

3. den

Mapungubwe N.P. – Antilopa Kudu

Noc v chýši na farm byla i bez klimatizace p íjemná, akorát ta ku a Evu v noci lehce budil komár. Pavel nás budí krátce po šesté hodin ráno. Venku je krásn teplo a slunce stoupá nad skalami. Rychle se sbalíme a jedeme autem po prašné cest sm rem na východ až na asfaltku, kde odbo íme k národnímu parku Mapungubwe. Park zde byl otev en pom rn nedávno, p ed zhruba t emi roky. Chceme si tu koupit Wild card pass na vstup do všech národních park v JAR, ale lehce nás zasko í, když ho nemají. Kupujeme si tedy denní vstupné za 60 rand za osobu a kolem p l osmé vjíždíme do oploceného parku. Volíme trasu na západ a hned po chvilce jízdy vidíme první antilopy impaly a najednou i antilopu kudu. Nejprve samici bez paroží, a pak i majestátního samce s obrovským šroubovitým parožím. Cestou

dále potkáme n kolik prasat bradavi natých i s malými selátky, ve skalách pak hodn poskakujících daman a hodn pavián . Také zahlédneme menší šedivé opi ky s bílými tvá emi.

Dojedeme až na parkovišt s výhledem na eku Limpopo a obejdeme si kratší okruh na hran skal s n kolika vyhlídkami. Jsou d ev né a moc p kn ud lané. Vidíme dol na soutok dvou ek, Limpopo a Shashu, která tvo í hranici mezi Botswanou a Zimbabwe, takže se vlastn díváme na hranici t í stát . eka te e docela živ , hledáme n jaká zví ata, ale nic moc nevidíme. Zato baobaby kolem jsou p kné a situaci zachra ují spousty ješt rek, které jsou p kn barevné a ob as se nechají vyfotit. Také okolní skály jsou hodn zajímavé. Navštívíme všechny 4 vyhlídky a zajdeme i na prot jší stranu s výhledem do údolí a skal, kde vyplašíme velkou tlupu pavián a stádo impal. Pozorujeme je shora dalekohledem, po chvíli se paviáni vrací na strom pod námi a ožírají tam listí. Vrátime se k autu a jedeme o kousek dál k ece Limpopo na lávku tree top walk, která vede tak 5 metr nad zemí až ke b eh u eky. Tam je krásný výhled z pozorovatelný na všechny strany. Posadíme se p ed zavírací okénka a hledáme zví ata. Najednou objevíme velkého krokodýla ležícího na m l in a dalekohledem je krásn vid t zubatý ocas. Na druhé stran si také všimneme dalších velkých krokodýl na b eh u. Jeden má krásn otev enou tlamu. Za chvíli se zvedne a zaleze do vody, chvíli ho vidíme plavat a vystrkovat o i a umák nad vodu. Pak se i druhý rozhodne zaplavat

Mapungubwe N.P. – eka Limpopo

hodiny odbojeme vpravo op t do parku, ovšem do jeho dolní části u eky. Podél eky vede plot se zatočeným ostnatým drátem. Tady je krajina najednou jiná, více zelená a zase hodná antilop. U eky v lese vidíme několikrát antilopy bushbuck. Na planinách také rodiny divokých prasat a veverky. Přimo na cestě u eky vyplašíme velké stádo impal. Taky pojedeme na super sezení v autě, kdy sedíme v okně a vykloníme se na stěchu a fotíme. Zastavíme si u eky a jdeme se projít po písku, vidíme sloní stopy a v dálce dva pápy se žlutou hlavou. Pokračujeme dál až k napajedlu, kam se jde od parkoviště skrytou pěšinou mezi divokými křovíky. Otevřeme okénka a pozorujeme želvy ve vodě a po chvíli i antilopu vodušku (waterbuck). Je to samec s prkným parožím a pije z napajedla. Cestou zpět fotíme divokého pakona a pak hliněné domky domorodých černoušk.

Vyjedeme z parku a míjíme zpět na farmu Ratho. Zastavíme se u leopardí skály, kam nás táta dovezl po drsné off road cestě až pod horu. Zkoušíme se vyšplhat až nahoru na skálu, ale dva pokusy ztroskotají na prudké skále. Druhý navíc na kovovém žebříku, který vede tak úzkou škvírou, že se nám nepodařilo se jí protáhnout. Vrátime se trnitou cestou dolů a autem popojedeme prašnou a úzkou cestou mezi stromy až k silnici. Pak zamíjíme opět k ece podél ostnatého plotu. Pozorujeme ptáky marabu. Chtěli jsme jít k ece, ale všude je plot a brány jsou zavěšené. Cestou zpět jedeme pod skalami. Od napajedla, které je vidět ze shora z farmy, pak jdeme pěšky nahoru. Táta mezitím jede kolem skalnatého hřebenu autem. U farmy hned zapalujeme oheň a také se vykoupeme v bazénu. Petr ještě fotí zapadající slunce. Zjistíme, že v bombě pod pájním ventilem není žádný plyn a také zdejší plynová kamna nijak neumíme rozchodit. Nevadí, dáme nakrájené brambory nad oheň. Táta mezitím připraví T-bone steaky, které jsme koupili v obchodě. Pečeme je na široké pánvi nad žhavým uhlím. Maso je skvělé! Akorát propečené a šavnaté. Popijeme bílé víno a užíváme si teplý a příjemný večer s hvězdnou oblohou nad námi.

Dnes jsme ujeli 247 km

si a zmizí v ece. Autem se vracíme zpět, cestou opět vidíme spoustu impal a pak i stádo zeber. Také potkáme spoustu paviánů. Při výjezdu z parku nabereme do kanystru vodu.

Míjíme asi 50 km k jihu do města Alldays, kde potebujeme nakoupit jídlo na dnešní den a večer. U benzínky kupujeme brambory, steaky a chleba se salámem k obědu. Také popijeme pivo a bílé víno v krabici s kohoutkem. Bereme i dva pytle s ledem, abychom mohli chladit potraviny. Cestou zpět do parku sníme chleby a kolem druhé

Farma Ratho – Večerní oheň

Farma Ratho – Domek na farm

Vstáváme krátce po šesté. Venku je zataženo a příjemně teplo. V rychlovarné konvici vaříme čaj a snídáme skvělý český chléb s máslem a salámem. Přebalujeme věci a obrovský kufr u auta máme téměř plný. Vychutnáváme si pohodu a příjemné klima u snídaní. Kolem nás pobíhají místní kánoši, kteří rychle umyjí nádobí, zapálí nám oheň a posedávají opodál, kdybychom něco potřebovali. Po snídani vyfotíme farmu a po osmé vyrazíme na cestu. Ještě na farmě vidíme několik vodušek, velké stádo impal a paviána

který honí damana. U silnice pozorujeme skupinu mung a spoustu ptáků. Vidíme na farmě o dost víc zvířat než dříve, možná je to tím, že je zataženo a zvířata se tedy ještě neschovávala před sluncem.

Cestou do Messiny se stavíme u vchodu do národního parku Mapungubwe nabrat pitnou vodu do kanystrů. Také si koupíme celoroční karty na vstup do všech národních parků zvané Wild Card. Dnes už je mají. Máme dvě po dvojicích, je to levnější. Pro dvě osoby to stojí 1400 randů. Docela dlouho trvá než to zamstane vyjíždí. Pokračujeme dále na Messinu. Podél cesty je spousta baobabů. Na jednom místě fotíme skálu a okrouhlé balvany. Do města dojedeme před 11 hodinou a jedeme do centra na nákup. Jdeme do velkého supermarketu SPAR, který vypadá nejlépe ve městě. Nakoupíme spoustu jídla na několik dní. Pak se marně sháníme po doplnění plynové bomby. Je neděle a ve většině obchodů mají zavazeno. Kousek za městem uhneme na východ směrem ke Kruger N.P. Cesta se chvíli vine zatáčkami mezi skalami. Pak už zase uhneme po rovině. Za dvě hodiny jsme u vjezdu jménem Pafuri a vyjíždíme do parku. Krajina je docela zelená a tropická. Po chvíli vidíme první zvířata - stádo antilop impal. To je zde na západě JAR nejbohatší druh antilop. Jedeme na oběd do picnic area nad řekou. Kupodivu není oplocená, na severu totiž nejsou velké šelmy. Jsme tam až po 14 hodinách. Když jíme chleba, abychom se nezdržovali. Pak se jedeme podívat do severovýchodního rohu Krugerova parku, kde tvoří hranici eka Limpopo. Cestou v lese vidíme několik stád impal a skupinu paviánů. Pak je chvíle planina a tam je zase stádo pako a zeber dohromady. V jednom místě se do Limpopo vlévá menší eka a my tam jdeme na vyhlídku. Setkávají

Kruger N.P. – Skupina pako

se zde hranice JAR, Mosambiku a Zimbabwe. Na druhé straně vidíme několik krokodýlů. Za chvíli Petr zahlédne ve vodě skupinku hrochů. Koukáme se jak jim vykukují jen hrbety a oči.

Kruger N.P. – Sloni u napajedla

sebou. Pozorujeme jak pijí a hodně fotíme. Ještě před kempem se zastavíme na mostě přes řeku Shingwedzi a díváme se na koryto. Slunce již zapadlo a dává se šero. Teď před kempem vidíme na suchých stromech nad řekou spoustu velkých ptáků. U silnice je také velká tlupa opic. Do kempu dojedeme akorát pár minut před 18 hodinou, kdy zavírají bránu. Nahlásíme se na recepci. Zase jako všude úřadování docela dlouho trvá. Místo na stan si můžeme vybrat kde chceme v rámci oblasti pro stany. Stavíme si poprvé stany kousek od plotu kempu. Po chvíli, co rozestavíme židle a stoly, začneme přestěrovat. Rychle v nich schováme a ukryjeme se pod stěškou po obvodu toalet. Tam si také dáme rychlou večeři ve formě pečených klobás a chleba. Naštin je v kempu ve stejná kuchyně, protože se nám nepodařilo sehnat plyn do bomby k našemu vaření. Dopijeme pod stěškou víno a nadáváme na dešť. Nakonec přestane pršet a tak se sbalíme a jdeme spát.

Dnes jsme ujeli 223 km

9. Dubna 2007, pondělí Kruger N.P.- stánek 5. den

Vstáváme ještě za šera v 5:35 a rychle si dáme k jídlu jen cornflakes s mlékem. I když balíme jen něco, vyjedeme na prohlídku až v 6:15 když už se slunce klube nad obzor. Nejprve jedeme hned za kempem na krátkou cestu podél řeky, kde je širší koryto. Od hlavní cesty je občas několik desítek metrů dlouhá odbočka do oblouku k řece. Na jedné se díváme na řeku a ve vodě uvidíme dva hrochy. Trochu dovádějí a jsou akční. To u nich není moc obvyklé. Také tam plave krokodýl. Pokračujeme dále a vyrážíme na další menší okruh v blízkosti kempu. Zde nejprve vidíme mezi keři menší stádo impalů. O kousek dál jsou i zebry. Najednou je za stromy vidět slon. Je méně než 10 metrů od cesty a krásně vidíme jak se krmí. Na stromě kousek od cesty sedí velký hnědý orel. Nechá se klidně fotit a probírá si peří. Když dokončíme okruh, musíme na chvíli zastavit, protože na silnici jsou pavíani. Moc se nás nebojí a krokem kolem nich projíždíme. Nakonec ještě jedeme krátkou cestu s brodem směrem ke kempu. Najednou slyšíme troubit slona. Chvilku couváme a vidíme kousek od cesty sloní rodinku. Slonice je nervózní a výhrůžněk nám udělá pár kroků, takže

radši popojedeme dál. Fotky stihneme když rodinka p echází p es silnici za námi. Ješt p ejždíme p es eku, ve které se na píse ném ostr vku válí n kolik krokodýl vedle sebe. Brod je nakonec p kn vybetonovaný a zvýšený. Voda se p es n j p elévá jen n kolik centimetr . P ejedeme pomalu a Eva chce ješt p ejet rychleji. Tak Petr vystoupí a fotí rychlý pr jezd se st íkající vodou na všechny strany. Vracíme se potom do kempu sbalit.

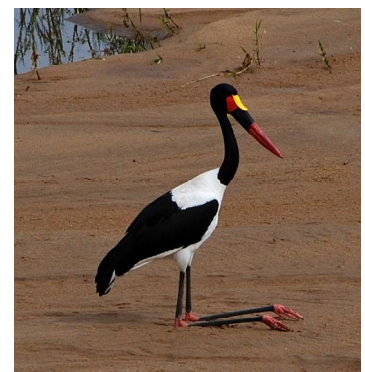

Kruger N.P. – Obratník kozoroha

V kempu si dáváme velkou pozdní snídani. Smažíme si vají ka a slaninu. Ješt balíme stany, našť stí už uschly. V ci se do kufru auta i p es jeho velikost sotva vejdou. Po desáté hodin jedeme na celý den do parku. Nejprve sm ujeme po hlavní silnici dále na jih. U hlavní silnice vidíme op t n jakou tu žirafu a také zebry. Pak p ijedeme na obratník kozoroha, kde kon í tropy. Obratník je tu vyzna en kameny zapušt nými v asfaltu a na zdejším parkovišti se smí legáln vylézt ven z auta. Jinak v celém parku platí p ísný zákaz vystupování z auta mimo vyhrazená místa kv li bezpe nosti návšt vnk , protože zde voln žijí velké

šelmy. Fotíme se a pak se kousek vrátíme a uhneme na prašnou cestu do srdce parku po silnici jménem Tropic of Capricorn loop. Je zde krajina s vysokou trávou a málo stromy. Cestou potkáváme velkého slona a v dálce zahlédneme první pštrosy. Na silnici fotíme želvu s vysokým kruným em. Potkáváme skupinku slon a pak se vracíme zp t na asfaltku. U krajnice stojí n kolik aut a záhy zjistíme pro . Na sražené antilop si pochutnává po etná (p es 20) skupinka sup . Vzájemn se napadají a bojují o ko ist. Zárove ze všech stran p ílétají další. Za chvíli zbudou jen ohlodané kosti. Další zastávka je u stáda v tších hn dých antilop, které se chovají nervózn a záhy zjistíme pro . Z k oví vylézá šakal, ale jedná antilopa ho zahání. Šakal je naše první v tší šelma, co vidíme.

P ejždíme eku Letaba a pozorujeme z mostu krásn zbarveného ápa se žlutých elem a červeným zobákem. eka je plná života, vidíme dva krokodýly, želvy a n kolik vypasených sumc . Jedeme dál podél eky a na jedné vyhlídce zpozorujeme hrocha jak leze z vody a mizí v tráv . Poprvé jsme vid li z hrocha víc než špi ku hlavy a h betu nad hladinou vody. Na b eh u je op t n kolik krokodýl . Orel b lohlavý nám létá nad hlavou a je krásn vid t, jak má tvarovaná k ídla. Pokra ujeme dále po silnici sm rem k ece Olifant. Dnes je po así p kné. Sem tam slunce zahalí mrak, ale je vid t, že se to lepší a ve er bude nejspíš jasno. V lese vidíme na jednom míst velkou antilopu s pruhy na bocích. Potom již za neme stoupat trochu nahoru ke kempu

Kruger N.P. - Africký áp

Kruger N.P. – Výhled na řeku Olifant

řekou, kde jsme, létají velcí dravci. Parádní místo na piknik. Dáváme si sušenky a hrušky a kocháme se výhledy. Po ed 16 hodinou jedeme dál. Zato íme ještě na jednu prašnou cestou v okolí řeky Olifant. Po chvíli řeku p ejíždíme po nízkém most . Fotíme si koryto řeky s trávou a rákosím. Kousek za řekou najednou vidíme blízko u cesty pár žiraf. Jsou na stran , kde na n p kn svítí odpolední slunce. Žirafák, který má tmavší skvrny a je v tší, je z ejm zaujat partnerkou a r zn jí o uchává a trochu doráží. Samice se klidn pase na akáciích. Krásn ladn se ob žirafy procházejí od stromu ke stromu. Za chvílku stavíme op t kv li stádu zeber p ímo u cesty. Rozhodnou se p ejet asi deset metr p ed námi a p kn se nám nastavují.

Vracíme se na asfaltku a uháníme na jih ke kempu Satara, abychom tam byli do šesti než zav ou bránu. U silnice se pase slon a slunce nízko nad obzorem ho barví do žlutohn dé. Pak v p l šesté zahlédneme velká zví ata u bahniska asi 100m od silnice. Jsou to nosorožci. Je jich celá skupina a postupn se namo í v bahn , z kterého pak lezou ven na pastvu. Pozorujeme je asi deset minut. Podle tlamy poznáme vzácn jší nosorožce bílé, kte í ji mají širší a jsou mohutn jší. Jedeme dál a pozorujeme jak slunce zapadá za obzor a prosv tluje akácie. O kousek dál ještě vidíme vpravo n kolik buvol , mají zahnuté rohy a drbou se mezi ke i. Na focení už ale není dost sv tla. Do kempu vjíždíme v 17:55. Na recepci je fronta a tak táta s Evou jedou stav t stany a kluci ekají na registraci. Ptáme se na 4x4 cestu, co se dá jet jako p ldenní výlet. íkají, že ji lze rezervovat jen ráno. Mezitím padla tma a najít náš stan ve velkém kempu není jednoduché. Obloha je plná hv zd a je krásn vid t mlé ná dráha. Máme místo kousek od kuchyn , kde jsou va i e, tak si ud láme velkou super ve e i. Va íme brambory a táta p ípraví a oko ení antilopí maso, co dostal na farm Ratho od souseda. Máme vynikající plátky antilopí sví kové a ervené víno pod Jižním k ížem, olizujeme se až za ušima. Tuhle lah dku už asi jen tak n co nep ekoná. To je paráda. Dnes jsme ujeli 247 km

nad řekou. Chvíli na parkovišti zkusíme zamknout zadní nákladový prostor, ale v bec to nejde. Budeme muset nechat zámek opravit. Bereme dražší v ci s sebou a jdeme na sva inu na vyhlídku. Pohled na řeku je úchvatný. Pod námi mírným obloukem protéká řeka. Jsou v ní r zná skaliska a tráva. Dalekohledem pozorujeme v ece a kolem řeky bujný život. P ímo v ece nebo na plážích jsou op t krokodýli. Také se tam namá í rodinka hroch . U b ehu vidíme n kolik slon a také antilopy. Podél skalnatého výb žku nad

Kruger N.P. - Žirafa

V noci v dálce občas slyšíme ev lv . Ti by m li být v okolí ve v tším po tu. Snad n jaké uvidíme. Op t vstáváme brzy p ed šestou hodinou a dáváme si rychlou snídani. Stany necháváme stát a jedeme na ranní vyjíž ku. Kousek za kempem vidíme stádo pako hned u silnice. Uhneme z hlavní silnice na prašnou cestu S100 a za chvíli vidíme op t žirafy. Vzhledem k jejich výšce a tomu, jak jsou stále v pohybu jsou asi nejsnadn ji ke spat ení. Jedeme krajinou se stromy a ke i

Kruger N.P. – Pasoucí se zebry

podél cesty. Tráva je docela vysoká a tak vid t menší zví ata bude asi problém. Zato vidíme a fotíme n kolik druh pták na okolních stromech. Na jednom velkém strom kousek od eky jsou malé šedé opi ky. Ská ou po v tvích a ožírají listy. í ku pak p ejíždíme p es vybetonovaný pás a vidíme spoustu leknín a rákosí. Dojedeme až na vyhlídku na í kou Nwanetsi. Díváme se dol na lagunu s lekníny a krokodýly. Pak už se vracíme do kempu. Kousek od kempu p ejíždíme p es most eku a našť stí na n m zv dav zastavíme. Vidíme pod námi na kameni krokodýla s p knými skvrnami a kousek od n j želvu. Na dalším rameni leží velký varan. To je koncentrace zví at. Když dojedeme do kempu na snídani je již slunko vysoko a je vedro. Sotva zastavíme, tak Pavel zjistí, že uchází zadní pravé kolo. Tlak klesá hod rychle a museli jsme píchnout n kde v kempu. Za t i minuty je kolo prázdné. To je sm la. Musíme nejprve najít za zadními seda kami ná adí a podle návodu p íjít na systém spoušt ní rezervy ukryté pod autem na et zu. Navíc je rezerva zam ena. Asi po 45 minutách máme vym n no. Zjistíme, že díra není velká a u pumpy v areálu kempu by to mohli spravit. Jedeme tam a pán nám díru vyspraví vulkanizující ty inkou. M lo by to sta ít. Mezitím Eva s Petrem reorganizují v ci do n kolika papírových krabic. Protože se už blíží poledne a máme velký hlad, ud láme si gulášovou polévku.

Na cestu vyjíždíme až t sn p ed jednou odpoledne. Hned na most , kde jsme vid li varana, stavíme znovu. V ece p kn pije jeden slon. Jedeme dále na jih až k odbo ce k velkému baobabu. Baobaby jsou v této zem pisné ší ce velká vzácnost. Kolem je docela vysoký les a stromy, p esto je baobab všechny p evyšuje. Zastavujeme u napajedla Mazithi, co je hned u silnice. Je to velký rybník p es 100 metr dlouhý. Na okraji jsou krásní ápi brodící se m l inou za úlovkem. Na b eh u stojí í hledají ko ist další vodní ptáci v etn šedé volavky. Nakonec uprost ed objevíme i hrocha. Zato íme na další prašnou cestu sm rem k h ebeni v dálce. Op t potkáváme zebry a tentokrát vidíme po jejich h betech b hat ptáky, kte í

Kruger N.P. – Obrovský baobab

Kruger N.P. – antilopa Nyala

jim vyzobávají parazity. Občas jsou moc drzí nebo drsní a zebra se ožene. Vidíme i majestátné žirafy. Projedeme pod hřebenem a koukáme na skály nad námi. To je změna oproti plochému severu Kruger parku. Také jsou tu v těš stromy. Dojedeme na vyhlídku nad Orpen dam. Jsme na překrásném místě a koukáme dol na lagunou pod námi. Je v ní spousta krokodýlů a také nějaké lekníny. Kolem rostou kaktusy a dole jsou i překrásné skály. Další hezké místo. Vrátime se na asfaltovou silnici. Dál se vydáme na velký hřeben nad planinami parku, kde je další vyhlídka. Ta je parádní. Jsme několik metrů nad úplně rovnou plání Krugerova parku. Pod námi vidíme i pouhým okem několik skupin zvířat. Nejbližší jsou pštrosi a pak v dálce několik slonů. Při pátrání dalekohledem objevíme rodinku tří nosorožců s mláďaty. Dále několik skupin antilop, zebí a dalších zvířat. Takhle z výšky vidíme, jak je rozlehlý park plný zvířat. Báječné.

Ještě stavíme na vyhlídce na druhou stranu hřebene. Tam je více stromů a keřů a žádné antilopy. Sjedeme dol a pokračujeme směrem k výjezdu z parku. Ještě si dáme krátkou prašnou cestu v etně na výjezdu k Sand. Vidíme jen pár impalů a zebí. Projedeme v těšce Sabie a v písku vidíme spousta stop od kův kovitých šelem. Žádné kůvy, ale nevidíme. Těšně před hranicí parku se s námi ještě loučí několik žiraf a stádo zebí. V houštích zahlédneme dvě samice kudu s pruhou na bocích.

Vyjedeme z parku se západem slunce a směrujeme k 50km vzdálenému městu Hazeview. Podél silnice je hned živo, ale nejsou to zvířátka. Po krajnici chodí a postává spousta lidí. Také najednou jezdí mnohem více aut. Vidíme nákladní s korbou plnou lidí, asi pracují přes den v Krugerov parku. Již za šera dojedeme do města Hazeview a u okraje se jdeme podívat do nákupního střediska. Táta potěbuje koupit novou karimatku, jelikož ta jeho nějak uchází. Spí se mu tak nepohodlně. Bohužel tam žádný obchod s turistickými věcmi není. Jedeme 3 km za město do v Lonely Planet pochváleného backpackers. Sjíždíme z hlavní silnice ostě dol tropickým lesem až k budově. Majitel nám ukazuje místa na stany, ale táta chce spát mimo stan, tak všichni objednáme postele na ubytovně. Je tam s námi ještě jedna Švýcarka. Hostel je dost jednoduchý, ale majitelé jsou moc příjemní. Vaíme si ve společné kuchyni rýži s klobásou a dáváme v ní chladit do lednice. Kupodivu zde nejsou žádné komáři a to sedíme na venkovní terase. Všichni si s chutí dáme horkou sprchu.

Dnes jsme ujeli 285 km

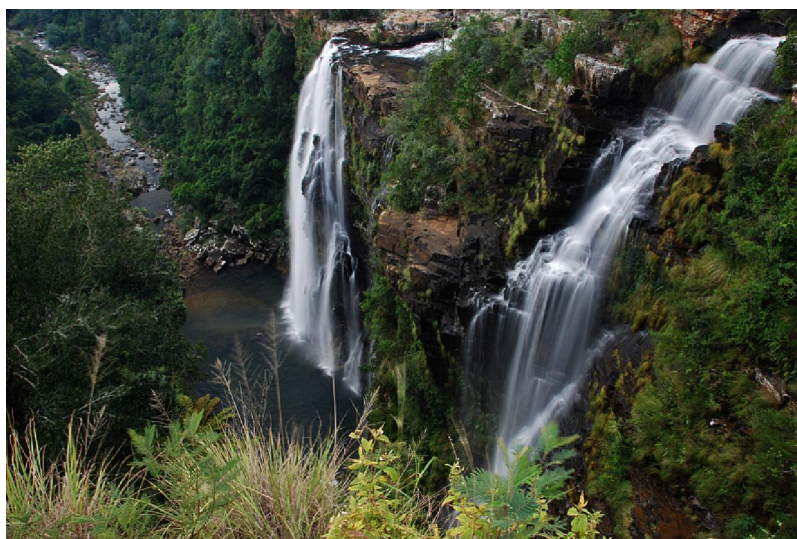
11. Dubna 2007, stěda

Hazeview – Blyde Canyon

7. den

Ráno si trochu přispíme a Pavel vylézá jako první v první sedmé. Ostatní postupně následují. K snídani Eva připraví míchaná vejčká s opečenou rýží a Pavel mezitím dopisuje zameškané dny v deníku. Petr volá do pěstiny a hlásí rozbitý zámek. Zavolají zpět a posílají nám z jejich pobočky v 60 km vzdáleném městě technika, aby vyměnil zámek nebo celou zadní nástavbu. Bude mu trvat asi hodinu, než se sem dostane. Ostatní jedou ještě do města, za jít nějaké nákupy a také nechat naplnit bombu na vodu i plynem. Konečně máme šťastně na správný obchod, kde nám naplní naši

prázdnou bombu plynem. Pavel zatím dopisuje deník a zálohuje fotky. Za hodinku p ijede maník z p j ovny se stejným autem a vrhá se na opravu. Jelikož je zadní nástavba p id lána na 4 šrouby, rozhodne se dát nám jeho nástavbu než aby m nil zámek. Když po deseti minutách odmontují ob nástavby a zkusí novou k nám nasadit, zjistí, že nástavba má jinde otvory na šrouby než naše korba. To je divné, když auta jsou stejný model. Rychlé rozhodnutí íká vyvrtat do plastové nástavby díry dle korby. Majitel hostelu má vrta ku, ale nesprávný vrták. Takže pomocník opravá e jede do m sta pro vrták. Pak už jde vše jak na drátkách. Bohužel nás oprava zdržela celé dopoledne a vyjíždíme až kolem poledne. Ješt se zastavíme ve m st a táta, když nenajde nikde prodávat karimatky, tak si koupí alespo deku. Také po ídíme autoatlas Jihoafrické republiky a vyrážíme dál.

Drakensberg – Lisboa falls

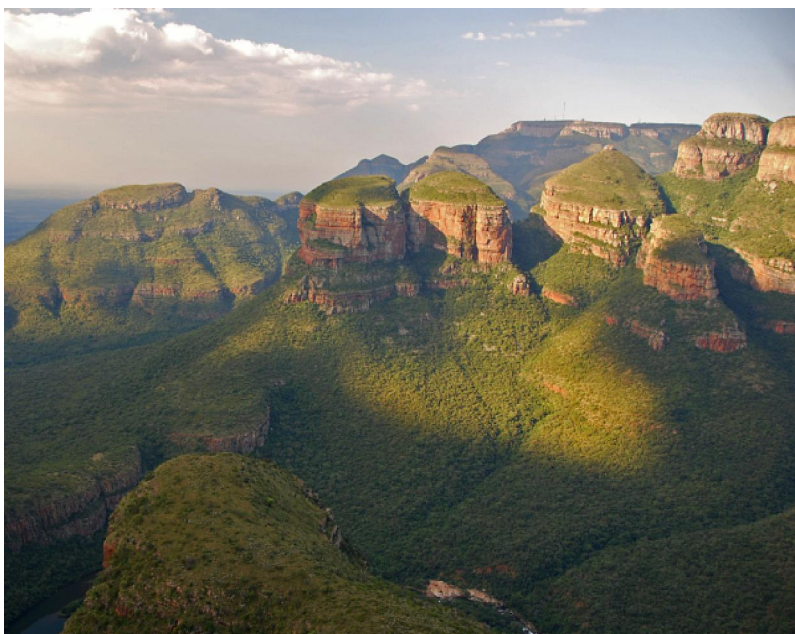
Jedeme k odbo ce na další vodopád Lisboa Falls. U parkovišt je na stolech k prodeji spousta suvenýr . Jdeme po vyšlapaných cestí kách na svahu nad vodopádem. Vodopád je nádherný, vysoký p es 90 metr . Padá dol do skalnatého ka onu. Je zde také druhý menší vodopád. Obcházíme r zné vyhlídky a fotíme si údolí i vodopád. Pokra ujeme po silnici k vodopádu Berlin Falls. Ten není tolik vysoký a padá z barevné st ny do úzkého údolí. Je zajímavé, že v údolí jsou polámané stromy, jako od vich ice. Vodopád je také p kný a na skále nad ním si dáváme ke sva ince sušenky a jablka.

Sm ujeme dál až k ece Teuer, kde náhle za ínají skály a vidíme n kolik potok ve skalnatém terénu. Taková skoro skotská náhorní plošina se skalami. Kolem už jsou p kné kopce, v tšinou holé a již žluto-hn dé. Dojedeme k parkovišti u známých Bourke's Luck Potholes, kde platíme za vstup do p írodní rezervace 22 rand na osobu. Je vid t, že zde udržují po ádek a o parkovišt a okolí se starají. Jdeme po p kném chodníku sm rem k sout sce pod námi. Je tam n kolik m stk p es ka on. Nyní je zataženo a skály jsou docela tmavé. Kamenné hrnce jsou vytvo eny víry vody, která v m kkém pískovci honí zrna tvrdšího k emene. Hrnce vznikly na soutoku dvou ek Blyde a Teuer. Nad hrnci je p kné skalnaté koryto í ky Teuer.

Drakensberg – Potholes

Hned za m stem za neme stoupat prudce do kopce krásnou krajinou. Kolem jsou um le vysázené obrovské lesy. Projíždíme kolem nich n kolik desítek kilometr a je to p kná sv ží zelená. Po así je krásné a je hodn teplo. Silnice se vine krajinou a stoupá stále nahoru. P ijedeme do sedla a dále již tolik nestoupáme, jelikož jedeme po náhorní ásti nad údolími. Ob as máme p kný výhled na údolí pod námi a vesni ky. P ímo u silnice se jdeme podívat na náš první vodopád Grashop Falls. Padá z hrany dol tenkou stužkou a je již ve stínu.

Drakensberg – Three Rondavels

Je tu hodně lidí i několik autobusů. Nakonec slunce vykoukne a uděláme i nějaké slunečné fotky. Je to moc pěkné místo. Zajímavé skalní útvary a dva kaňony. Pokračujeme dál autem podél okraje kaňonu nad řekou Blyde. Pohledy na okolní skály jsou fantastické. Dokonce zastavíme jen u silnice na fotky. Je již odpoledne po 15 hodin a sotva stihneme navštívit všechny vyhlídky. Teď nás čeká vyhlídka na přehradu na řece Blyde a kousek od ní tři skalnaté homole Three Rondavels. Připomínají totiž domorodé chýše s kuželovitou střechou. Opět je trochu zataženo, ale slunce se přece jen na chvíli ukáže. Díváme se z několika míst

a fotíme se na skalách. Je to krásné místo. Vracíme se kousek na další vyhlídku, kde je vidět na pevně vinoucí se dole v údolí. Slunce už se kloní k obzoru a my spěcháme na poslední vyhlídky.

Odbočíme z hlavní silnice na vedlejší silnici, která vede ke třem vyhlídkám než se napojí zpět na hlavní silnici. Stoupáme do kopce a míjíme kemp, který vypadá opuštěně, ale je na moc pěkném místě. Stavíme na první vyhlídce jménem Wonder View. Je zde pěkný výhled z kolmé skály dolů do údolí, které je skoro celé pokryto uměle vysázenými borovicovými lesy. Bohužel je silný opar a údolí je již ve stínu. Další zastávka se jmenuje God's Window. Je už po páté a hlídá nás nepouští na hlavní parkoviště. Gestikuluje, ale a zastavíme venku a pouští nás přesky dovnitř. God's Window se jmenuje výhled úzkou pruhem do údolí. Pokračujeme po schodech hustým lesem, který krásně voní, až na další vyhlídku.

Výhled je podobný jako na předchozí vyhlídce. Táta tam zahlédne krásného modro-erveného ptáka. Cestou dolů zrovna zapadá slunce za protější hory a fotíme rudý kotouč mizející za obzorem. Zpět u auta se rozhodneme vyzkoušet kemp, okolo kterého jsme stoupali nahoru. Vracíme se k němu, je zde jeden stůl a židle, v košili strážce národních parků říká, že kemp je zavřený, ale že nám udělá laskavost a umožní nám žít. A že

Drakensberg – Snídání v kempu

bychom mu mohli také udělat laskavost. Dáváme mu 60 rand a za šera stavíme stany. V šest hodin dorazí autem další členoch jako posila na noční službu. Stany máme kousek od budovy, kde dříve byla ubytovna, ale dnes je opuštěná. Chlapíci hlídají budovu, aby jí nikdo nezničil a nerozkradl. Jdeme poprvé vařit na plynovém vaříku. Chceme si k večeři udělat polévku, ale nedá se nám zapálit plyn. Na poprvé jednou škytne a pak nic. Po chvíli experimentování zjistíme, že máme ucpanou trysku na hořáku. Zdá se, že plynový vařík nezprovozníme. Eva jde s hrncem rozmíchané polévky za členochy, kteří sedí opodál u ohně, a domluví s nimi, že si polévku uvaříme u nich na ohni. Sotva dají hrnec na oheň, podaří se Petrovi stéblem trávy prošouchnout trysky a rozjet vařík. Eva, Pavel a pak i táta si povídají s členochy u ohně. Petr fotí ze stativu skupinku u ohně a noční oblohu s Jižním křížem. Po polévce ještě dlouho sedíme na židlích okolo našeho stolu, povídáme si a pijeme čaj. K tomu i slivovici na zahátí, protože spíme ve výšce 1600m, což je jako na vrcholu Sněžky. Je nám čím dál v tšší chladno, až nakonec okolo půl desáté nevydržíme a jdeme spát. Spíme v naprosté pustině mezi horami s krásným rozhledem dokola.

Dnes jsme ujeli 171 km

12. Dubna 2007, čtvrtek

Vodopády u Blyde Canyon

8. den

Drakensberg – Graskop falls

Vstáváme před šestou ještě před svítáním. Vaříme si čaj, Pavel fotí východ slunce. Nastavíme na sluníčko sušit zadýchaný stan a dáváme si k snídani chleba s máslem a meru kovou marmeládou. Opět sedíme okolo stolu a vyhříváme se na vycházejícím sluníčku, máme naprosto pohodové ráno s výhledem do kraje na okolní hory. Členoch nám půjde ukázat dalekohledem na druhé straně silnice se pasoucí antilopy reed buck. Balíme věci, dnes se nám auto podařilo zabalit mimo nádobu, a před osmou vyrážíme.

Znovu stavíme na vyhlídce Wonder View, protože je hned u silnice. Výhled je ale horší než včera kvůli velkému oparu. Pokračujeme ke třetí vyhlídce v podobě – Pinnacle. Je zde skalní ostroh a vedle něj v úzkém údolí je vodopád Graskop Falls. Je příjemně po asi, polojasno a teplo. Přebrodíme malý potok nad vodopádem a jdeme na vyhlídku na vodopád. Cestou zpět Eva nechce brodit a Pavel ji nese na zádech přes potok. Vracíme se na hlavní silnici, projíždíme přes most Graskop a stoupáme do sedla ve výšce 1500m. Za ním stavíme na vyhlídce na vodopád Mac Mac Falls, který je mimo nádobu vysoký a vysoký. Na vyhlídce jsou v plotu šikvé otvory pro fotoaparát kvůli lepšímu

focení. Parkoviště je stejné jako všechna ostatní posetá stánky se suvenýry, což jsou v tšinou vy ezávané sošky zvířat nebo látky s domorodými vzory. V městě Sabie zahlem z hlavní silnice do údolí, kde je kousek od sebe několik vodopádů. Nejprve jedeme po prašné odbočce k vodopádu Bride Veil Falls. Platíme 10 rand za parkování a vyrážíme lesem k vodopádu, který má výšku 70m. Máme štěstí, sluníčko nám vodopád na chvíli osvítlí. Petr fotí u vody modré ptáčky. Vracíme se na asfaltku a další prašnou odbočkou dojedeme k Horseshoe Falls. Parkujeme v krásném kempu se svěží trávou. Jdeme lesem, tentokrát jen pár minut, k vodopádu. Jsou to dva vodopády vedle sebe vysoké tak 15m. Jdeme k poslednímu vodopádu Lonely Creek Falls (68m), vstup je nejdražší – 10 rand za osobu. Ale zase jsou zde nejhezčí trávníky a pěkné stolky na piknik. Vodopád je pěkný, ale krásný vodopád přestáváme vnímat. Opouštíme oblast Blyde Canyonu a vyrážíme na jih.

Drakensberg - Bride Veil Falls

Okolo půl jedné dojedeme do městečka Nelspruit. Stavíme u nákupního centra, kde nakupujeme potraviny a koupíme si s sebou obalové do plastových misek. Máme rýži, dušenou zeleninu a kořenovou masovou směs, která je docela pikantní. Podle Evy je vysloveně pálivá. Sníme to hned ve stínu před obchodem. Táta si ještě koupí novou karimatku a vyrážíme na dlouhý výjezd směrem k národnímu parku Hluhluwe (vyslovuje se „šlušluji“). Po delším váhání opouštíme myšlenku na výjezd přes Svazijsko a objíždíme ho po místních silnicích, které jsou ale všechny asfaltové s rychlostním limitem 120km/h. První úsek je do prudkého kopce a opět musíme přejet vysoké sedlo. Cestou z nás míjíme kamión, kterému se po silnici rozsypaly z návesu klády, našťastí směrem na krajnici. V městě Badplaas bereme plnou nádrž (65 litrů) a pokračujeme zvládnou krajinou našťastí už bez výškových stoupání. Chvillemi poprchává a před Amsterdamem začne regulérně pršet. Uhnáme dál směrem na jih. Občas prší a jinak je oblačno a nejsou žádné výhledy. Stávám se jede opuštěnou krajinou a cesta nám docela rychle ubíhá. Pak přijdou vesničky, kde musíme zpomalit. Dojedeme až do městečka Piet Retief, kde zastavíme na krátký odpočinek a výměnu řidiče. Překvapuje nás, jak je město pěkně udržované. V etnicky čistých ulicích, zahradách a pěkného parku. To jsme zatím nikde jinde v Africe neviděli. Petr volá do hostelu, který je jen 2km od brány parku Hluhluwe a zamluví ubytování. Už se začíná šít a nám zbývá ještě přes 200 kilometrů. Našťastí je silnice kvalitní a ubíhá to dobře. Ještě jednou již za tmy zastavíme u pumpy a dotankujeme. Občas opět prší, ale našťastí jen slabě. Přejedeme odbočku, ale po kilometru se otočíme a už se vydáme z hlavní silnice do tmy, kde není skoro žádný provoz. Hostel nemá naším směrem žádnou ceduli, tak ho asi o 50m přejedeme. Vyjedeme do svahu k budovám a hned nás vítají štěstím dva psi. Ukáže se, že jsou moc hodní a přátelští. Ten menší se vyloženě motá pod nohy. Máme pro sebe pokoj pro šest lidí s třemi palandami. Kuchyň je tu přímo v etnickém mrázáku. Navíc moc hezká zahrádka. I když je venku dost zima, tak si tam dáme večeři. Máme výborné kuře s mangovou omáčkou. Akorát se peklo dlouho a večeříme skoro v deset.

Dnes jsme ujeli 618 km

Vstáváme už před šestou. Dáváme si rychlou snídani opět na terase, máme rychle sbaleno a po půl sedmé vyrážíme do parku. Po asfaltce nám nepěje, je zataženo a mrholí. U vjezdu do parku platíme vstupné, protože v parcích v provincii Kwazulu-Natal neuznávají Wild card. Zároveň kupujeme mapu, kde jsou i barevné obrázky zvířat pro lepší identifikaci. Hned po pár stovkách metrů zahlédneme přímo na silnici silnou svalnatou siluetu zvířete. Už skoro říkáme, že je to lvice, ale

Hluhluwe – Divoká prasata u silnice

ukáže se, že to je hyena. Běží po asfaltce přímo proti nám. Je v tísni než jsme ekali a má krásné skvrny na světlém kožichu. Probíhá kolem tak rychle, že Petr stihne udlat jen jednu rozmazanou fotku přes elní sklo. Škoda, hyeny se tak často nevidí. Po chvíli odbojíme na prašnou cestu, která se klikatí přes prudké kopce. Kdyby bylo lepší po asfaltce, byly by zde super výhledy. Vyjedeme na ty prudké kopce, ale moc toho v dešti nevidíme. I zvířata jsou asi zalezlá. Na prašné cestě potkáváme dvě žirafy, které se pasou hned vedle nás. Na nedalekém stromě obdivujeme dudka s krásnou chocholkou na hlavě. Po chvíli objevíme ve svahu stádo nosorožců, ale jsou dost daleko. Vyjíždíme na vyhlídku na další kopec. Máme krásný rozhled do všech stran, ale vrcholky okolních vyšších kopců jsou v mracích a stále mrholí. Vracíme se na asfaltku a jedeme směrem na západ. Potkáváme poměrně hodně zvěř, například impala, buvoly v trávě a další antilopy. Stavíme na piknikovišti, kde pozorujeme na stromech šedivé opice. Z lesa nám vzběhně před auto zebra a několik set metrů před námi a vůbec se nebojí. Stavíme na vrcholu kopce u Hilltop lodge s pěkným výhledem do kraje. Přestává mrholit a mraky se trochu zvedly. Pořád je ale zataženo. Jedeme na prašnou odbočku, ale jsme zklamaní, protože tam nevidíme ani chlupek. Na odbočce Siwa-Samikhosikazi s výhledem na řeku stavíme na oběd. Krásně tam zpívají ptáci. Pokračujeme k Thiyeni Hide, což dříve byla skrytá pozorovatelná, kde zvířata nevidí lidi a v našem případě ani lidi nevidí zvířata, protože tam žádná nebyla. Je to další prohlídka s vodou, kterých jsme tu už viděli několik, ale všechny byly stejně jako tato bez zvířat. Když se vrátíme k autu zjistíme, že máme téměř prázdnou zadní pneumatiku, tentokrát druhou než minule. Eva nám stopuje pas,

Hluhluwe – Antilopy nyala

vým nu kola jsme zvládli za 13 minut. Jedeme dál a hned vedle silnice narazíme na rodinu divokých prasat – samici se dvěma selátkami. Zaujat se pasou na trávu a vůbec si nás nevšímají.

Podjíždíme hlavní silnici a vjíždíme do sousedního parku Imfolozi. Jsme zaskozeni množstvím zvířat. Během chvilky potkáme nyaly (druh antilopy), zebry, opice, prasata a spoustu impal. V jednu chvíli dokonce musíme zastavit neboť na silnici je tlupa paviánu a zároveň přechází stádo impal spolu s divokými prasaty. Zvěř je všude kolem nás. To je super! Pokračujeme až ke kempu v tomto parku. Odskočíme si na záchod a rozhodneme se jet na cca 35km okružní stezku podél řeky. Sjíždíme trochu z kopce a najednou v lese vidíme hyenu. Pozorujeme dvojici hyen, jak odpovídá v lese. Opět pak vidíme skvrny na boku. Dnes máme na nás štěstí. Sotva ujedeme pár desítek metrů vidíme další hyenu. Jde směrem k tomu co jsme viděli. V lese vidíme i stádo impal, ale hyeny vypadají nažrané. Sjedeme až k řece na jednu vyhlídku. V řece je dokonce voda i když v těsné blízkosti je jen písek. V dálce vidíme z vody vycházet nosorožce. Škoda, že je opět daleko. Pokračujeme nyní blízko řeky, za 5 minut zahlédneme dalšího nosorožce pasoucího se v trávě. Je asi 30 metrů od nás, tak ho pak pozorujeme. Občas je v lese impala, takže je pořád na co koukat. Najednou auto před námi stojí a bliká. Koukáme co kde je a najednou vidíme tylenou rodinku nosorožců asi 15 metrů od silnice. Pasou se zde tři velcí a jeden malý nosorožec. Fotíme a koukáme, je to zážitek. Vidíme takto mohutná zvířata na krátkou vzdálenost v divočině. Nosorožci jdou přes silnici asi jen 20 metrů před námi. Když potom projíždíme pomalu kolem, postaví se statný samec mezi nás a mládě a zlostně na nás kouká. Zastavit se neodvažujeme, ještě by se rozebral a mohl nám rozbít auto. Dokončíme okružní stezku a vidíme na dalších těchto místech nosorožce. V těsné blízkosti jsou vzácnější nosorožci bílí, jedinou vidíme nosorožce černého. Ten je menší a má jinou tlamu. Společně vyjdeme z parku, abychom to stihli před zavazáním. Ještě kousek před výjezdem v křovinách vidíme statného kudu. U brány jsme s rezervou v 17:30. Hned za hranicí parku mají značku u silnice, pozor sloni. A asi ví proč, park tu není oplocen a všimneme si na kolika zvířata u silnice.

Imfolozi – Vzácní nosorožci bílí

Chceme dojet asi 60km do města do ubytovny, co jsme vyhlédli v průvodci. Jedeme chvíli po hlavní silnici a pak odbočíme. Snažíme se sledovat návod z průvodce, ale neúspěšně. Zeptáme se na pumpě, ale když projíždíme kolem onoho místa, jsou tam jen domy a nějaká hospoda. Nakonec se znovu ptáme a zjistíme, že to co jsme viděli by mělo být ono. Jdeme tam a v hospodě zjistíme, že hostel zavěsí před 4mi městy a tady je tu hotel a restaurace. Jsme od bloudění unavení, ale nezbývá než to zkusit jinde. Najdeme další město asi o 50 km více na jih. Voláme tam zda fungují a zjistíme kudy k nim. Odbočíme z hlavního směru ke Mtunzini, ale hned na zájezd se ztratíme. Voláme si o instrukce, ale opět špatně zaháneme. Až na tentý pokus dojedeme po polední cestě za město. Budeme spát v pokojích v kruhové chatce na louce. Vaříme v naplněné venkovní kuchyni tři stoviny a omáčku.

Dnes jsme ujeli 290 km

Ráno nesp cháme a užíváme si snídani na otev ené terase s výhledem do zahrady. U budovy, která nevypadá moc dobre a také vnit ek je ošunt lý, je p kný kousek tropického lesa. Našt stí skoro nelétají komá i. Je krásn jasno a teplo. Po osmé hodin jedeme do m sta na nákup. Za chvilku je dokoupeno další jídlo a mí íme do doporu ené opravny, abychom si nechali zalepit tu druhou píchnutou gumu. Je tam i pumpa a tak zatímco maník spravuje gumu natankujeme a doplníme tlak

Zululand – Kruhové chýše vesni an

v p ekladu údolí tisíce kopce . Všechny kopce jsou krásn zelené a v tšinou porostlé lány cukrové t tiny. Moc se nám to líbí. Chvíli jedeme za kolonou svatebních aut. Druží ky od nev sty se vyklán jí z okna auta. N kolik aut svatby kli kuje na silnici a až po pár kilometrech je p edjedeme. Pokra ujeme dále a ob as d láme n jakou fotku.

Chvíli po poledni p ijedeme do velkého m sta Pietermaritzburg. Zde by m ly být v centru p kné koloniální budovy. Již když se pomalou dopravou blížíme k centru vidíme na chodnících spoustu lidí a samé emé tvá e. Jsme z toho trochu nesví a když parkujeme, bereme z auta všechny dražší v ci. Jdeme po ulici plné ernoch a také je tu hodn Ind . Po chvíli, když nás nikdo neoslovuje, nikdo nic nenabízí, se trochu uklidníme. Nejsme zvyklí, aby kolem nás byly pouze barevní lidé. Procházíme p ší zónou a fotíme n kolik starých budov. V rychlém ob erstvení si dáme v tortile zabalené ku ecí maso a salát za 10 rand kus. Je to moc dobré. Vracíme se k autu a p ed druhou vyjíždíme z m sta ven. Nájezd na dálnici trefíme perfektn a hned hodn stoupáme nahoru do kopce. Po 40km sjíždíme a v menším m st ješt dokupujeme víno, pivo a led do chla áku. Jsme již p es 1000m vysoko a v dálce se

Zululand – Údolí s vesni kami

objevují první strmé hory. Smůžeme k horám a koukáme se po hezké krajině. Dojedeme do města Underberg a po pár kilometrech odbočíme na silnici vedoucí přímo do centra Dračích hor.

Jsme rádi, že silnice je celá asfaltová a jede se nám dobře. Někdy zastavíme na výhledy a fotky hor. Počasí je docela pěkné, polojasno. Pomalu stoupáme kolem pěkných farem nahoru k horám. Před námi už vidíme hřebeny hor se špičatými vrcholy. Někdy kolem cesty můžeme pěkné usedlosti, kde také nabízí ubytování. Dojedeme až do velkého resortu Garden Castle, kde se zapíšeme do knihy návštěv, protože musíme projet skrz tento resort. Je tam několik různých sportovišť a také pěkné golfové hřiště s krásným výhledem na hory. My projíždíme celý areál a jedeme 3 km dále až k budovám kancelářského parku. Jsme tam v 16:30 a kancelář už je zavřená. Kousek dál je pěkný kemp na okraji eukalyptového lesa s výhledem na hory. Vidíme nahoru u sprch dvě auta a tak si postavíme stany v dolní části. Máme krásné místo u lesa a je tu lavička a na tyči ohniště na opékání masa i s roštem. Zafinancujeme si a tak rychle rozděláme oheň s pomocí koupeného dřeva. V balíku je dřevo, v tšipolínka, pak menší třísky a pak ještě papír a pevný lůh. Prostě vše pro rozdělání ohně. Po chvíli boje se nám s pomocí většího množství papíru podaří oheň pěkně rozhořet. Bohužel za chvíli přijdou mraky a začne pršet. Oheň nám to trochu uhasí, navíc fouká silný vítr a moc to nepomůže. Uklidíme věci do auta a rozhodneme, že uděláme k bramborám místo masa jen fazole. Jdeme pod stříšku do kuchyňky v kempu a na našem vaření si rozděláme fazole. Dáme se do jídla se sousedy v kempu, kteří byli někdy v Evropě i v Praze. Dostaneme od nich kousek žeber, co oni opekli na ohni. Je to moc fajn. Řekneme, že jdeme zítra na horu Rhino Peak a tak nám k tomu dávají nějaké užitečné informace. Hlavně nám zdrazují, a vyrazíme brzy, protože to je dlouhý celodenní výlet. Když jdeme spát, tak už neprší a zítra by mělo být pěkně.

Garden Castle – Náš kemp pod horami

Dnes jsme ujeli 385 km

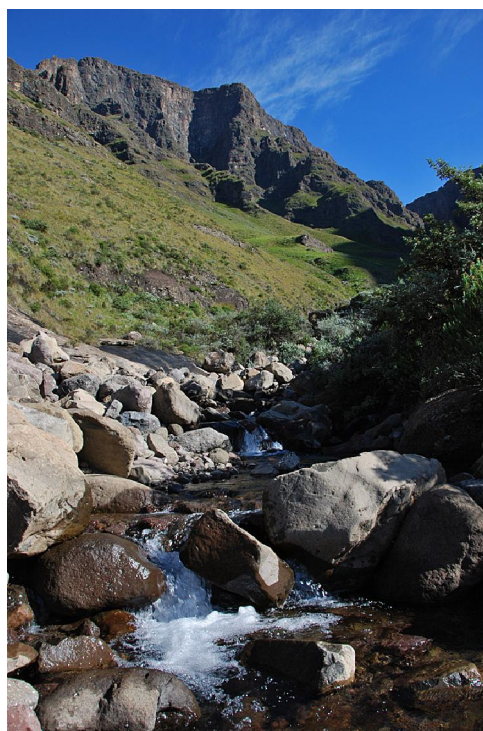
15. dubna 2007, Neděle

Garden Castle Reserve – Rhino Peak

11. den

Vstáváme již před šestou hodinou ráno. Dáváme si ještě za šera snídani, co se komu líbí. Venku je skoro jasno a chladno. Odhadem lehce přes 10 stupňů. Snídaně se nám protáhne a na výlet směrem na Rhino Peak vyrážíme až ve čtvrt na osm. Venku je pěkně a těšíme se na celodenní výšlap. Sousedé nás trochu postrašili, že by nám to mělo zabrat kolem 11 hodin cesty. Ze začátku jdeme polouce po vyšlapané cestě se mírně do kopce a blížíme se k cíli, podél které budeme pokračovat dále nahoru. Jdeme dobře prošlapanou cestou, před sebou pozorujeme skalní útvar Garden Castle. Máme ho ranním sluncem pěkně osvětlený. Jdeme podél potoka, kam se postupně zužuje až

procházíme úzkou soutěskou. Za ní vidíme na svahu stádo eland (velká horská antilopa). Bedlivě nás pozorují když procházíme po svahu kopce pod nimi. Zaříná se oteplovat, kalhoty máme za krásky. Kolem nás jsou pískovcové skály a různé útvary. Někdy potok brodíme až dojdeme k velké jeskyni ve skále. Cesta se pak zmenšuje a občas jí máme problém sledovat. Stále jdeme mírně do kopce po loukách s občasnými kameny. Táta ráno vyrazil rychle a jelikož se občas zastavíme na focení, nedaří se nám ho dohnat. Údolí se dále zužuje a stoupáme stále do prudšího kopce. Naštině jdeme ve stínu a sluníčko do nás nepere. Z údolí se stává rokle a my začínáme stoupat po suti. Na levé straně míjíme pískový vodopád. Terén je hodně náročné a nepřehledný. Občas velké kameny a skalní stupně. Často se zastavujeme oddychovat. Táta jde hodně pomalu, ale nakonec vyleze až nahoru do sedla. Kousek pod ním najednou slyšíme hlasy. Ptáme se, kdo by mohl jít nahoru tak rychle a brzo ráno. Najednou se nad námi vynoří postavíky v pláštích a epicích. Jsou to domorodí pastevci z Lesotha. Trochu se nás bojí, když jdeme ze sedla kolem nich. Eva s nimi zkouší navázat konverzaci, ale zdá se, že neumí anglicky a na všechno odpovídají yes. Nad sedlem je totiž rovinatá náhorní plošina a na ní hranice mezi oběma státy. Poslední hodina výstupu do sedla nám dala práci zabrat. Zastavíme se na svahu a koukáme po plošině a na okolní kopce. Po loukách se prohání spousta ovcí a chlupatých koz. Pokračujeme přes pastviny nízkou trávou směrem k vrcholu Rhino Peak. Jde nám to najednou dobře, na samotný vrchol je potřeba vylézt jen asi 50m po kamenech. Finální výstup není ani moc prudký. V poslední jedné jsme na vrcholu, který je docela plochý, tak 15x20 metrů. Je to skalnatá plošina ve výšce 3051m.

Garden Castle – Soutěska

Garden Castle – Panorama Dračí hor

Venku je polojasno, nad horami se drží mraky zatímco v nížině je jasno. Fotíme se na vrcholu, svaříme a kocháme se okolními výhledy. Dračí hory jsou parádní. Mají sytě zelené svahy až skoro k vrcholům a táhnou se jako zubatý horizont. Pod námi vidíme údolí s říčkou, kudy jsme přišli. Na druhé straně je pískový kaňon směrem dol do údolí. Celé údolí máme jako na dlani. Po jedné hodině vyrážíme zpět dol. Projdeme kolem černých pastevců, kteří tam na nás čekají jako na atrakci. Vstupujeme do rokle a hledáme lepší cestu dol, která by nevedla tolik po suti. Jdeme přes spálenou trávu, ale je to tam hodně prudké a tak raději sejdem k potoku

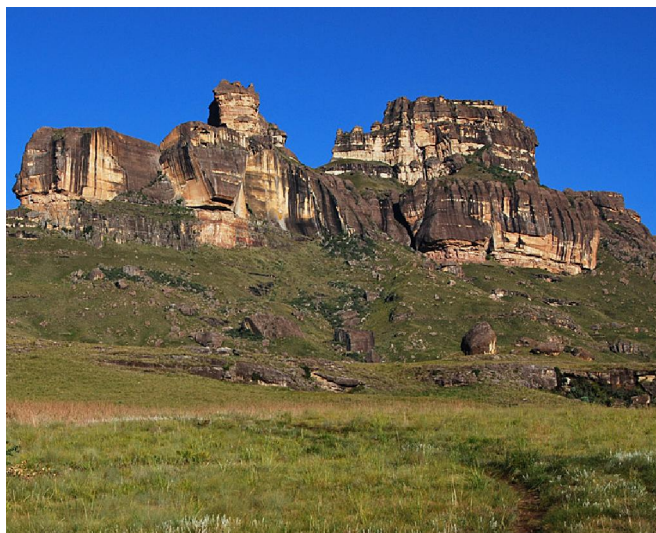
na su . Pomalu a opatrn ě ská eme po kamenech sm rem dol . Sledujeme potok, Pavel tvrdí, že správná cesta je o kus výše a má pravdu. Cesta podél potoka mizí do ztracena a my musíme šplhat prudkým svahem za Pavlem na vyšlapanou cestu. Pod prudkým svahem vede cesta mezi trávou a hned se nám jde lépe. Ud láme dv ě krátké zastávky, abychom dali odpo inout kolen m. Jdeme kolem nádhern ě osv tlených skal v dolní ě ásti údolí. Na rozdíl od výstupu nám to jde dol rychleji. Jen máme velkou žíze ě a po ád pijeme. V p t hodin jsme došli již hodn ě unavení do kempu. Sousedí nám zatleskali a jeden nám dokonce p íšel pot ást rukou. Celý trek v etn ě 1530 m p evýšení jsme zvládli za 10 hodin. Hrdinou dne je táta, který v 61 letech zvládl celý náro ě ný výlet s námi. Sprchujeme se a Pavel rozd lává ohe ě . Na rozdíl od v erejška dnes ohe ě ho í skv le. Po chvíli za ne mírn ě pršet. Rychle schováme všechny v ci do auta. Našt stí deš ě po 5 minutách ustává a zbytek ve era máme jasnou oblohu posetou nev íitelným množstvím hv zd. Na va i i si d láme brambory a na rozpáleném ohni si pe eme steaky. Je jich skoro 2kg, takže se p kn ě nacpeme. Maso je moc dobré, ko en ě né tak akorát. Po ve e i sedíme u ohn ě , dopisujeme deník a nah íváme se u n ě j, protože je celkem chladno.

Dnes jsme ujeli 0 km a ušli 18km s 1530m p evýšením

16. dubna 2007, Pond ě lí

P ě jezd Garden Castle -Transkai - Addo

12. den

Garden Castle

Ráno nespícháme a vstáváme, až když nás sluní ko ze stan ě vyžene. Je krásn ě jasno úpln ě bez mrá k ě . Sedíme venku u stolu a snídáme vaje nou omeletu s bramborem a užíváme si to. Za chvíli už je p kn ě teplo a m ě žeme být v tri ku. Sbalíme v ci a jedeme zaplatit za ubytování v kempu, protože když jsme p ijeli, byla již kancelá ě zav ená. V kancelá ě i si také necháváme vystavit certifikáty, že jsme vylezli na vrchol Rhino Peak. Nohy nás dnes hodn ě bolí a ur ít bychom nezvládli další výlet. V p l desáté projíždíme zp t dol ě resortem se spoustou sportoviš ě a ješt ě se kocháme výhledy na hory. ě ká nás dlouhý p ě jezd co nejbliže dalšímu národnímu parku Addo Elephant. Nejprve jedeme po homatém území se

spoustou p kných farem a rybní k ě . N které stromy už mají barevné listy a krajina vypadá p kn ě . Jsme stále hodn ě vysoko, skoro po ád nad 1500m. Silnice se vine krajinou, která je nyní trochu sušší. Kolem poledne se zastavíme v m st ě Kokstad na nákup a Pavel si m ě ní peníze v bance. Uháníme dál vnitrozemím sm rem na jihovýchod. Nechceme se moc zdržovat a tak jíme v aut ě pouze n ě jaké sladkosti a jablka jako ob d. Podle vzdálenosti zjistíme, že až k parku dojedeme za hluboké tmy po 20 hodin ě . Petr volá do parku rezervovat kemp, ale mají už plno. Tak rezervuje kemp asi 15 km od parku. Jsme v aut ě hodn ě unavení a ani moc nepovídáme nebo nekoukáme po krajin ě . N kdo ě te nebo chvilkami klimbá. Jen Eva stále ě dí dál a dál.

Nave er projíždíme zase trochu jinou krajinou. Jsou zde stromy a lesy a také p ě jždíme n ě kolik ě k. Jedna z nich d lá v krajin ě nev íitelné zákruty. Slunce už se kloní k obzoru a my teprve za neme trošku klesat a blížít se k pob eží. Temnou krajinou jedeme dál. Odbo ka sm rem k parku z hlavní

silnice je 10 kilometr prašná cesta. Pak jedeme po asfaltce a po osmé dojíždíme do kempu. Jsme tady úplně sami na překrásné trávníkové obklopení rákosím a stromy. Je tu i krytá umývárna se stolem, kde si rychle ohříváme polévku. Jsme pouze několik desítek metrů nad hladinou moře asi 40 km od pobřeží. K polévce si dáme ještě okurku a hroznové víno. Konečně se dostaneme k prohlédnutí fotek za poslední tři dny. Zvláště zážitky ze skvělého výletu v horách jsou překrásné. Spát dnes pojedeme z dlouhého pojedání dost utahaní a díky pozdnímu pojedání až po 23 hodinách.

Dnes jsme ujeli 780 km

17. dubna 2007, Úterý

Addo Elephant N.P. – Storms River Mouth

13. den

Pavel vstává jako první ještě za tmy v 5:15. Ostatní budí až kolem půl šesté. Ze stanu se nikomu moc nechce, je stále tma. Venku je hodnota rosa a tak se zdá ráno studené. Jíme rychle corn flakes s mlékem a pijeme čaj z termosky. V 6 hodin již jedeme směrem Addo Elephant N.P. Je ještě šero a u vjezdu do parku nám hlídák říká, že otevře až v 7:00. Ukecáme ho, že máme již od 7:00 zamluvené safari, a tak v 6:20 pronikáme do parku. Kancelář je ještě zavřená a tak si alespoň před vchodem fotíme a obkreslíme mapu. Také se podíváme na značky na mapě, kde včera viděli nejvíce zvěř. Za velkým kempem je ještě jedna brána, kde teprve začíná území zvěř. Pán po nás chce permit. Tvrdíme, že kancelář je zavřená (to je pravda) a ukazujeme Wild Card na volný vstup do parku. Pustí nás a dostaneme kartičku s číslem. Je ještě trochu šero a slunce vykoukne až za chvíli. Pomalu jedeme kolem hustých houštin. Tady asi moc zvěř nevidíme. Po pár minutách našťípí jdou i mýtiny a v tísí louky. Nejdříve vidíme několik skupinek kudu. Opatř nás uchvátí majestátnost samce s krásným šroubovitým paroží. Před námi na silnici něco běží. Zastavíme a na vzdálenost asi 100m vidíme po silnici běžet mrštného šakala. Na fotku je ale ještě málo světla. Přejdeme se za hřeben a najednou vidíme velké louky s různými zvěřmi. Rozeznáme kudu, zebry a v dálce pštrosy. Také vidíme několik dvojic divokých prasat. Odbojíme k vyhlídce nad napajedlem. Přimo u vody jsou jen ptáci, ale v okolí se potuluje několik antilop kudu a v dálce i sloni a zebry. Dva samci kudu se dokonce chvíli strkají parohy. Sluníčko právě vychází nad obzor a my zato jdeme na menší okruh z hlavní silnice.

Addo Elephant N.P. – Zvěř u napajedla

Jedeme po prašné cestě mezi keřky a stromky. Několikrát v porostu zahlédneme kudu. Pak dokonce dva jdou před námi po silnici. Také hned u silnice vidíme velkého světelného orla. Je teprve brzy ráno a vypadá ospale. Také překvapivě, zde uprostřed lesa, potkáme volavku posedávající na stromě. Musíme zastavit, když překážkou cestu přechází zebra a na louce pak vidíme i našeho prvního dnešního slona z blízka. Pomalu se prochází směrem od nás. Vrátime se na hlavní silnici a za pár kilometrů jedeme na další okruh. Nejprve pojedeme planinu s výhledy na různé

Addo N.P. – Pštros

na hlavní trasu a šplháme se do kopce na vyhlídku. Cestou nás zastaví sloni p řím u cesty. Dokonce jeden p echází asi 3 metry p ed autem a pak se p řím p ed námi pase na stromech. Je asi o t etinu menší než jiní sloni. Asi n jaké odrostlé mlád . Naho e na vyhlídce se p es p l hodiny rozhlížíme a také si dáváme snídani. Každý si namaže na chleba co chce. Už je p kn teplo a úpln jasná obloha. Pod námi v lese vidíme mnoho skupin i jednotlivých slon . V dálce vidíme na louce obrovské stádo slon . Má odhadem asi 60 jedinc a pomalu se p esunuje po louce. Vidíme i r zná další zví ata v krajin parku. Zatím se nám tady moc líbí.

Sjedeme dol do údolí a p ejíždíme do druhé ásti parku. Objíždíme dva malé okruhy, ale nevidíme skoro žádná zví ata. Pouze skupinku divokých prasat. Míjíme také n jaké pracovníky parku na valníku za traktorem. P ijedeme až k pozorovateln zv e Spekbook. Ta je umíst na u vodního napajedla a je kryta d ev nou st nou. Lidé se tak mohou dostat blízko ke zv í a ta je nevidí. Te p ed polednem je u vody jen pár pták . Za chvíli se p eci jen objeví dvojice divokých prasat. Chvíli pijí a pak se za nou p etla ovat hlavami a honit se. P icházejí další prasata a v k oví vidíme kudu. Avšak, ten až k vod nejde. P ejíždíme k další vodní nádrži. Cestou p řím p ed autem b ží po silnici t i divoká prasata. P edvád jí nám prase í souboj. Kolem vody na louce jsou desítky divokých prasat. Celé rodiny se pasou na sv ží tráv u napajedla. Vidíme i jiný druh divokého prasete. Je srandovní, že když se pase na nízké tráv , tak si klekne na p ední nohy. Vracíme se zp t do centrální oblasti, abychom ješt vid li n jaké slony. Jedeme op t k napajedlu Carol's rest a to nás nezklame. Kousek p ed ním vidíme z blízka op t kudu a pštrosy. P řím u v napajedle je skupinka slon a kolem brousí

Addo Elephant N.P. – Žíznivá prasata

Addo Elephant N.P. – Sloní rodina se osvěžuje

bahnem. Je to zážitek. Ve vodě navíc brouzdají ptáci, co lžícovitým zobákem proesávají dno za potravou. Sloni se napili a ještě než odejdou, tak už se v bahně rochá divoké prasce. Moc nepřekvapí. Jedeme ven z parku a na rozložence kousek od brány můžeme obrovské stádo slonů roztroušené po mýtinách mezi stromy u silnice. Je jich mnohem více než 50 kusů a další vidíme i na druhé straně silnice. První den v parku Addo Elephant byl krásný a užili jsme si to se všemi zvířátky.

prasata. I naše zebry jsou tu. Chvilku se díváme a pak jedeme zpět. Můžeme vyhlídnout vodu, kde jsme byli ráno. Před hodinou jsme z dálky zahlédli, že tam byli sloni. A teď to bude ještě lepší. Již cestou totiž přejíždíme skupinu slonů, která má jasně namířeno k napáječce. Jdou hodně rychle, asi mají velkou žízeň. Čekáme na ně na vyhlídce u vody a zatím pozorujeme prasata, volavky a také velkou želvu. Sloni se rychle blíží a je vidět, jak se na vodu tlačí. Rychle se k ní vrhnou, ale po pár doušcích si vyberou místo s čistší vodou. Pijí a postupují se vodou i

Přijedeme zpátky do kempu a sbalíme si krásně usušené stany a vyvrané spacáky. Před druhou odpoledne vyjedeme směrem k moři. Nejprve nás čeká asi půl hodiny jízdy po dost rozbité silnici. Dojedeme do města a chceme si dát občerstvení. Zajedeme k pumpě a v klasickém rychlém občerstvení si objednáme tři hamburgery a jednou velkou plnou kapsou. Také si dáváme výborný džus mango-pomeranč. Na cestu se dáme s plnými bažnicemi až téměř po půl hodinu. Za půl hodiny jsme na hlavní silnici a také poprvé uvidíme oceán. Širokou silnici si moc neužijeme, jelikož je zde objížďka kvůli výstavbě druhého pruhu. Jedeme asi dvacet minut pomalu po okrajích, než se na hlavní vrátíme. Pak už jde cesta dobře, jen se nám zatáhne obloha a je pod mrakem. Vzdálenost do parku Tsitsikamma se rychle krátí a stihneme to za chvíli. Chvilku před odbočením pojedeme hluboce zaříznutý a strmý kaňon řeky Storm river, kterémuž ústí pojedeme do kempu. Odbočíme z hlavní silnice směrem k moři a registrujeme se na bráně. Zaplatíme až zítra, recepce je zavřená. Sjíždíme prudce dolů k oceánu. Pobíhá mlha a oparu. Kemp je velký a máme štěstí, že naše místo je přímo u moře. Jsme asi 20 metrů od první hrabiny skal. Vlny krásně burácejí a vzduch je nasycen solí. Stavíme stany a láká nás představa ohně. Koupíme od jedné sousedky deku a jdeme zapalovat. Je úplně jiné než to předtím a nechce moc hořet. Tři plameny již rozhořené ohně zhasnou. Pavel už to vzdává a jde do sprchy. Kluci ještě zkoušejí udlat bažnicemi z jiného typu deky a to pomáhá. Nakonec máme přikrytý oheň. Jelikož jsme najedení od velkého občerstvení, dáme si jen polévku a zeleninový salát. Sedíme pak u ohně, posloucháme hučení moře a popijeme víno.

Dnes jsme ujeli 324 km

V noci se nám krásně spí. U moře i přes zvuk přibíje je příjemné podnebí a čerstvý mořský vzduch.

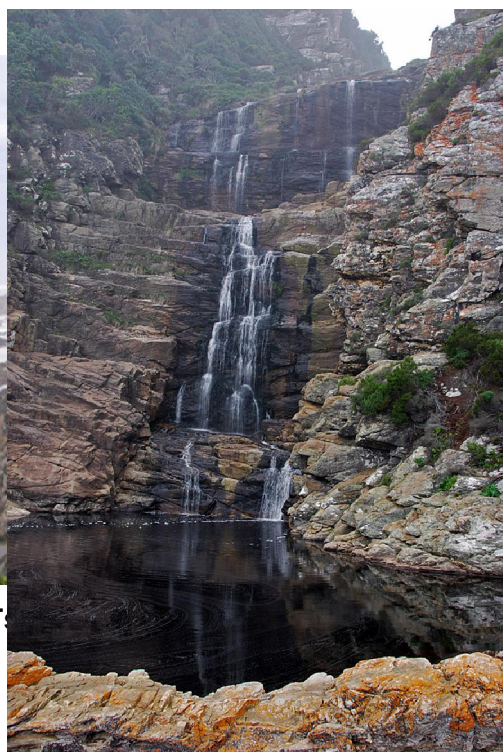
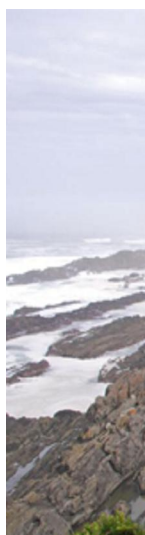

Tsitsikamma N.P. – Kemp u moře

Ráno je zataženo a nad vodou je opar. Možná se to ještě vylepší. Pomalu v klidu snídáme a koukáme na moře. V kempu zstaneme ještě jednu noc a tak nemusíme balit stany a auto. V den jsme obutí a oblečení na výlet. Jedeme ještě zaplatit kemp. To opět zabere vjetní vytištění prázdných útenek skoro půl hodiny. Sjíždíme zpět k moři a parkujeme u zastávky sv. toznámého treku Otter Trail (Vydí stezka). Výšlap vede 42 km podél pobřeží a je tak populární, že se musí rezervovat několik měsíců dopředu. Na nás už pochopitelně nevyšlo místo, protože za den tudy smí projít jen 12 lidí. My pojedeme jen první část jako půldenní výlet.

Vycházíme až kolem desáté hodiny. Obloha je stále celá šedá a viditelnost je sotva kilometr. Fotíme si hned úvodní ceduli a prázdný znak stezky s obrázkem mořské vydry. Nejprve jdeme kousek lesem. Pak vyjdeme na mýtinu odkud jsou vidět vlny dorážející na pobřeží. Na louce zahlédneme malou antilopu blue ducker. Je kousek před námi a ani se moc nebojí. Okousává malé keřky s šavnatými a vosavými listy. Za chvíli uteče do lesa. Lesy jsou zde moc hezké a rozmanité. Za chvíli jsme na menší vyhlídce a zase je pod námi rozeklané divoké pobřeží se skalisky. Sejdeme dol k pobřeží a pohodlná plošina končí. Přejdeme přímo na skaliska na pobřeží mezi přílivovými bazénky. Dokonce v nich vidíme malé rybky. Na jednom skalisku sedí skupina kormoránů a zřejmě odpočívají po ranním lovu. Pokračujeme zase kousek v lese.

Dojdeme do menšího zálivu, kde vidíme vchod do jeskyně. Vytvořilo jí pravděpodobně moře, když bylo výše. Pomalu se zužuje ze všech stran do ztracena. Jdeme dovnitř na průzkum. Eva má s sebou elovku a můžeme si posvítit. Jeskyně je obývána malými netopýry. Naštěstí jich není mnoho a nerušíme je. Chvilku klopytáme tmou a Pavel si dokonce šlápne do bahna a ušpiní pluku boty. Když jsme asi 100 metrů hluboko narazíme na jezírko vyplněné celou šířkou jeskyně. Tady tedy skončíme. Cestou zpět jdeme již lépe, nebo si oči zvykly na tmou. Za jeskyní vede cesta přes ostroh po skalách. Za ní tady rudozravně zbarvené skály. Po chvíli je poád mlhavé a jen občas je trošku světleji, když slunce prosvítí řídké mraky. Po cestě se stídá

Tsitsikamma N.P. – Pobřeží

les s prhledy na skaliska a s úseky po skále. Je zde i n kolik most . Celá cesta je zna ena namalovanými otisky vyd ích tlapek. V dalším úseku jdeme n kolik set metr po skalách podél p ílivových kanál . Tam se nyní p í stoupající vod nalévá spousta vody. D lají se víry a spousta p ny. Najednou vpravo vidíme vodopád. Padá p knou n kolikastup ovou kaskádou dol do t n . Voda pak te e dol do dvacet metr vzdáleného mo e. Zde kon í oficiáln povolené trekování pro lidi, kte í nejdou celý trek, ale jen na denní výlet. Jsme tu hodn brzy a tak se rozhodneme dojít ješt o kus dále. Cesta za vodopádem není tak zajímavá. Jdeme v tšinou dost hustým lesem a nic nevidíme. Akorát když se chystáme oto it, tak uvidíme malé chatky. V nich první noc spí treke i ,co jdou celou trasu. Jsou jednoduše za ízené a mají moc p kný výhled na mo e. Obrátíme se zp t a vrátíme se k vodopádu na ob d. Dáme si sendvi e s vají kem a sušenky. Sedíme jen chvilku a zrovna p ícházejí dnešní treke i. Mají velké batohy a je jich p esn 12. Rázem je u vodopádu plno a rackové neví, kde by d íve žebrali. Okolo druhé hodiny se zvedneme na zpáte ní cestu po stejné stezce. P íliv je nyní asi o p l metru vyšší a kde bylo n kolik izolovaných bazének je nyní jedna velká vodní hladina. Dokonce musíme trochu p eskakovat po kamenech. Za hodinu jsme zp t u za átku treku a parkovišt .

Autem p ejedeme celý kemp na druhý konec silnice, kde je restaurace a také ústí eky Storm River. K ústí vede d ev ná cesta asi 1 km dlouhá. Vede lesem a na n kterých stromech jsou cedulky s jejich názvy. Jdeme se podívat na ústí eky. Tam je známý zav šený most p ímo nad ústím do

Tsitsikamma N.P. – Most p es ústí Storm River

mo e. Minulý rok ho rekonstruovali a je úpln nový. Trošku se houpe a my z n j vidíme krásn do úzkého ka onu eky. Je tam skála p es 100 metr vysoká p ímo do eky. Po ece se jezdí lodí na hodinový výlet. Dnes avšak kv li velkým vlnám na mo i lod nejezdí. Na vyhlídku za ústím již nejdeme, okolo pob eží se po ád válí mlha. Vracíme se zp t s odbo kou na jednu vyhlídku na kanál, kde si p íboj pohrává s kusem klády. Další kusy d eva vidíme i ve vedlejším kanálu. P ímo pod restaurací je malá píse ná pláž. Jdeme alespo smo it nohy do vody. Ta je hodn studená a na plavání to ur it není. P ekvapiv vysoká vlna nás trochu pocáká. V obchod koupíme pár pohled , d evo na ve erní ohe a chleba. Petr p ejíždí autem do kempu a ostatní jdou p šky s výhledy na obrovské burácející vlny. Zvlášt na jednom míst je p es skálu krásn vid t st íkat vodu a tvo ící se vlnu. Všude kolem pobíhá spousta daman . V tšina se bojí a utíká, když jsme blíže. Vidíme jednoho úpln naho e na st eše chatky. Co tam asi pohledává. Další paná kuje u silnice, aby dosáhl na chutný ke ík. V kempu jsme v p t hodin. Mí íme všichni do sprchy a užíváme si pohody bez stresu. Jakmile se trochu setmí, sedáme si ke stolu a d láme si promítání dnešních a v erejších fotek z Addo Elephant. T ch bylo snad nejvíce za jeden den. Hodn zví átku promažeme, hlavn skupinky u napajedel, kde se nám opravdu da ilo. Pak se podíváme na fotky z dnešního treku podél pob eží, které jsou také moc p kné, ale chybí na nich sluní ko a modrá obloha. Je osm hodin a my za ínáme chystat ve e i. Máme t stoviny s p kn ostrým gulášem, podlitým pivem. K tomu popíjíme bílé vínko tentokrát z láhve a pak z malých lahvi ek ješt z letadla. Protože je ve er docela chladno a asi je to tím vlhkem od mo e, sesedneme kolem ohn a

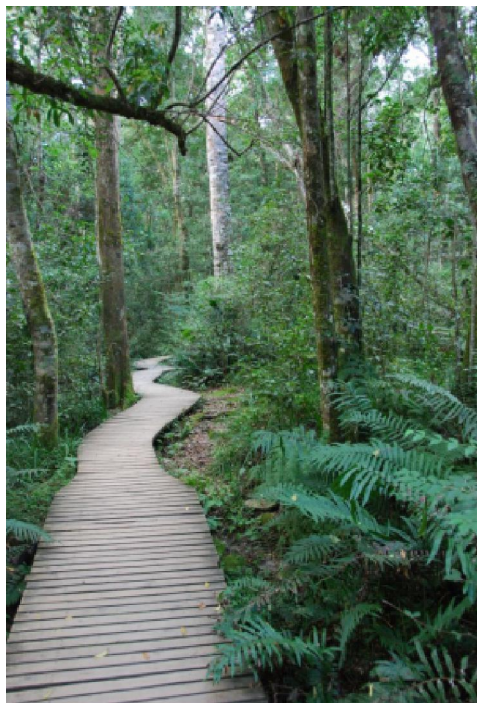
mo e. Minulý rok ho rekonstruovali a je úpln nový. Trošku se houpe a my z n j vidíme krásn do úzkého ka onu eky. Je tam skála p es 100 metr vysoká p ímo do eky. Po ece se jezdí lodí na hodinový výlet. Dnes avšak kv li velkým vlnám na mo i lod nejezdí. Na vyhlídku za ústím již nejdeme, okolo pob eží se po ád válí mlha. Vracíme se zp t s odbo kou na jednu vyhlídku na kanál, kde si p íboj pohrává s kusem klády. Další kusy d eva vidíme i ve vedlejším kanálu. P ímo pod restaurací je malá píse ná pláž. Jdeme alespo smo it nohy do vody. Ta je hodn studená a na plavání to ur it není. P ekvapiv vysoká vlna nás trochu

koukáme do plamen . Postupem ve era se obloha vy istí a vidíme i hv zdy a Jižní k íž. Petr to vzdává první a jde spát p ed desátou. Ostatní zalézají do spacák kolem jedenácté. V noci se nám v bec nezdá chladno a p i burácení vln se krásn spí.

Dnes jsme ujeli 14 km

19. dubna 2007, tvrtek Natures Valley, p ejezd do Wilderness N.P.

15. den

Hustý Prales

Probouzíme se kolem p l sedmé do husté mlhy, ale zima moc není. Teplom r na stole ukazuje 15 stup . Rychle balíme mokré stany a bez snídan se rozhodujeme prchnout z mokrého a mlžného pob eží trošku do vnitrozemí. Tam snad nebude takové slané vlhko. A opravdu, mlha se drží jen u pob eží, naho e svítí sluní ko. Kousek se vrátíme po hlavní silnici zp t k vysokému mostu nad ka onem eky Storms River. Zastavujeme a jdeme si prohlédnout za ranního sluní ka hluboký skalnatý ka on, po jedné stran mostu jdeme tam a po druhé stran zp t. Hloubka je to až neuv ítelná, tají se nám dech. Ka on je zajímav vrásn ný, ze stran sbíhají dol žebra skal. Dole je pouze malá í ka. U stolku vedle mostu posnídáme, chleba s pařtikou a marmeládu a aj. Popojedeme o kousek dál k lesu, kde je okruh hustým lesem sm ující k Big Tree, což je nejv tší a nejvyšší strom v okolí a m í 36,5m. Kmen je tak široký, že ho obejmě 8 lidí. Blízko leží tlustý kmen jiného stromu, padlého p ed pár lety, který vytvo il mýtinu. Te tu v dci pozorují obnovu pralesa. Cesta lesem je moc hezká. Spousta ptá k a krásn zelených kapradin. Vidíme, jak je tu vlhko a vše piln roste. Vracíme se k autu a odjíždíme sm rem k Nature's Valley. Nejedeme po dálnici, ale po staré silnici

p es hory. Silni ka je parádní mezi horami, podél hlubokého údolí a dokonce vidíme vysoký most dálnice, kde se ská e bungee jumping do rokle p es 200m hluboké.

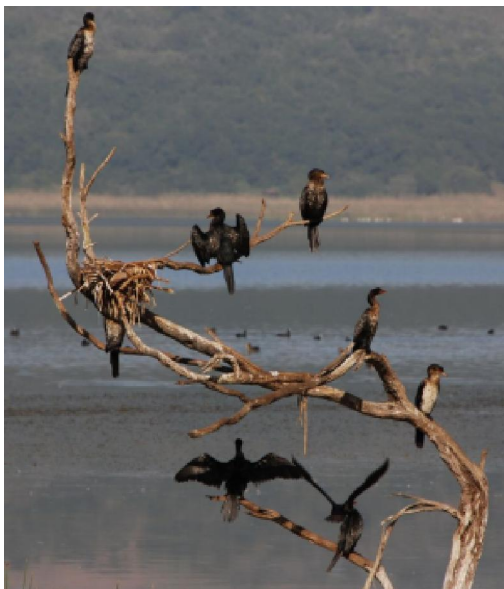
Serpentinami sjíždíme až k mo i. U ústí eky Grooter se údolí rozši uje a vzniká tu p kná laguna hned vedle mo e za píse ným valem. Tady parkujeme a jdeme se projít po pláži u mo e. Po delší dob zase vidíme sluní ko a modrou oblohu. Až nás to na chvílku oslní. Mo e je po ád dost bou livé, ale jinak je teplo. Pískem jdeme bosky po pláži. Musíme p ebrodít eku, která se tady vlévá do mo e. Není moc hluboká, ale proud je silný a d lá houpavé pe eje. Voda v í ce je hodn studená a jsme rádi zp t na teplém písku. Také mo e je ledové a koupání ur it nebude. Jen když Eva s ta kou jdou fotit skálu, tak je opláchne až po stehna ne ekan dlouhá vlna. Pokra ujeme až k vysoké skále nad mo em, kde tušíme konec Otter treku. Vyšlápeme si p šinkou a po d ev ných schodech až nahoru na planinu, kde za brankou fotíme obrázek vydry a konec treku. Usadíme se na skalách nad mo em, dáme si sušenky a p itom pozorujeme burácející vlny a užíváme si sluní ka. Vracíme se stejnou cestou p es pláž zp t, p ebrodíme eku a odjedeme po klikaté silni ce nahoru do kopc .

Laguna Knysna – Skaliska p i ústí laguny

široký a plný skal a proud . Kdysi zde ztroskotalo n kolik lodí. U majáku je spousta ernoušk - rybá . Popojedeme do centra m sta a ve Sparu nakoupíme velký nákup za 750 rand . Navíc si ještě koupíme k ob du fish and chips a krevety v restauraci et zce Oceans Basket, na který se už z domova moc t šíme. Zde jsme ho poprvé objevili. Není to fast food et zec, jak jsme se domnívali, ale normální restaurace, kde prodávají jídlo i do krabice s sebou. A ryby mají moc dobré. Sníme si je na b eh u laguny pod stromy na lavi ce. Ob dváme u mostu po kterém ještě nedávno jezdil turistický parní vlak. Te však jezdí jinou trasu kv li sesuv m p dy na této ásti trati.

Jedeme dál k západu, v tšinou poblíž mo e až k národnímu parku Wilderness, kde budeme dnes spát. Po pravé ruce mjíme jezera a laguny, vlevo šplouchá mo e. Odbo íme z hlavní silnice sm rem do vnitrozemí podél eky. Postavíme si stany v severní, skoro prázdné, ásti kempu na prima travici u eky. Rozd láme si ohe na kovovém roštu a chystáme ve e i. Dnes se na ní obzvláš t šíme, protože budeme rožnit specialitku. Máme pštosí steaky dopln é hov zímí plátky s bramborem. P ed šestou se setmí a padá rosa, zase je docela chladno. Ohe a dobré jídlo nás zah ejí. Maso pe eme na p kn rozpálených uhlících na ohništi a moc si pochutnáme. Také brambory se dnes povedly. Škoda jen, že venku je tak vlhko. Sedíme proto v kuchy ce pod st echou, kde rosa nepadá a je tepleji.

Wilderness N.P. – Kormoráni

Pokra ujeme po hlavní silnici až do m sta Knysna, kde chceme nakupovat, protože se nám už poda ilo sníst tém všechny zásoby. Ješt p ed centrem m sta, které se rozkládá u mo ského zálivu, odbo íme k mo i a jdeme si prohlédnout East Head. To je vysoká skála ty ící se p ímo nad úzkým pr livem do laguny. Zrovna je p íliv a voda pom rn rychle te e dovnit . Projdeme se podél skal a kocháme se bou ícím oceánem a p kným pohledem na barevné skály. Voda se u skal neuv íiteln mele a ví í. Vjezd do laguny je jen 300 metr

Dnes jsme ujeli 192km

20. dubna 2007, Pátek

Wilderness N.P.

16. den

Ráno se vstáváním nespícháme. Budeme celý den jen v okolí a žádný velký p ejezd nás ne eká. Snídáme op t kv li rose pod st echou v kuchy ce. V dev t hodin vyjíždíme k trailu po píse ných dunách kolem lagun. Silnice je z velké ásti prašná a musíme jet pomaleji. Ješt , že máme podrobnou mapu vytišt nou z webu,

odbočky nejsou moc dobře znáené. Dojedeme až k druhému sídlu správy národního parku přímo u železniční trati. Nejprve se podíváme z pozorovatelných na břehu jezera na vodní ptáky. Po devné cestě jdeme až k okraji rákosí, kde začíná hladina jezera. Sedíme skryti v pozorovatelně a sledujeme cvrkot ptáku u břehu. Vidíme na větvích suchých stromů posedávat dva druhy menších kormoránů. Některé roztahují křídla, aby je usušili. Trochu v dálce je bílá volavka a na druhé straně šedá. Pohybují se pomalu a upřeně hledí do vody při pátrání po rybách. Podél břehu projíždí kachleňky a také šmejdi pod vodou za potravou. Přímě na rozhraní rákosí slídí několik druhů malých ptáček a zobají dobroty z bahna. Také vidíme jednoho černého ptáka s dlouhým zobákem jak proesává mlínu a občas něco vyšourá. Stídáme se s dalekohledem na pozorování. Ještě piletí bílý pták se zobákem jako lžíce a umývá si křídla. Vydržíme se dívat asi půl hodiny.

Vyrazíme po nepoužívané železniční trati k začátku původní trasy. Nejprve jdeme mírně do kopce lesem a vidíme na několika kejkách pkné květy. Je tu typická vegetace rostoucí u moře na dunách. Malé stromky, kejký se spoustou malých vtviček. Opřezahlédneme několik ptáka a na jednom místě máme výhled na jezero. Pějdeme nahoru nahoru a pak prudce klesáme na druhou stranu. Kde se dáme na cestu podél rákosí druhého jezera. Jdeme přímo po písku a všude jsou vyhrabané hromady od zvířete jménem dune molerat, po kterém se jmenuje tato stezka. Je to nějaký druh hlodavce asi jako krtek. Dokonce ho jednou zahlédneme. Tam, kde jsme blízko u jezera, by měla být odbočka k další pozorovatelně. Přesto, že se pilně díváme po známkách cesty nebo ukazatelích odbočky, nic nenajdeme. Cesta uhne z široké vozové cesty prudce nahoru. Stoupáme serpentinami nahoru na dunu. Z několika zatáček i ze shora máme pkný výhled na jezero. Dokonce vidíme projíždět dvojici lidí na kanoi. Po hřebeni s obasnou vyhlídkou na obě strany se vracíme zpět k autu. Už jsme krátce po poledni. Sjedeme na hlavní cestu a chceme se podívat na moře. Avšak vidíme, že nad mořem se stále drží mlha, jako jsme měli na Otter trailu. Přesto to na dvou odbočkách zkusíme a opravdu u moře je mlha a sotva vidíme na okraj vody a pár metrů na vlny. Kolem velké duny u moře je rozseto několik desítek moc hezkých domů. Mají pkné výhledy na jezero nebo moře. Ty nejlepší jsou na hřebenu s výhledem na obojí. V tšinou je u domu velká terasa na grilování a posezení. Vracíme se do kempu a k obědu si uvaíme rybí polévku ze sáku. Je hodně teplo a voda v oce není ledová. Rozhodneme se tedy pro koupání. Plavání v oce je osvžující a voda se dá snést i když moc teplá není. Zato je přezraňistá a vzhledem k mírnému přílivu od moře je trochu slaná. Sedíme na sluníku a užíváme pohodu.

Wilderness N.P. – Kvetoucí protea

Až ve t i hodiny vyrazíme p ímo z kempu na druhý dnešní výlet. Jdeme p ímo z kempu podél eky sm rem k vodopádu. Také by se dala p j it kanoje a jet p lku cesty po vod . Uvažovali jsme o tom, ale vodák m se na klidné ece necht lo jet. Chvíli se jde po široké p šin kousek od eky. Ob as je vysekaný pr hled a vidíme na eku. Údolí je moc p kné a trochu závidíme vodák m, kte í se vracejí po ece. Závist ješt stoupne, když musíme stoupat po schodech nahoru do úbo í. P es cestu jsou nebezpe n nízko stromy a Pavel i Petr se b hem pár minut o dva r zné praští do hlavy. Auvej. Šplháme se v teple po schodech nahoru a dolu. Je to náro n jší než jsme ekali. Skoro po hodin

Wilderness N.P. – Kemp u eky

cesty p ijedeme zp t dol k ece a vidíme místo, kde ze vystupuje z kanoí. Dál je totiž již v e íšti moc kamen a eka není splavná. Nyní už se jde lépe po rovin lesem. V kapradí kousek od cesty zahlédneme smku s kolouškem. Za hodinu a p l dojdeme podél trubek vedoucích do údolí vodu až pod vodopád. Údolí í ky je zde hodn skalnaté a vodopád je obklopen velkými kameny. Ty jsou všude kolem, stejn jako trubky na vodu. Do údolí již slunce nesvítí, ale naho e na h ebeni ano. Je tam n kolik nádherných dom se super polohou na h ebeni a s výhledem na eku. To by bylo bydlení. Dáme si pár sušenek jako odm nu a uháníme zp t. Chceme to stihnou za sv tla. Cestou zp t se už skoro nezastavíme a tak jsme p ed p l šestou v kempu. Pavel s tátou ješt jdou na plavání do eky. Voda je stejná jako odpoledne osv žující. P kn se plave a je zajímavé, že v hloubce je teplejší než u hladiny. Po sprše ješt užíváme soumrak po p kném pohodovém dni. K ve e i máme t stoviny s mletým masem. Dáváme si vínko a koukáme na oblohu plnou hv zd.

Dnes jsme ujeli 35 km

21. dubna 2007, sobota

Mossel Bay – Cape Agulhas

17. den

Sedlo Outeniqua – Hory nad železnicí

Probouzíme se do husté vlhké mlhy. Stany jsou úplně mokré. Pod stěnou ve společné kuchyni si dáváme snídani, balíme stany, naplníme korbu našeho auta a vyrážíme na západ. Jedeme po hlavní silnici N2, která se klikatí podél pobřeží. Zastavujeme nad ústím řeky Kaaimare a z vyhlídky obdivujeme železniční most přes řeku. Ten je známý z mnoha pohlednic spolu s parním vlakem na něm. Bohužel trať je již mimo provoz a záhy uvidíme prozatím část je zasypaná sesuvem písku. Pokračujeme dál a mlha se postupně vycleňuje a víc rozpouští. V místě George odbojujeme od pobřeží a šplháme po klikatých serpentinách směrem do sedla Outeniqua. Se zvětšující se vzdáleností od moře je lepší

po así.. Za chvíli je úplně jasno. Během stoupání stavíme na dvou vyhlídkách a obdivujeme kudy dřívější stavitelé postavili silnice a železniční trať. Na trati vidíme mašinu s jedním vagonem – asi vyhlídkový vlak. Hned za sedlem je vysílač, zastavíme u něj, uděláme pár fotek a obrátíme se zpět k moři. Cestou dolů ještě zastavíme na jedné vyhlídce. Hned pod horami odbojujeme z hlavní silnice, abychom nemuseli projíždět městem. Jedeme po vedlejší silnici mezi farmami. Vidíme zde chmelnice, tato oblast je jediná v JAR, kde se pěstuje chmel. Najedeme zpět na dálnici N2 a sjíždíme z ní až u města Mossel Bay. Máme štěstí na krásné parkovací místo ve stínu hned vedle hlavních památek. Za rohem je muzeum Bartolomeje Diaze, který jako první mořeplavec obeplul mys Dobré naděje a doplul až do Mossel Bay. V areálu muzea je k vidění replika lodi na které podnikl plavbu. Hned vedle muzea je známý strom, kde si námořníci nechávali ve staré botě zprávy. V muzeu je také expozice o mořském životě a několik akvárií. Rychle si probírneme expozice a jdeme se na malou chvíli projít do města. Cestou k autu nakoupíme jídlo na oběd a na večer. Popojedeme autem ke skalnímu výběžku na kterém stojí maják. Na břehu moře si dáváme k obědu plnou bagetu a místní obdobu koblíh. Okolo nás se lámou velké vlny. Jsme jen pár metrů od bouřícího moře. Po obědě se jdeme ještě projít k skalnímu převisu pod majákem, kde byly nalezeny pozůstatky po prehistorických obyvatelích. Je odsud krásný výhled na divoké moře. Okolo pobíhá spousta loudčích damanů.

Opět jedeme kus cesty po N2, ze které odbojujeme na jih na Stelkuvý mys (Cape Agulhas). Krajina kolem není moc zajímavá. V tšinou již sklizená pole nebo suché pastviny. Na mys dojíždíme těsně před západem slunce. Jedeme kolem majáku na nejjižnější bod Afriky, kde se geograficky potkává Atlantický a Indický oceán. Je tam celkem nevýrazná skupina skal ubíhajících do přímého úhlu. Fotíme se na nejjižnější cípu kontinentu a rychle spěcháme k majáku, který osvětluje poslední zbytky světla. Uděláme pár fotek a pak jedeme zpět. Cestou na okraji města ještě za posledních zbytků světla fotíme přemalované bílé rybářské domky. Jedeme ještě dále na západ, abychom byli blíže ke Cape Town. Za městem Hermanus zkusíme jeden kemp. Jenže v kanceláři již nikdo není a nenajdeme ani sprchy a toalety. Radši ještě

Maják na Cape Agulhas

popojedeme dále do kempu, který byl popsán v Lonely planet. Tam už za tmy hledáme místo na stan a sprchy. Nakonec najdeme něco vhodného a rychle stavíme stany. Petr za tmy narazí do

Betty's Bay – Tu ák

děv něho k lu a ošklivě si oděe nohu. Pod stěchou u umývání si vaříme maso se zeleninou a rýži na ínský zp sob. Je to moc dobré, jen jíme až o 22 hodin .

Dnes jsme ujeli 485 km

**22. dubna 2007, Ned le
Peninsula**

**Betty's Bay – Cape
18. den**

Spíme krásně v pohodě. Ráno se probudíme až po svítání a venku je krásně. Kemp je moc hezký s výhledem na pobřeží a překrásné hory nad ním. Smažeme si zbytek rýže od večera s vejci a táta to udělá opět výborné. Z kempu odjíždíme ve čtvrtek na deset kilometrů ke kolonii tu ák v Betty's Bay. Po odbožení ze silnice projíždíme přes vesničku a podle ukazatelů s vyobrazením tu áka pokračujeme až k moři. Tam je zaparkováno několik aut s písemnou proloženou lodí už jsou na moři. Zaplatíme 5,5 R za osobu u budky a jdeme na dřevěnou lávku podél skal na pobřeží. Snad tu i přes den budou nějakí tu áci. Po deseti metrech zahlédneme prvního fešáka ve fraku. Sedí si na kameni kousek od moře a vyhlíívá se. Kousek za ním je další skupinka. Ta se rovně

usadila po kamenech u břehu. Jsme na lávce trochu vyvýšeni a můžeme tu áky dobře pozorovat. Po skalách a v roštích také šmejdí damani, kterým místní říká dassies. Některé se úplně rozplácí vyhlíívají na sluníku. U skupinky tu ák se pořád něco děje. Některé jen leží, ostatní si promazávají peří. Dva dokonce vlezli do vody a plavou si v malém bazénu u břehu. Jdeme kousek dále a vidíme v tšší skupinu tu ák. Některé z nich tvoří dvojice a spolu jdou po břehu nebo se o sebe otírají. Další tu áci jsou zalezlí v norách rovně podél naší cesty. U jednoho hnízda dospělý hlídá dvě malá ptáčka. Ta mají ještě úplně šedé prachové peří a nemohou do vody. Na skaliskách spolu s tu áky sedí také kormoráni. Některé dokonce na hnízdech. Další vidíme lovit v moři a občas odletí s úlovkem v zobáku. Pozorujeme přes hodinu cvrkot a pohyb v kolonii. Objevuje se tam i skupinka dítí. Ty jsou trochu hluché, ale tu ák m to moc nevádí. Občas dvojice vyrazí k moři a my vidíme, jak pokračují apou a skárou přes kameny. Skupinka u moře pokračuje na mlíně a je to zajímavé. Vidíme bohužel i správce, jak odnáší uhynulého tu áka spolu s několika plastovými láhvemi, které přinesl moře. Jeden tu ák má noru přímo pod lávkou a vidíme ho krásně zblízka, jak kolem své nory hlídá. Nakonec, když odcházíme, tak ještě dvojice tu ák pochoduje do moře na lov. Sice to u tu ák smrdí, ale jinak je to krásný zážitek a mohli bychom zstat i déle.

Napojíme se zpět na známou silnici R44. Ta se vine podél divokého pobřeží. Je nedělní a hezky a tak zde jezdí spousta motorek na výlet. Jedeme podél pobřeží a několikrát zastavujeme na výhledy. Jednak na divoké pobřeží se skalami a zálivy. Také na překrásné

Pobřeží ve False Bay

hory, zvedající se hned od pobřeží do výšky přes 700 metrů. Pomalu projedeme podél zálivu a pak se na chvíli odchýlíme od moře na dálnici. Sjedeme po 15ti kilometrech zase směrem k moři. Nejprve projíždíme oblastí slumů chudých. Vidíme nejhorší typy slumů z plechu a hlíny. Pak také již vylepšené malinké domky. Je jich plné údolí a bydlí zde určitě mnoho tisíc lidí. Pak už jedeme podél moře přes přírodní rezervaci plnou písčných dun. Má to tu výhodu, že zde nejsou skoro žádné domy a můžeme jet rychle. Dostaneme se až do obydlené oblasti u města Muizenberg. Zanimavé se díváme po nějakém caravan parku, kde bychom zakempovali. Před tím ale chceme ještě dát oběd s výhledem na moře. Nakonec zastavíme u železniční zastávky v St. James. Nejprve jdeme jen na záchod a ptáme se na nějaký kemp. Pak ovšem uvidíme u pobřeží lavičky a rozhodneme si dát oběd. Máme výborné rozinkové šneky a buchty, plus jablka. Sedíme na lavičce ve stínu a koukáme na moře dorážející na skalnaté pobřeží. Eva zahlédne na moři nějaký pohyb a je to tule dovádějící a lovící ve vlnách asi 200 metrů od moře. Také fotíme známé barevné převlékací domky na pláži. Zkoušíme najít kemp, co nám někdo doporučil, ale neúspěšně. Nakonec se vracíme asi 15 km do Muizenberg, kde jsme viděli ceduli na kemp. Zajedeme do kempu asi kilometr od moře. Je poblíž školy. Najdeme místo v blízkosti sprch a postavíme stany. Alespoň nám uschnou. Až těsně předtím se vydáme na cestu na poloostrov Cape.

Dramatický mys Cape

Projedeme rychle branou národního parku. Máme Wild card a tak nic neplatíme. Krajina je zde dosti nudná co se týká vegetace. Jen nízké keřky a chudá tráva, tak jako často u pobřeží na skalách. Část parku je po požáru černá bez života. Míjíme rovnou na Cape Point, mys který vyběhává nejvíce na jih. Dojedeme na velké parkoviště a našťáuh už tady nejsou žádné autobusy. I přesto je zde několik desítek aut. Vydáme se přes kopce směrem k majáku na vršku Cape point. Vede tam i kabelová lanovka pro líné nebo starší turisty. Cesta je skvěle udržovaná z kamene a jsou podél ní rozsety vyhlídky. U majáku je vidět jen ústí na samotný konec mysu. Jinak je výhled super. Slunce pak svítí ze správného směru. Jdeme až nad samotný mys, kde je druhý maják. Tento je nyní používán místo původního na vysokém ostrohu. Ten byl totiž často zahalen mraky nebo mlhou ve výšce přes 200 metrů nad mořem. Nový je na dramatickém útesu jen 89 metrů nad mořem. Mys Cape Point padá strmě dolů do moře a moc se nám líbí. Na vyhlídce nad majákem vidíme malou myš s proužky na zádech. Vracíme se k parkovišti a Petr s Evou vyrážejí na přesnější stezku k nedalekému Mysu

dobré nad je. Pavel s tátou jedou s autem po silnici okolo. Cestou uvidí na stráni velkou antilopu a také pštrosa. K mysu se projíždí podél moře a jsou překrásné pohledy na skalnaté pobřeží s mysem v pozadí. U mysu se sejdem ve stejnou dobu. Přesnější cesta byla kratší než to vypadalo. Fotíme si známou ceduli s nápisem Cape of Good Hope a pozdním sluncem zbarvený mys. Ten není tak dramatický jako jeho blízký soused Cape Point, ale zase je známější. Vracíme se z parku ven přes západu slunce a vidíme překrásně zbarvené mraky. Rozhodneme se pro jinou cestu zpět do kempu. Je docela rychlá a ke konci jsou prudké serpentiny k moři. Ještě se zastavíme dokoupit pár drobností a

hurá do kempu. Eva s tátou vaří stovninový salát s tuňákem. Je vynikající a osvěžující. Sedíme venku i když trochu fouká studený vítr.

Dnes jsme ujeli 208 km

23. dubna 2007, Pondělí

Table Mountain - Cape Town

19. den

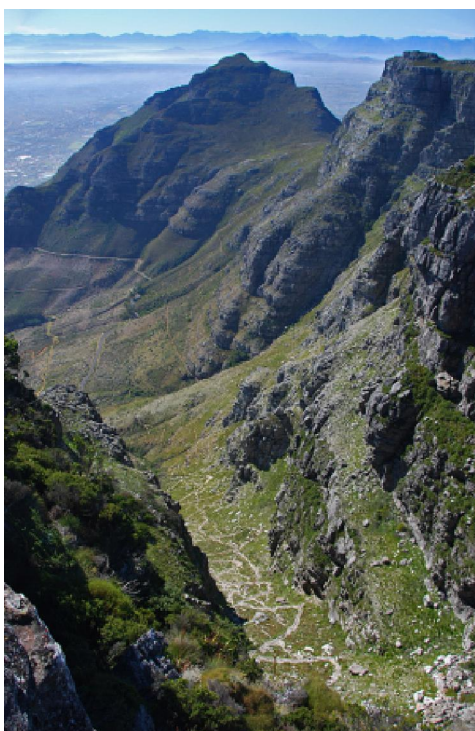

Cape Town – Pohled z Table Mountain

Vstáváme opět do pracovního dne a tak by snad mohl vyjít výlet na Table Mountain nad Cape Town. Tato stolová hora je totiž často v mracích a pak tam nemá smysl chodit. Snídáme klasicky chleby s tím, co kdo chce a nakoupíme dnes i jogurt. V 9:15 vyrážíme do metra. Zjistíme, že to máme hodně jednoduché. Najedeme na silnici M3, ta se za chvíli stane více pruhovou a řídíme po ní až pod stolovou horu. Občas je nějaký semafor a chvíli popojíždíme, ale žádné velké kolony se nekonají. Zato máme do metra a díky přesné navigaci od Petra i ukazatelům dojedeme před desátou pod spodní

stanici lanovky. Hora se nad námi krásně vyjímá a je úplně jasno. Nahoru to je tak na dvě hodiny pěšky a tak pojedeme lanovkou. Kupujeme lístky za 60 R na osobu a jdeme k lanovce. Ta má dvě kruhové moderní kabinky a jezdí hodně rychle. Nečekáme ani pár minut a už nastoupíme. Jízda s převýšením přes 600 m trvá pouhých 5 minut. To je teda fofr. Kabinka se navíc pomalu otáčí a tak si všichni užijeme výhledy. Motor je trochu v oparu, ale slunce by ho mohlo rozpustit. Přejezd na horní stanici je dramatický, brzdíme tu kolem skal a stanice je na vystrčeném ostruhu na kraji hory. Nahoru je krásně a skoro vůbec nefouká. Máme velké štěstí. Prý až tady tvrdiny turistů se nahoru kvůli větru nebo mrakům nepodívá. Nahoru je skoro rovná plošina a na ní velké kameny. Jsme ve výšce kolem 1000 metrů a výhledy jsou velkolepé.

Postupně obcházíme vyhlídky nad městem Cape Town. Koukáme na výhledy v centru, přístav a doky. Také vidíme přelétání kolik velkých lodí. Na moři je ostrov Robben Island. Dříve tam byla věznice, kde byl vězněn i Nelson Mandela. Dále vidíme hřebeny dalších hor a zahrady na okraji centra. Nahoru na plošině šmejdí stovky ještěrek. Nejdříve na každou koukáme, ale pak občas nějakou málem zašlápneme. Jsou jich tady dva druhy. Na úpatí hory a po svazích je mnoho cest, které vedou nahoru nebo jen kolem hory. Přemýšlíme, kterou z nich asi pojedeme dol. Dojedeme až k prameni, která vychází odspodu a pak se stoupá na stolovou horu. Je do ní hodně závláha a máte na ní dýhání. V prameni vidíme vinoucí se pěšinu se schody a serpentinami. Tudy pojedeme dol k autu. Nejprve ještě pojedeme na druhou stranu hory. Zde jsou výhledy úplně jiné. Před námi je panorama poloostrova Cape. Je zde několik výrazných vrcholů a také zátok. Některé jsou úplně divoké bez zástavby. Jinde vidíme baráky a pláže. V dálce je vidět i mohutný mys Cape point vybíhající do moře. Na pozadí máme opravdu štěstí. Nejen, že je hora bez mraků, ale je i dobrá viditelnost a modrá obloha. Vracíme se pomalu k stanici lanovky. Tu před ní se nám otevírá pohled na další

Stržň z Table Mountain

kousek pob eží. Je tam jedna p kná pláž a krásn zbarvené mo e. Také tu ekají dva maníci od firmy s kterou je možné slanit kousek stolové hory. Zatím žádné zákazníky nemají. Na náhorní plošin je docela dost lidí, ale o víkendu je to asi mnohem v tší masovka. Na kamenech s výhledem na Cape Town si dáme ke sva in sušenky a jablka. Sedíme trošku stranou až na okraji skály. M sto už je nyní vid t mnohem lépe i slunce je výše.

Vydáme se na sestup dol úzkou a prudkou stržň. Vyrážíme chvílku po poledni. Nejprve je sestup hodn prudký v úzkém ka onu. Potkáváme pár lidí šplhajících nahoru, kte í už to mají skoro za sebou. Lije z nich jako z konve. Dol to jde rychle, jen je to namáhavé sestupování po kamenech a schodech. Vidíme dol na m sto a kolem sebe na tém kolmé st ny stolové hory. Za chvíli se pr rva rozší í a ob as jdeme na sluní ku. Najednou Pavel zahlédne na skalní travou porostlé ímse kamzíkovi podobné zví e. Nakonec je z toho dvojice divokých koz. Stojí na úzké ímse a pozorují nás. Ani se moc nebojí a nechají se fotit. Dál již jdeme na slunci a to do nás pekeln pere. Našt stí to máme dol . Potkáváme hodn lidí a dívíme se, že vyrazili takhle kolem poledne. Pozd ji už tu jsou širší serpentiny a dokonce

chvílku jdeme podél malého pot ku. Trošku zahneme za roh a za 1 hodinu 20 minut jsme u silnice. Petr šel trochu nap ed, stopnul auto k parkovišti lanovky a dojel pro nás. Jinak bychom museli ješt asi kilometr po silnici. P ejedeme sedlo a podíváme se na Signal mt. Kopec je p kn nato ený naproti Table mountain a máme hezké výhledy. Nad horou se objeví pár mrá k , ale pak zase zmizí a vršek je vid t celý den. Na signálové ho e je velká skupinka ínských turist . Fotí se stejn piln jako jiní asiáté. P knou silnici trochu nad mo em objedeme signální horu až na promenádní silnici podél pob eží. Mají to tam moc hezky upravené. Pro p ší vede cesta u vody, pak je pás zelen a strom . Až potom je dostate n široká ulice a pak až pak první domy. Ty jsou v tšinou obytné domy s mnoha byty s výhledem na mo e. Podíváme se na jednu malou pláž a zkusíme, zda je voda na koupání. Je hodn studená a tak jen fotíme škeble a mo ské živo ichy v p ílivovém bazénku. Prohlédneme si a vyfotíme bílo- erven šrafovaný maják a pak už sm ujeme na Waterfront. To je oblast bývalých dok a p ekladiš , kde jsou nyní obchody a restaurace.

Jsou už skoro t i hodiny a máme velký hlad. Zajdeme do rybí restaurace Ocean basket s p ekrásným výhledem p ímo na stolovou horu a dáme si jako první pivo do vysušených hrdel. Pak už dv velká plata s rybami a dalšími mo skými potv rkami. Krevety a mušle jsou obzvlášt dobré. Strávíme zde vynikajícím a vydatným pozdním ob dem více jak hodinu. Moc se nám to líbilo a užili jsme si to. Je to rozlu ka s tátou, který zítra odlétá dom .

Cape Town – Ocean Basket seafood plate

Cape Town – Výhled na Table Mountain

Koupíme si nějaké pohledy a magnety na lednici a procházíme se za pozdního slunce p lástvičkami. Jsou tam pěkné domy a také lodě. Fotíme p lástvičkami i odjíždějící lodě na vešmě vyjížďky. Vracíme se k autu a zkusíme zakoupenou bombu kvázi. Je to první se šroubováním, co jsme viděli. Kvázi našťstí pasuje a máme tak jeden záložní kvázi.

Také ho vezmeme na vícedenní výšlap do káonu v Namibii.

Za soumraku jedeme ještě do centra města. Parkujeme na docela prázdných ulicích a asi hodinu se projdeme po centru. Ulice jsou skoro prázdné a spousta obchodů již zavřená. Obdivujeme několik malých viktoriánských budov vmeškaných mezi moderní kancelářské budovy. V jednom hotelu jezdí pěkné osvětlené výtahy. Dostaneme se až na ulici Long, kde je spousta barů a zajímavě nasvětlených domů. Pěkné osvětlené zahrady kolem státních budov se vracíme k autu. Snadno najedeme na naší dálnici a za necelou půl hodinu jsme v kempu. Stále nemáme hlad, takže dnes už nevaříme a máme postavené i vybavené stany.

Dnes jsme ujeli 86 km

24. dubna 2007, Úterý

Boulders penguins – Cederberg

20. den

Ráno zjistíme, že nám někdo asi v úterý večer v centru města bohužel okénkem ukradl krabici s předměty co byla navrhu. Chybí nám všechny předměty a také termoska. Tak přeci jen krádež postihla i nás. Snídáme s pomocí jediného nože, který byl ukrytý pod hadrem. Tak se balí, jelikož dnes odpoledne odlétá domů. Je to škoda, že už jede. Na druhou stranu si užil parádní dny a navštívil místa, o kterých snil. Sbalil se docela rychle a chvilku po deváté již vyjíždíme směrem na Simons Town. Nejprve zajíždíme do továrny na zpracování polodrahokamů. Zdarma se jdeme sami podívat na krátkou procházku po továrně. Vidíme různé fáze zpracování kamenů, výstavu kamenů a výrobků z nich. V obchodě koupíme pár kamenů. Pavel s tátou pak vyrazí na scratch patch. To je ohraničená plocha s vysypanými různě opracovanými kameny. Zaplatí se pytlík a ten se máme naplnit libovolnými kameny. Lezeme mezi kameny a vybíráme zajímavé a co nejmí popraskané

Boulder Beach N.R. – Tušáci se vrací z moře

kameny. Je tu navezena horší kategorie kamen s menšími i většími vadami. Pytlík za 20 R má asi 300 gram . Nakonec s prohlídkou, nákupem i sbírem jsme zde přes hodinu.

Popojedeme pár kilometrů až k Boulder beach, kde je velká kolonie tučňáků. Zastavíme dle ukazatelů na parkovišti přímo u Boulder beach. Zde je možné se koupat v moři na malé pláži mezi velkými kameny. Pláž je sdílená s tučňáky a pokud má člověk štěstí, může dokonce plavat s nimi. Tučňák zde vidíme jen pár na kamenech, ale pláž je moc hezká. Vstupné je 25 R na osobu (dost oproti 5 R na Betty's bay), našťastí nemusíme platit, protože tato rezervace je ve správě SANPARKS a tak nám tu uznají Wild card. Jdeme po dřevěné lávce asi 50 metrů od břehu na sousední Fox Beach, tam je hlavní kolonie tučňáků. Podél lávky vidíme v kolonách desítky ptáků. V tšínou jsou zalezlí v hnízdech. Občas jen tak stojí na zemi a koukají. V několika hnízdech sedí jeden z rodičů na vejíku. Dokonce v několika jsou vejce dvě. Pozorujeme tučňáky a cesta příjemně utíká. Dnes je zatím také překvapivě, jen fouká hodně vítr. Dojdeme až k lávce přímo na pláž. Tam je několik set tučňáků přímo na písku. Mají tam vyhrabané díry a některé také sedí na vejících. Je tam také spousta turistů. Pilně fotíme a vydržíme skoro půl hodiny pozorovat tučňáky. Vracíme se zpět k autu a přesně podle cedule na parkovišti kontrolujeme, jestli nám nezalezl nějaký tučňák pod auto. Nezalezl. U Boulder beach si fotíme značku pozor tučňáky a na co po poledni vyrážíme od tučňáků směrem do Kapského města.

V městě ku Fish Hoek stavíme na oběd. Jíme na venkovní terase s výhledem na moře. Dáváme si opatrně do nosu. Jako předkrm máme jeden talíř kuřecích křidélek s barbecue omáčkou a seafood koktejl. Jako hlavní chod si všichni dáváme grilovanou rybu, jen Pavel si dá kuřecí pitu. Okolo druhé vyrážíme s plnými bříšky na letiště. Cestu najdeme dobře a teprve před letištěm jsme na letišti. Táta se s námi loučí a za doprovodu šikovného nosiče spolu s Pavlem jdou k odbavení. Vše jde hladce, po chvíli se Pavel vrací a vyrážíme na sever. Projedeme přes město a stavíme v prvním větším městě na velký nákup ve Sparu, kde mají výborné buchty s rozinkami. Kupujeme benzín, ale neprodávají zde led. Ten kupujeme až u pumpy o 50 km dál. Teprve před západem slunce odbojujeme z hlavní cesty a jedeme po prašné cestě do pohraničí Cederberg do kempu Algeria. Za šera stavíme stan a začínáme vařit veškeré (rýže s hovízím masem na zelenině a žampionech). Petr vyzpovídá sousední Němce. Chvilku sedíme u vína a stěžíme auto, kam se nám pokusila proniknout pruhovaná žanetka, ale zahnali jsme ji. Dává se do nás zima i když teploměr ukazuje 13 stupňů. Chvilku po desáté jdeme spát.

Boulder Beach N.R. – Kolonie tučňáků

Dnes jsme ujeli 286km

25. dubna 2007, St. Eda

Cederberg – Wolfberg hike

21. den

Se vstáváním nespícháme a vylezeme až po sedmé hodině. Venku je zamračená a trochu se obáváme o dnešní výlet. Naštěstí během snídání mraky trochu ustoupí a ukáže se modrá obloha. Stan máme v překrásném místě na okraji lesa velikých eukalyptů. Naši sousedé Němci se již dnes

vracejí do Cape Town a dají nám pár v cí k jídlu, co nestihli spot ebovat. Máme tak pivo, n jaké suchary, kuku ici i brambory. Po p l deváté jedeme do kancelá e. Tam nám paní ekn e, že na námi vyhlídnutý výlet ke skalní brán se musíme registrovat na 20 km vzdálené farm . Vyrázíme po prašné cest k farm , kde dávají povolení. Nejprve musíme z úzkého údolí od kempu vyjet do sedla a p ehoupnout se do dalšího již širšího a ve vyšší poloze umíst něho údolí. Tam je hned lepší po así a úpln jasno. Cesta je prašná a chvílemi hodn rozbitá s kameny a roletou. K farm dojedeme až t sn p ed desátou hodinou. Za povolení se platí 50 R, ale nám zde platí Wild card a nic neplatíme. Paní nám ukazuje, kudy jít do strže a jaké jsou možnosti. Nahoru se dá jít dobrodružnou úzkou strží, kde se ob as musí p elézat kameny i protahovat št rbinou. Dostaneme i mapku a kód na zámek u brány. Také nám rozmlouvá cestu až ke skalní brán . Je to na osm hodin a prý to t žko stihneme za sv tla. Projíždíme k parkovišti u za átku cesty nejprve kolem p kného kempu. Tam by se to spalo a mohlo jít hned ráno. Kemp i chaty pat í k farm . P stují zde i víno a my kupujeme nálevky s logem Cederberg vinice. Poslední úsek cesty za bránou je hezkým skalním m stem. Jsou zde r zné pilí e a útvary p kn osv tlené sluncem.

Cederberg – cesta úzkým ka onem

cesty. Naho e je krásný rozhled na erodované skály a jednotlivé št rbin y se azené vedle sebe. Naho e na sluní ku si dáváme sva inu, Pavel zkouší chytat signál na mobil, ale marn .

Pokra ujeme dál po h ebeni hor sm rem ke skalnímu mostu. Krajina je plná skal a máme krásné výhledy po okolních kopcích. Skalní oblouk je vid t již z dálky. V 14:20 se Pavel obrací zp t do údolí, aby stihnul ochutnávku a nákup místního vína. Petr s Evou pokra ují až k skalnímu mostu. Jsou u n j okolo t etí. Most je moc p kný. P i sva in p ilétne malý ptá ek loudit. V bec se nebojí, poskakuje sotva metr okolo nás. Kousek banánu mu nejede, sušenku si dá, ale nejvíc mu jede voda, kterou jsme mu nalili do prohlubn v pískovcové skále. Po p l tvrté vyrázíme zp t do údolí. Za

Na výlet vyrázíme v 10:30 dopoledne z parkovišt pod skalou, kde jsou již t i auta. Jdeme po p kné cest ihned do kopce. V tšina svahu je ve stínu, takže se jde docela p íjemn . Postupn je stoupání prudší a jsou zde i n jaké schody. Výhledy do údolí jsou úžasné. Farmu s vinicí máme jak na dlani. Už se blížíme pod skály a odhadujeme kudy asi p jdeme nahoru. Potkáme dv starší dvojice. Ti asi až nahoru nešli. P ímo pod št rbinou si na chvilku odpo ineme a posilníme se. Rozhodneme se vyzkoušet náro n jší variantu a nelitujeme. Nejprve vylezeme po kovovém žeb íku, pak p etraverzujeme po skalní ímse, obejdeme skálu a za íná št rbin a. Je mnohem hez í než jsme ekali, nevíme co fotit d ív. Procházíme n kolik metr dlouhým tunelem pod napadanými kameny. Skalnaté údolí se zužuje a op t se protahujeme škvírou. Potom se pr rva rozší í, míváme n kolik nádherných skalních most a pak p ijde nejt žší místo celé sout sky – pr rva úzká tak, že se musíme plazit po zádech pod balvanem bez batohu po písku a protáhnout se otvorem tak 40x60cm. Prolézáme s minimální rezervou, tlouštíci by tudy neprošli. Za pr rvou je ješt jeden žeb ík a jsme naho e. Jsme nadšení z této

Cederberg – Wolfberg Arch

uvaíme ve e i. Jako p edkrm máme kuku ici, co jsme dostali ráno od soused , a pak brambory s masem. Je to všechno moc dobré, pochutnali jsem si. K vínu si otev eme chipsy. P ipadá nám, že je v tší zima než v era, i když teplom r ukazuje op t 12 stup . Promítneme si spoustu fotek z dnešního dne a t sn p ed jedenáctou jdeme spát. Zatímco si kluci šli istit zuby, tak na kosti od masa vyhozené na trávu dorazila žanetka. Eva má št stí a pozoruje jí z n kolika metr . Má krásný hustý a pruhovaný ocas. Je stejn tak dlouhý jako celý zbytek t la. Sní kosti a pak zase b ží pry do lesa.

Dnes jsme ujeli 70 km

26. dubna 2007, tvrtek

Cederberg – p ejezd do Augrabies Falls

22. den

Již b hem noci p ijde slibovaný děš od jihu. Vstáváme do mrholení a mlhy. Op t si íkáme, jaké jsme m li v era na výlet št stí. Petr ráno zjistí, že máme op t úpln prázdné zadní kolo. Asi n jaká malá dírka, protože ve er byla kola v pohod . Už po t etí se dáme do vým ny. Jde to dob e, máme to již nacvi ené. Jen se ješt více rozprší a tak pospícháme s balením stanu a dáváme si jen aj bez snídan . Vyrazíme sm rem na sever údolím mezi horami po prašné cest . Ta je p eci jen lepší než v era. Děš se st ídá s mrholením a výhledy žádné nemáme. Dojedeme do m ste ka Clanwilliam a v servisu Supa Quick necháme gumu spravit. Zde to mají na lepší úrovni než jsme zatím zažili. Sundají pláš z ráfku a malinkou trhlinu, která snad ani není od kamene, spraví záplatou zevnit . Objeví dv malé trhliny na boku a ob zalepí. Kola jsou už p kn sjetá. Petr mezitím volá do p j ovny, že pot ebujeme nové pneumatiky. Oprava stojí 50 R a pom žou nám ješt rozchodit zaseknutý et z na zdvihání rezervy. Až p ed jedenáctou vyrážíme na hlavní silnici N7 sm r sever. Pozdní snídaní odbudeme v aut buchtami, sušenkami a hrozny. Stále jemn prší i když p ed námi sm rem na sever se mraky trhají. Uháníme po silnici, kde není moc velký provoz a ubíhá nám to dob e. Ze za átku jedeme údolím eky Olifant. Je tam p kný zavod ovací kanál a spousta polí ek. Sm ujeme do m sta Springbok, kde by m la být pobo ka p j ovny aut. Petr znovu volá do p j ovny a íkají, že kola mohou vym nit pouze ve v tším m st Upington. Tam ale nestihneme dnes do konce pracovní doby zajet. Zkusíme v Springbok usmlouvat vým nu kol. Postupn se po así

hodinu jsme na k ižovatce nad sout skou a za další hodinu (tou leh í širší sout skou) jsme u auta, kde na nás eká Pavel. P ijel na parkovišt pod skalou a eká na výletníky u vína a psaní pohled . Ochutnávka ho moc nenadchla, m li jen t i druhy ervených vín. Dv mu chutnala, tak koupil od každé dv láhve. Také koupil velkou krabici hroznového vína jen za 25R. Eva s Petrem dorazí v 17:40 p kn vysušení. Se západem slunce vyrážíme zp t do kempu. První ást prašné cesty je hodn rozbitá, ale druhá je o poznání lepší. Skoro za tmy dojedeme do kempu. Dáme si sprchu a

lepší a po poledni už je polojasno a teplo. Krajina je podél silnice hodně suchá a nezajímavá. Pojíždíme do města kolem druhé odpoledne. Kolem města se na skalách začínají objevovat proužky toulcové stromy – aloe s tlustými kmeny a listy nasátými vodou a s hlubokými kořeny. Mají na delším kmeni nahoru souměrnou korunu s listy v hroznech. I přes dvojí informace o poloze se nám nepodaří kancelář najít a telefon neberou. Opouštíme Springbok a odbojujeme na silnici N14 směrem na východ.

Zde je krajina totálně nudná. Rovina, sucho, skoro žádné skály a údolí. Dokonce je zde několikrát rovinka delší než 10 km. Zase nám to dobře ubíhá. Na oběd se zastavíme až po této hodině v malém městě, kde bereme i benzín. Dáme si každý hamburger. Pospícháme, abychom dojeli co nejdále. Nakonec po několika telefonátech přesvědčíme je, že nám zítra (je státní svátek a mají mít zavazeno) vymění pneumatiky. Po hodině před západem slunce odbojíme na písitou zkratku směrem k národnímu parku Augrabie Falls. Vodopády jsou tu na nejvyšší úroveň v Jihoafrické republice - Orange River. Po písité cestě se jede dobře a mohli bychom stihnout dojet do parku včas. Na bránu do parku jsme v 17:58 kdy se už chystá strážný zavít. S úsměvem vyplní permit a pustí nás

Augrabie Falls – silueta toulcového stromu

do parku. Ještě před kempem fotíme západ slunce a siluety stromů. Pár minut po západu slunce jsme v kempu. Jako první se jdeme podívat na vodopád a kámen. Snad bude ještě trochu vidět. Naštel je to jen kousek. Fotíme si burácející vodopád a za ním hluboký a skalnatý kámen. Na obloze jsou překrásné červenky. Nejprve jsou chvíli po západu slunce do zlata, potom přejde barva do červené a nakonec do červené. V kempu za šera stavíme stan na tvrdé písité zemi a kolíky zatlučeme kladivem. Mají tady proužky kuchyňské skříně a tak jsou tyto stoviny hotové rychle a pohodlně. Dokonce si na ně dáme i sýr. Venku je mnohem tepleji a víc sucho než v Praze a v pohodlí sedíme u stolu. Nad námi svítí hvězdy a plámení síce.

Dnes jsme ujeli 680 km

27. dubna 2007, Pátek

příjezd do Kalahari Park

23. den

Nad ránem venku občas prší. Takže vstávání trochu odložíme, až přejde proužka. Rozhodneme se rychle posnídat a pak sbalit věci. Trošku se nám to protáhne a k recepci dojedeme v osm hodin. Pavel jde zaplatit za kemp a vydat papíry. Petr s Evou vyrazí ještě na chvíli na vyhlídky nad vodopádem. Čekání ve frontě a vytvoření sedmi rezervovaných papírů nakonec trvá po hodinu a Pavel se tak na výhledy nedostane. Ostatní nafotí ranní zábrny na vodopád a soutěsky. Před devátou již jedeme naplnit směrem k Upington, kde máme domluvenou výměnu pneumatik. Ve městě jsme pár minut

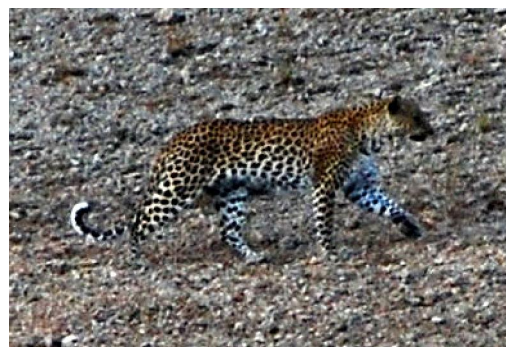
po desáté. Na druhý pokus najdeme p j ovnu. Za chvilku p ijde i chlapík. Kouká se na kola a jedno ur it vym ní. Pak to ješt konzultuje s kolegou a slíbí nám vým nu jedné pneumatiky a p ehození lepších kol na zadní nápravu. Marn se snažíme usmlouvat vým nu všech kol. Africká definice sjeté pneumatiky se evidentn liší od evropské. To je asi maximum, co m žeme získat. Standardn totiž auta vy azují z p j ovny po 60 000 km a do té doby pneumatiky v bec nem ní. Pavel jede k opravn ěkat na mechanika a Petr s Evou zatím jdou na velký nákup. Pavel ěká p l hodiny než p ijede majitel opravny. Má totiž i p es svátek dost zakázek a n komu spravoval kola p ed námi. Vrhá se na auto, zdvihá ho nahoru a kola sundává. Nejhorší pneumatika bude vyhozena a nahrazena novou. Pavel nechá dát novou pneu a nejlepší ze zbylých na zadní nápravu. Tam jsme m li zatím všechny t i píchnutí. Také je na zadní náprav nejv tší zát ž. Ješt je problém s mechanismem zvedání rezervy. Je op t od prachu zanesený a je nutno ho post íkat olejem, aby šla rezerva vytáhnu et zem nahoru. Na cestu dostaneme sprej s olejem na et z rezervy. Až po poledni jede Pavel vyzvednou nákupní skupinu. Ta ud lala veliký nákup i na n kolikadenní trek v Namibii.

Kalahari – p ímorožec neboli oryx

a p esn podle instrukcí snižujeme tlak v pneumatikách. Nejprve p ejedeme n kolik dun a pak jedeme podél vyschlého koryta eky Auob. Krátce po vjezdu do parku spat íme první zví ata. Je to stádo nádherných p ímorožc s dlouhými rohy - oryx . Následuje obrovské stádo antilop springbok se stovkou kus . Po levé stran proti nám b ží šakal, je krásn hn dý s ernými pruhy na h bet a na ocase. Po chvíli vidíme napravo dalšího nádhern na sluní ku. Jedeme po ád korytem eky a potkáváme jednotlivé kusy pako - blue wildbeast, a na kraji nory paná kují zemní veverky s krásn hu atými šedivými ocásky. Najednou vlevo na druhém b eh u eky vidíme blížící se stín velké ko ky, pohledem dalekohledem vidíme p ekrásného levharta. Má celé t lo pokryté s typickými skvmami a bílý konec ocasu. Krá í si d stojn , ob as se zastaví a rozhlédne se, dvakrát se podrbe o kmeny strom a ozna kuje si své teritorium. Fotíme jako diví, je to naše první ko kovitá šelma v Africe, takže si ji náležit užíáváme. Najednou se

Kousek za m stem si na odpo ívadle dáme koupené upe ené ku e. Dnes to op t budeme mít na poslední chvíli. Musíme totiž dojet až do již zaplaceného kempu Mata Mata v srdci Kalahari. Nejprve sp cháme po dobré asfaltové silnici na sever k poušti. Po dvou hodinách již asfaltka skon í a nás ěká 150 km po prašné pís íté cest . Už je po t etí hodin odpoledne. Krajina kolem cesty je op t suchá polopouš . Za ínají se objevovat první p kné ervené píse né duny. Prašná cesta je slušná, v tšinu asu jedeme tak 70 km/h. Kolem cesty zatím vidíme jen ovce a ob as pár oslík . Okolo tvrté p ijíždíme k brán do národního parku. Vy izujeme nezbytné formality, nabere benzín

Kalahari – levhart

levhart rozeb hne a zdá se, že n co honí, vypadá to na šakala, který p ed ním prchá a levhart jen tak ladn s ocasem nahoru b ží a pohrává si s ním. Po chvilce se zastaví a oto í se a jde si op t d stojn po svém. A koli bychom se ješt rádi dívali dále, nemáme as a chvátáme do kempu. Musíme tam být do p l sedmé, kdy zavírají bránu. Cestou vidíme spoustu dalších šakal , p estáváme je po ítat, když jich máme p es tucet. V píse ném koryt eky jsou najednou vid t malí pejsci s velkýma ušima, v chytré knize vy teme, že to jsou lišky s netopý íma ušima (batar fox). Pr b žn potkáváme oryxy, springboky a pakon , ob as pštrosy po dvojicích, erný samec se sv tle šedivou pštrosicí.

Pozorovatelé hlásí ko ku. Prudce brzdíme, protože op t napravo vidíme další ko ku a za ní další, je to štíhlý a elegantní párek gepard . Jdou si po písku a najednou si p ímo p ed námi lehnou a jen hlavu a erný konec ocasu mají zvednuté nahoru, jsou po ád ve st ehu. Jsme nadšení, fotíme,

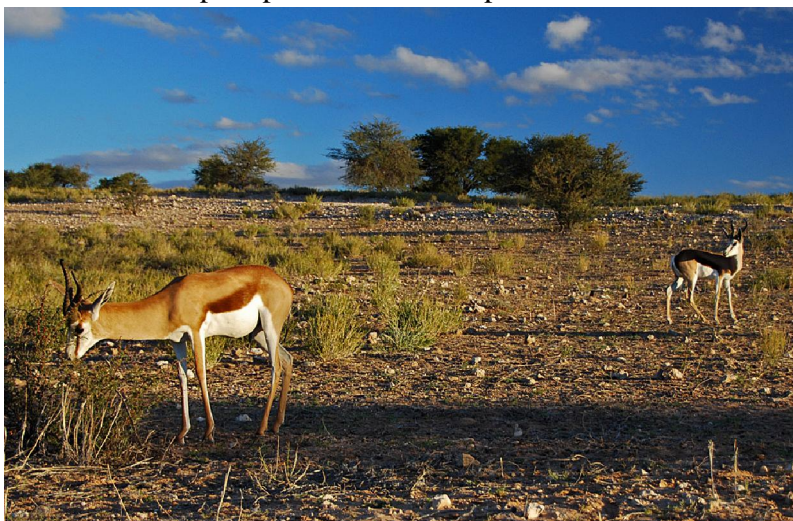
Kalahari – Dvojice gepard na lovu

koukáme dalekohledem. Po chvilce se gepardi zvednou a jdou si dále jakoby tu ani nebyli centrem pozornosti. Ješt párkrát couváme podél nich a pak se rozlou íme a pokračujeme ke kempu. Jeden levhart, dva gepardi, te nám už chybí jen t i lvi. Máme o i na š opkách a tak nám neunikne pod stromem ležící gepard, co ve e í práv chycenou antilopu. P íhlžíme, jak si pochutnává a každou chvíli zvedne hlavu a svoji ko ist si hlídá, aby o ní nep íšel. Op t má krásnou kresbu kožíšku a erný chomá na konci ocasu, zdá se nám i krvavou tlamu. as nás neúprosn tla í, slunce zapadá k obzoru a my musíme dál, jedeme proti západu slunce, svítí nám p ímo do o í. Už máme velký asový skluz a musíme p idat, takže na prašné cest jedeme až osmdesátkou, abychom m li co nejmenší zpožd ní.

Do kempu Mata Mata p ijedeme deset minut po p l sedmé, brána už je zav ená a zam ená. P elzáme plot a jdeme poprosit o klí . Našt stí s tím nemáme problém a pouští nás dovnit í bez inzerované pokuty za pozdní p íjezd. Vybereme už za tmy místo na stan, uva íme si ku ecí ízky s bramborem a nap l s ervenými sladkými brambory a t i druhy ko enících omá ek a majonézu, no prost luxus. K tomu dopijeme bílé víno a jíme hodn zeleniny, raj at, okurku a papriku. Za íná se d lat ím dál v tší zima, umyjeme nádobí a je deset hodin. Rozhodneme se dnes ud lat promítání dnešních fotek ve stanu v teple spacák , což se velmi osv d í, musíme hodn zví at promazat. Kluci postupn usínají, Eva dopíše deník a po jedenácté už všichni v zadýchaném stanu chrupkáme. Venku fouká studený vítr, ani to nevypadá, že bychom byli uprost ed poušt Kalahari. Kolem dokola zá í hv zdy.

Dnes jsme ujeli 490 km, celkem už máme najeto 6870 km.

V šest hodin ráno nás vrněním budí mobil. Venku je pkná zima, až se nám kouí od pusu. Teplom r ukazuje pouze 5 stup . Totiž až sem dorazila studená fronta od jihu, co nás už pronásleduje n kolik dní. Sousedí íkají, že ještě p ed pár dny tu v noci bylo 25 stup a nemohli spát kv li vedru. Rychle sbalíme stan, kluci si dají aj s vanilkovým kolá em, Eva si ho nechá na pozd ji. Jdeme se rychle podívat do pozorovatelný na napajedlo p ímo u kempu, ale žádné zví e tam není. Potkáme tam chlapíka, který nám hrozn vychválí no ní safari. Jedeme si na recepci vyzvednout permit a rovnou si zaplatíme další noc v kempu v Twee Rivieren na jihu parku. Zárove si objednáme na dnešní ve er vyjíž ku na safari s pr vodcem. Kolem 7:40 vyrážíme z kempu Mata Mata na další den safari. Kousek za kempem potkáváme stádo pako . Pak narazíme na trojici lv , kterou tvo í lev s emou

Kalahari – Antilopy springbok v typické místní krajin

h ívou a dv lvice. Jsou od nás n co p es 100 metr daleko. Lev se o ividn v nuje pouze jedné lvici a dokonce jsme sv dci jejich pá ení. Druhá lvice mezitím polehává opodál a eká na svoji šanci. Vydržíme je sledovat skoro p l hodiny. Bohužel jsou p ímo proti slunci a tak se špatn fotí. Jedeme dál a objevíme v dálce stádo žiraf. Jsou dost daleko a navíc áste n za dunou. Projedeme skrz stádo p ekrásných p ímorožc a pak natrefíme na další skupinu žiraf. Tentokrát jsou blíž k silnici. Napo ítáme jich 12 v etn n kolika mlá at. Poprvé za

celou dobu v Africe vidíme n které žirafy sed t na zemi. Hned za tímto stádem potkáváme další žirafy, je jich zde p ekvapiv hodn . N kolikrát zahlédneme mohutné pštrosy. Projíždíme velkým stádem springbok , které má ur ít n kolik set kus . Springbok je v Kalahari nejrozší en jším druhem antilopy. Nepot ebuje pravideln pít, vysta í mu voda získaná z pastvy. Jméno springbok je odvozeno od jejího skákavého pohybu, který vypadá jako by m la na nohách pružiny. Za chvíli je tu gepard, který si pod stromem pochutnává na antilop . Domníváme se, že je to ten stejný gepard, kterého jsme sledovali s úlovkem v era ve er. P ekvapí nás, jak má gepard nacpané b icho, asi žral celou noc. Z t la antilopy toho už moc nezbyvá.

O n co dál odbo ujeme z údolí eky Auob a p es duny p ejíždíme do koryta vyschlé eky Nossob. V dunách je vyšší tráva a mén zv e. Zahlédneme zde pár p ímorožc , red hartebeest (velká tmav hn dá antilopa). Také op t potkáváme šakala a fotíme si krajinu s dunami. Okolo poledne jsme dorazili k ece Nossob. Hned na k ižovatce je odpo ívadlo s lavi kami, kde se smí vystoupit ven z auta. Zde si dop áváme ob d. P esto že je právě poledne a jasno, je nám ve stínu zima. Fouká dnes studený vítr. Rozhodn

Kalahari – loudil mungo

není ani 20 stupňů. Na odpovídavle loudí spousta drzých vrabců, piletů i jeden pták s krásně červeným bříškem. Největší loudil je ale mungo (yellow mongoose), který krásně panákuje a dává smutná očíka. Málem jsme mu něco dali. Půšel si uchnout až k Evině natažené ruce. Po obědě vyrážíme směrem na jih podél Nossobu. Stavíme se vyfotit u hranice nížiny kamene s Botswanou a podnikneme krátký přeshraniční výlet. Hranice vede přes údolí měkky. Dokonce podle hranicních kamenů zjistíme, že silnice vede chvíli v Botswanu.

Zdejší údolí je trochu širší i krajina je jiná než v zemi. Jedeme spíše po písku než po kamenech. Ze zájmu také nevidíme skoro žádnou zvířátku. Až po půl hodině je přes údolí skupina přímorožců (Oryx). Dojedeme k jednomu napájecímu a tam je další skupina přímorožců a pijí. Pak ještě fotíme ležící skupinku velkých red hartebeestů. U silnice také objevíme zemní veverky a malé myšky. Veverky jsou srndovní s jejich chundelatým ocasem. Běhají po zemi a občas si vyhrabou nějakou kořínku nebo semínko. Pak je přes kůlny držáky a baští. Cestou také potkáme několik šmejdicích šakalů. V tšíně jsou na cestě nebo těsně kolem. Moc se nám líbí jejich hubatý ocas. Také několikrát můžeme dvojice nebo skupiny pštrosů. Před půl pátou jsme v kempu a tak můžeme postavit stan za světla a zaplatit ve venkovní safari.

Kalahari – šakal

Ještě si dáváme svačtinu a užíváme pohody za světla. Jenže najednou Pavel koukne na hodinky a je deset minut do odjezdu safari. Rychle dojídáme a balíme se na cestu. Určitě bude velká zima a tak se po zádech oblékneme. Přicházíme k výletnímu autu asi dvě minuty před odjezdem a už je plné. Měli jsme přijít dříve, abychom zabrali přesná místa. Dokonce musí dva z nás sedět v kabině přední. Předem sedí Pavel a Eva. Vzadu je to lepší, vyvýšené a otevřené. Vyrážíme pár minut po půl šesté.

Kalahari – Sova v noci

Kousek uvnitř parku jedeme pomalu a předvodce kouká po hřebeni. Najednou Eva hlásí siluetu levharta. Na hřebeni sedí levhartí máma a někde u sebe má i mladé. My je však nevidíme. Předvodce vyjede na menší kopec, aby byl lepší výhled. Jenže přes trávu toho moc nevidíme. Pak to zkusíme opřít dolů, ale levhartí paní si lehne na zem a není skoro vidět. Pokračujeme dál, až nám protijedoucí lidé hlásí geparda žeroucího antilopu asi 10 km od nás. Předvodce a předvedení v jedné osobě tam spěchá. V šeru pozorujeme z dálky geparda s velkým nacpaným břichem. Snad už skoro celou antilopu springboka. Zastavíme skoro na deset minut. Pro nás, kteří jsme viděli obě šelmy v zemi za denního světla, to není takový zážitek. Ostatní jsou nadšeni. Pokračujeme dál za šera a na stromech vidíme několik párů sov. Je hezké, jak sedí na větvích a nebojí se. V trávě také vidíme párek steenboků, malých plachých antilopů. Vyjedeme na jeden hřebek a na

chvilku m žeme vystoupit a podívat se na ervánky na obloze. Sjedeme do údolí a v tráv zahlédneme první no ní živo ichy. B há tam n jaká velká myš. Dole potom Eva obsluhující reflektor objeví p kného klokánku podobného hlodavce. Má dlouhý ocas s erným koncem a ská e v tráv pár metr od auta. Moc se nám všem líbí. Kam se hrabe 150 m daleko gepard. Na silnici naháníme n kolik zají k . Dole u koryta eka jedeme podél velkého stáda springbok . O i stovek antilop krásn svítí ze tmy jako sv tlušky. Je jich ur it více než 500 kus . Také vidíme další klokánky, jak ská ou v tráv . Máme na každé stran auta jeden reflektor a posádka (u nás Eva) propátrává okolí sv tlem. Nejlépe se zví ata poznají dle svítících o í. Objevíme i jednoho slídícího šakala. P ejíždíme duny mezi dv mi ekami a najedou hlásí reflektor napravo o i. Pr vodce apne dalekohled a odhalí ve tm divokou ko ku caracala. Je jen trochu v tší než normální ko ka, a tak v tráv není moc dob e vid t. Chvíli couváme, abychom na ni mohli posvítit. Je vid t jen ob as. Lidé jsou nadšeni, že jsme vid li už t etí ko kovitou šelmi ku. My však up ednostníme nádherné sovy a roztomilé klokánky. Šelmy jsme vid li ve dne a lépe :-). Cestou zp t už žádné nové zví e nevidíme.

Vylezeme promrzlí z auta a rozhodujeme se, zda si uva it ve e i. Nakonec nejlepší kucha hlad zví t zí a hrdinn va íme maso a rýži. Té Pavel dá d lat opravdu hodn . Ur it nám zbude na další den. Jíme moc dobré vep ové maso se smetanovou omá kou s ho ící a krásn nás to zah eje. Zima je opravdu velká, ráno možná bude mrznout. Ani nemáme morálku a dostatek tepla na ve erní promítání. Rychle zalezeme do spacák a zavíráme zipy až k hlav . Už krátce po desáté hodin se oh íváme zavrtaní ve spacácích a usínáme po krásném safari dni.

Dnes jsme ujeli 219 km

29. dubna 2007, Ned le

Kalahari Park – Quirt forest Namibie

25. den

Vstáváme brzy, abychom ještě na chvíli jeli do parku na zví ata. Venku je hrozná zima a teplom r ukazuje nulu. Dokonce musíme škrábat námrazu z p edního skla na aut . Dáme si jen aj na zah átí a chvilku po sedmé vyjíždíme do parku. Obhlížíme skalnatý výb žek, kde jsme ve er vid li levhartici, ale nic neobjevíme. O kousek dál vidíme první zví ata, dvojici pako . Pak nám p ejde p es cestu další šakal. V dálce je n kolik stojících aut, asi n co zajímavého. Také, že jo! Asi 70 metr od silnice si pochutnává statná lvice s t emi odrostlými lví aty na pakoni. Skolili ho asi n kdy nad ránem. Teprve za ínají žrát a z t la pakon se ještě kou í. Lvice jen sedí na stráží u úlovku.

Kalahari – Lvice s mlá aty ulovili pakon

Mladí se st ídají v jídle a jinak kolem chodí nebo se ko kují. Je to moc hezké, pozorujeme je skoro p l hodiny. Ob as se jdou lvi projít kousek od pakon . Na h ebeni nad lvi mlsn pobíhají dva šakali. Popojedeme podél eky ještě kousek dál až k prvnímu napajedlu. Cestou ještě vidíme n kolik pštros a hned u silnice malé chlupaté myšky. Napajedlo tentokrát nezklame a je tam stádo krásných p ímorožc . Navíc se ani moc nebojí. Vracíme se zp t kolem lv a ještě chvilku se na n díváme. Cestou v parku také fotíme n kolik píse ných dun. Nakonec t sn

pod bránou sledujeme souboj dvou pako . Mají hlavy sklonené až u země a přetlačují se. Občas dokonce oba pokleknou na přední nohy a bojují v kleně. V kempu si dáme poádnou snídani s vajíčky a rýží a pak sbalíme věci. Před desátou hodinou odjíždíme plni nádherných zážitků z parku Kalahari směrem do Namibie.

Nejprve se vrátíme na jih po prašné cestě, co jsme přijeli. Necháme si podhuštné pneumatiky a jede se o něco pohodlněji. Pak zatočíme již na asfaltce na západ směrem na hranice. Kypodivu asfaltová silnice vydrží skoro 50 km. V jednom místě přejíždíme vyschlé úplně rovné jezero. Je tam asi i malé letiště, vidíme zaparkované letadlo. Krajina je dost suchá a přejíždíme několik červených dun.

Po jedné odbočce si nejsme jisti, zda jedeme dobře a tak se ptáme projíždějících lidí. Potvrdí nám, že cesta je správná. Nejrovnější dle mapy je zavená a zřejmě tam budou dílat asfaltku. My jedeme zase po trochu horší cestě s občasnými výmoly. Docela rychle jsme u hranice. Na jihoafrické i namibijské straně musíme k úředníkovi do kanceláře. Celníci se nás ptají hlavně na převoz masa a vína. Namibijský celník si dokonce nechá naše víno ukázat. Celkově vše v pohodě a do přibližně 1 hodiny jsme odbaveni. Hned za hranicí je sice prašná, ale o dost lepší silnice než v JAR, je bez výmolů a v tších kameních. V prvním místě ku za hranicí ještě platíme 160 R silniční daň v malinké kanceláři sympatické paní. Jak stojí auto venku, hned se sebou hne několik lidí. Celkem agresivně žebrají o peníze. Jsme rádi, že jedeme dál. Cesta se dále zlepšuje a můžeme jet v pohodě stovkou. Je vidět, že zde je na náspu silnice udlána z drobného štěrku s tvrdým podkladem. Nejsou tak vůbec rolety a málo výmolů. Provoz je minimální a krajina nezajímavá. Je zde ještě méně vegetace než v Kalahari a jedna velká rovina. Kolem cesty je občas farma a vidíme nějaké ovce a kozy. Přejíždíme několik vyschlých kolků po mostech. V autě si dáváme dvakrát svačinu a dojíždáme hroznové víno z Cederbergu. Kousek před městem Ketmanshop za neasfaltová silnice a také se objevují osaměle

Jedna z rudých dun které přejíždíme

Toulcové stromy v Giant Playground

stojící toulcové stromy na skalách. V dále vidíme vysoké pohoří. Ještě před městem je odbočka k lesu toulcových stromů a na Giants Playgrounds. To jsou roztroušené poházené a poskládané kameny. My nejprve jedeme do města pro benzín. Můžeme zde platit jihoafrickými randy a kurz je 1:1. Vracíme se ke kempu a lesu stromů. Je to na soukromém pozemku farmy. U vjezdu platíme majiteli 320 R za camping a vstupy. Ceník jsme neviděli a přišlo nám, že cenu si vymyslel, podle toho jak vypadáme. V ohradě má tři gepardy a můžeme si je prohlédnout z blízka. Jeden je dokonce mimo ohradu zakousnutý do kusu masa, které dostal.

My hned jedeme sm rem Giants Playground. Je to jen 5 kilometr . Musíme tam projet bránou, Petr odemká. Všude kolem nás jsou na hromádách poházené hn do- ervené kameny. V tšinou mají hromady tvar r zných kostek a kvádr . Procházíme po cestě ce p ímo mezi kameny. Fotíme pár zajímavých skupin a také kameny spolu s toulcovými stromy, které se zde nazývají kokerboom, správný eský název je aloë rozsochatá. Na kamenech je spousta daman . Hodn se bojí a hopkají hned pry , sotva se p íblížíme.

Vracíme se zp t k autu a cestou do kempu ještě fotíme další zajímavé stromy na kamenném pahorku. V kempu vybereme místo v klidn ější ásti a jdeme se podívat do lesa. Skupina asi 250 toulcových strom je hned u kempu. Je to nezvyklé, protože tyto stromy stejn ě jako baobaby rostou v tšinou osam le nebo v malé skupince. Akorát se blíží západ slunce, tak spolu s dalšími turisty okukujeme stromy, fotíme a

Toulcové stromy po západu slunce

užíváme pozdní slunce. Západ slunce i ervánky jsou moc p kné a navíc není moc zima. V kempu za šera stavíme stan a st l. Va íme si rizoto ze zbylé rýže a tu áka. Navíc p íhodíme konzervu kuku ice. Op t je to moc dobré. Dáváme si výborné bílé víno a sedíme pod oblohou plnou m st za svitu m síce. Kone n není moc zima a užíváme si p kný ve er. Také prohlížíme fotky z dvou dn v Kalahari se spoustou zví at a velkých ko ek. Spát jdeme až p ed 23 hodinou p kn nalad ni dobrým a silným vínem.

Dnes jsme ujeli 401 km

30. dubna 2007, Pond lí

Quirt forest – Namib duny

26. den

Paná kující surikaty

Dnes ze spacák nespícháme. První vstává Petr až v sedm hodin. Venku je dnes kolem deseti stup ě a tudíž není tak mrazivo. Ješt p ed snídání se jdeme na chvíli podívat na ranním slunkem krásn osv tlené toulcové stromky. Snídáme v pohod ě na sluní ku a také nabíjíme elektrické p ístroje. Na cestu vyjedeme až po p l desáté. Ješt se zastavíme u kancelá e zeptat na stav cesty. Také znovu okukujeme geparda a skupinu roztomilých surikat. P kn paná kují a voln ě b hají kolem farmy. Napojíme se na hlavní silnici B1 a uháníme na sever vst íc dunám v poušti Namib. Kola jsme zatím nechali podhušt ná. Hned za chvíli nás zastaví kontrola. Zastavují všechna vozidla bez výjimky. Voják chce pouze doklady a okukuje Evinu dlouhé štíhlé nohy. Dál se jede dob e,

jen krajina je poněkud nudná. Jediná zajímavost je v dálce kráter sopky. Ubíhá nám to dobře a za dvě hodiny již odbojíme směrem na západ. Asfaltka jde dále 111 km až do vesnice Maltahohe. Tam koupíme benzín a led. Také si necháme dofouknout pneumatiky. Za chvíli pojedeme na prašnou cestu. Ta je opět dobré kvality.

Po 50ti kilometrech začneme stoupat do prsmýku Zurik ve výšce přes 1600 m. Krajina začíná být mnohem zajímavější. Objevují se překrásné kopce a také hluboký kaon. Sjedeme dolů na kolika zatáčkami a jsme rázem mezi horami. Kolem jsou krásné kopce a občas pár stromů. Projíždíme širokým údolím a koukáme na obě strany po přírodě. Cesta je stále hodně dobrá a kilometry rychle ubíhají. Začneme trochu více klesat a najednou v dálce zahlédneme první písečné duny. Jsou mezi skálami a mají barvu do žluta. Za pár kilometrů vlevo v dálce vidíme i rudé hromady písku, ke kterým pojedeme. Vyjedeme z údolí ven a projíždíme planinou. Najednou se začnou objevovat odbočky k různým kempům. K jednomu zajedeme zeptat se na cestu dál k dunám. Nemáme totiž žádnou podrobnou mapu a už se nám zdá, že jedeme dlouho. Potvrdí nám, že je třeba ještě jet po hlavní a odbočit k dunám teprve přijde. Po dalších deseti minutách už vlevo vidíme prach od dalších aut, která se vrací od dun. Zato máme na odbočku k dunám a je tam cedule, že by to mělo být ještě přes 70 kilometrů. Po deseti kilometrech je vjezd do národního parku a kemp. Po chvíli váhání se rozhodneme nezastavit si vyzvednout povolení a vjet do parku jen tak. Nezastaví nás ani na další bráně a tak nikdo neví, že tu jsme. Zkusíme pokud to bude možné přespát přímo v parku, abychom ušetřili ráno i večer. Hned za bránou kupodivu začíná asfaltová silnice. Nejprve se jen zdálky blížíme k dunám. Děláme první fotky a pozorujeme úchvatné velikánské písečné hory. Už k nim jsme blíž a pak zatočíme přímo do údolí mezi nimi. Slunce svítí z pravé strany a překnou barvu do červeně mají duny vlevo.

Pouš Namib - Výstup na dunu na 45 kilometru

ještě dále. V botách už máme spoustu písku a výstup je namáhavý. Výhledy na hranu duny a okolní písečné hory je parádní. Nahoře na hraně již hodně fouká a píšina je uzoučká. Po písku se prohání mnoho černých brouků. Zhlédneme i jednoho světle modrého brouka, co vypadá jako krab. Na vrcholu je silný vítr a vidíme jak se duna přesypává přes hranu. Od hrany se odlepuje červený písek a dává závoj. Duna je vysoká přes 200 metrů, jak potvrdí Evin výškoměr na hodinkách. Vracíme se po hřebeni dolů. Najednou kolem proběhnou malíká písečná ještěřka. Má žlutohnědou barvu, veliké oči a drobné tělíčko. Po písku běhá hodně rychle, ale za chvíli si na nás zvykne a nebojí se.

Jedeme hodně rychle, abychom to stihli až na konec do údolí Sossusvlei. Míjíme několik překrásných dun, ale kvůli těšině se nedá odbočit. Na 35 kilometru je první oficiální odbočka k dunám. Jen jí fotíme a jedeme dál. Na 45 kilometru zatočíme z hlavní silnice k mohutné duně. Je blízko a tak jsme u ní hned. Rozhodneme se, že dunu pokoušíme výstupem. Venku je velké vedro. Písek je překrásně červený a hodně jemný. Postupujeme nahoru po vyšlapané píštině po hraně duny. Dostaneme se do sedla a zjistíme, že hlavní vrchol je

Seb hneeme dol k pat duny, pokračujeme dále a stále je se na co dívat. Duny mají různé tvary a krásně vykrojené hrany. Už je pozdní odpoledne a barvy jsou parádní.

Pojedeme na konec asfaltové cesty, kde je parkoviště. Dál už vede cesta písečným korytem dříve vykopané a můžeme tam jet jen terénní auta. Zapínáme náhon na 4x4 a hurá do písku. Po chvíli zpomalujeme a kola pod sebou tlačí písek. Na jednom místě se trochu zasekneme a tak raději upustíme něco vzduchu z kol, abychom měli lepší trakci. Hned se nám jede lépe. Už máme jen menší zádrhele. Až na konec cesty je to po písku 5 kilometrů. Děláme zastávku na okukování a

focení dun. Poslední část písečné cesty už je tvrdší a neklouže nám to. Dojedeme na parkoviště a můžeme si vybrat dvě cesty. Vpravo nás láká údolí Sossusvlei a vlevo Deadvlei. Jedeme se podívat napravo, ale tam už je vše ve stínu. Blíží se totiž západ slunce a tak rychle spěcháme zpět k Deadvlei. Vystoupíme z auta a jdeme směrem k dunám. Krásně svítí rudě osvětlené zapadajícím sluncem. Užíváme si podvečerní pohodu a západ slunce na mohutných červených dunách. Pojedeme ještě blíže a pokračujeme dál po vyšlapané stezce. Někde by tu mohl být známé uschlé

Poušť Namib – Ve červené barvy na dunách

stromy v údolí. Jdeme dál šelmy se krajinou, do které ještě září temně červeně okolní duny. Na jednu se vyšplháme a za ní již vidíme údolí plné krásných mrtvých stromů. Sejdeme až k nim do rovinné prohlubně, kde se voda drží jen po dešti a nemá díky hradbám dun a jílovému podloží kam odtéci. Teď je tu sucho a bílá jílovitá země je rozpraskaná. Posadíme se na jeden uschlý kmen a

vychutnáváme si podvečerní náladu v Deadvlei. I po západu slunce mají stromy a okolní duny hezké barvy. Vracíme se k parkovišti. Na dunách se prohánějí pouštní zajáci ušáci fešáci.

Poušť Namib - Noc v poušti

Popojedeme k parkovišti u druhého údolí Sossusvlei. Vyhlédneme si proskvělé místo u velkého stromu i s lavičkami a stolkem. Tady budeme dnes kempovat. Už vyšel měsíc skoro úplně k nám a krásně nám svítí. Je tak silný, že máme na zemi vlastní stíny. Hned si dáme vychlazené pivo, které nám náramně chutná. Posadíme se na chvíli na lavičku a najednou v šeru vidíme stín šelmy. Běží

kousek od nás a když je ještě blíže, tak zjistíme, že to je náš oblíbenec šakal. Na chvilku se zastaví a kouká, jestli tady bude něco k snědku. Vbec se nebojí, ale když vidí, že tady žádné maso nedostane, tak se vydá šmejdit dál. Také nad námi přelétá sova. Má přikrýtku šedá kídla. Vážíme si bramborovou kaší s esnekovou příchutí a párky. Je to rychlé a moc dobré. Stále je teplo a máme sedět v trikách. Máme perfektní místo s výhledem na svítící měsíce, na noční obloze se množící hvězdy. Vidíme krásně tvarovanou dunu jen pár set metrů za stanem. Pod nohama nám běhá myška a šustí pod stromem, když baští plody z akácie. Šakal se i přes mohutnou parkovou vlnu již neukáže. Užíváme si večer v divočině, kde je úplné ticho a jsme tu sami. Dáváme si červené víno na oslavu návštěvy v namibijské poušti a promítáme si přené fotky z dnešního dne včetně nočních záběrů z Sossusvlei. Jdeme spát až po příchodu lehce zmožení červeným vínem.

Dnes jsme ujeli 586 km

1. května 2007, Úterý

Sossusvlei – přejezd do Fish River canyonu

27. den

Vstáváme za šera chvíli po šesté. Nad obzorem právě začíná zapadat žlutě vybarvený měsíc. K snídani si uděláme trochu kávy a dáme si cornflakes. Máme rychle zabaleno a máme v klidu pozorovat, jak se duny začínají nasvětlovat vycházejícím sluncem. Jdeme se projít k nejbližší duně a fotíme naše dlouhé stíny. Dorazilo první auto a dva lidé lezou na dunu pozorovat svítání. My nasedneme do auta a pojedeme necelý kilometr na parkoviště v druhém vyschlém údolí Deadvlei. Musí se k nám jít asi 1 km přesky po písku. Jsme tam dnes úplně první, těsně za námi jede jedna dvojice. Cestou fotíme nádherně osvětlené duny. Hlavně nás fascinují vlny vytvořené vlnky na písku. Přelezeme poslední dunu a naskytne se nám nádherný pohled do rovného údolí, jehož dno

Poušť Namib - Ušchlé stromy v údolí Deadvlei

je pokryté bílým popraskaným jílem posetým suchými kmeny stromů. Celé oválné údolí o velikosti odhadem 200x500m je obklopeno vysokými rudými dunami, prostě paráda. V těsně u ústí údolí je ještě ve stínu duny, ale stín se rychle zmenšuje a slunce ko osvětluje stále větší část údolí. Dáváme za pravdu cestovateli Jiřímu Kolbabovi, který toto místo označil za jedno z nejfotogennějších na celém světě. A to navštívil přes 100 zemí. Fotíme jako o závod a užíváme si atmosféru tohoto jedinečného místa.

Je paráda, že jsme tu sami a navíc brzy ráno, kdy se m ní sv tlo a máme postupn r zné pohledy. Asi po hodin se za nou valit davy turist a my pomalu opouštíme Deadvlei.

Vracíme se autem zp t do údolí Sossusvlei, kde jsme dnes spali. Vyrazíme na dunu nejbliže parkovišti. Cesta po h ebeni duny je dobře vyšlapaná, je vid t, že zde chodí spousta lidí. Tato duny je menší než v era, m í „jen“ 100m. Z vrcholu všude kolem

Pouš Namib - Výstup na dunu nad Sossusvlei

vidíme samé duny. Na jedné stran v dálce je dokonce vid t skalnatý vrchol. Také je krásný výhled na suchou pánev Sossusvlei. Na rozdíl od Deadvlei není tak t sn obsazena stromy a tém zde nejsou suché stromy. Sbíháme dunu dol a dole si z bot vysypeme každý asi p 1 kila písku. Místní písek je velice jemný a máme ho snad úpln všude. Nejhorší je, že nám net sní zadní dve e v nákladovém prostoru auta a tak máme všechny v ci na korb našeho pick-upu zaprášené. P es oble ní a jídlo p ehočíme deku, abychom uchránili alespo ty nejcitliv jší v ci od prachu. Nasedáme do auta a odjíždíme ze Sossusvlei. Cestou ješt n kolikrát stavíme na focení, ale duny nemají v poledním slunci tak p kné barvy jako m ly v era na ve er. S obavami projíždíme bránou na vstupu do parku, protože jsme si nevy ídili povolení. ernoch ale jen znud n mávne rukou a jedeme. Hned za branou nabere benzín a dofoukneme tlak v pneumatikách. Pavel koupí pohled s leteckým záb rem dun, trochu se opláchneme a jedeme dál. eká nás dnes ješt dlouhá cesta.

Vracíme se stejnou cestou jako jsme p ijeli až do Ketmanshopu. Cestu si krátíme vypráv ními zážitk z p edchozích dovolených. V Maltahohe stavíme nabrat benzín. V 18:15 dorazíme do Ketmanshopu. Bohužel Spar i sousední OK markt byly zav ené. U pumpy Caltex jsme nabrali benzín a ptali se na otev ené obchody s jídlem. Dle pumpa e je prý dnes všude zav eno, protože je státní svátek. Zkusíme tedy nakoupit n co u jiné pumpy, snad tam bude obchod se základními potravinami. U druhé pumpy Engen skoro nic nemají, ale poradí, že naproti je otev ený supermarket. Jdeme tam na koupit, je to menší obchod, regály s chlebem mají ale prázdné. Najednou zahlédneme, že prodava ka práv vyndává erstv upe ený chléb z trouby. Vezmeme si hned 4 bochníky, jsou ješt teplé. Dále si koupíme bagety k ve e i. Opouštíme Ketmanshop a pokračujeme kus po asfaltce, pak zahne na širokou a rovnou prašnou cestu. Jede se dobře, jen nám ob as vb hne p ed auto zajíc. Jednou nám tam vb hl i šakal a potkali jsme také dva springbokky. V dev t hodin dorazíme do kempu. Rozhlížíme se po místu na stan. Ze tmy se objeví ernoch a sm ruje nás na místo hned naproti budov s koupelnou. Nevýhodou je, že nám tu ve er hlu í generátor a chodí kolem nás spousta lidí do umýváren. Nakonec stan i stolek posuneme trochu dále od p šiny mezi stromy. Generátor by m li v 22 hodin vypnout, ale n jak se jim do toho nechce. Stále hu í i když jsme ve stanu. Nakonec ho p ed jedenáctou vypnou.

Dnes jsme ujeli 725 km

Ráno zjistíme, že v Namibii je posunutý o hodinu as a generátor nakonec tak pozd nevypnuli. Již v 5 hodin za nou venku pobíhat d chodci a ruší nás. Po šesté hodin už chodí tolik lidí kolem stanu, který máme poblíž p šiny, že ani není šance usnout. Rozhodneme se, že si p ivstaneme a pojedeme se podívat na svítání nad ka onem. Vyhlídka je 13 km od kempu a když v 6.40 vstaneme a bez mytí vyrážíme, stíháme to akorát. Jako bonus vidíme m síc zapadající chvíli p ed východem slunce nad ka onem. Ten je opravdu moc hezký a rozsáhlý. Na vyhlídce je jeden bus s turisty a pak už jen dva karavany. Také žebroví ptáci, co by hned sezobli vše co nám upadne. My si dáme snídani a pozorujeme postupné prosv tlování ka onu. Snažíme se uhádnout, kde se sestupuje na dno ka onu, ale žádnou p šinu neobjevíme. Jedeme ješt na dv vyhlídky a pak už zp t do kempu. V kancelá i se registrujeme na trek ka onem, který jsme si rezervovali již p ed t emi m síci. Ptáme se na instrukce a moc nám toho ne eknou. S námi jsou v kancelá i i Holan ani, které jsme potkali p ed n kolika dny. Jdou trek ve stejný den jako my. Zkoušíme si domluvit odvoz na za átek cesty, vzdálené 15 km, ale vzhledem k tomu, že v tšina lidí na za átek dojde až z Ai-Ais (tam budeme kon it), tak nejsou na naši variantu p ipraveni. Jdeme zp t k autu a balíme si v ci na p tí denní výpravu. To nám zabere spoustu asu a tak si dáme ješt k ob du vají ka. Jdeme se znovu zeptat na odvoz a nic nového nezjistíme. Musíme tedy dojet sami svým autem na za átek cesty. Eva nás tam vyloží a sama se vrací do kempu. Odevzdá auto správci, který zajistí za 100 rand p evoz do Ai-Ais a te musí stopovat. Má velké št stí a b hem p tí minut stopne auto, kde jedou 4 turistiky. Ty jí vezmou až na vyhlídku na za átku treku. Kluci se mezitím namazali slune ním krémem a ud lali pár fotek. Paní nás ješt fotí na startu našeho velkého putování.

Fish River Canyon - Pohled na ka on eky Fish

T sn p ed 13 hodinou sestupujeme do ka onu. Prvních pár desítek metr je hodn prudkých po úzké p šin . Ješt že tu jsou ocelová lana na p idržení. Rychle klesáme a ješt máváme turistkám, které nás vyprovodily. Po deseti minutách zato íme trochu do strany a už jdeme strží dol . Najednou proti nám jde mladá dvojice. Mají pov domé batohy a sle na je moc hezká, že by eší? Taky, že jo. Šli ráno na dno ka onu a te jdou zp t. Mají to pouze jako p ldenní výlet. Jsou úpln mok í od potu a varují nás p ed vedrem dole v ka onu. Jsou na výlet pouze v Namibii a jen na 14 dní. Chvilku povídáme a pak už pokračujeme dol . Teplota se za íná zvyšovat a t žké batohy tíží. Na chvíli se zastavíme ve stínu pod skalou a odpo íváme. Cesta je plná kamen a prudkých úsek a hodn náro ná. P ed námi je skupina z Nizozemí a jedna paní asi upadla, nebo jí ošet ují. Projdeme kolem a už se blížíme k vod . Když jsme u eky, vidíme, že vody je letos málo a eka již neproudí. Dole je pekelné vedro. Jdeme nyní již po rovin p ímo úzkým ka onem. Okolní skály jsou p es 400m vysoké a p kn tvarované. Rozhodneme se, že se n kde vykoupeme, abychom se osv žili. Po p l hodin cesty p ejdeme na pravý b eh a jdeme si zaplatvat do asi 80 metr dlouhého bazénu vody. Ta je celkem studená a dob e nás osv ží. Odpo íváme skoro hodinu, než vyrážíme dále.

Fish River Canyon - Pochodujeme kolem tání

Údolí je hodně divoké. Na několika místech jdeme přes skalní stupně podél vody. Pak zase chvíli po písku. První den je hodně kamenitý a náročnější. Zato okolní skály jsou překrásné. Různé barvy a tvary nás provázejí celé odpoledne. Navečer dojdeme jednu skupinu, která už zakempovala. My jdeme ještě asi 15 minut dál. Pak vybereme místo na písku u vody kryté blízkou skálou. Nejprve se vykoupeme a postavíme stan. Rychle se šedí a ve večerních dávkách už skoro za tmy. Máme párky s chlebem. Potom odpočíváme na roztaženém stanu a koukáme na hvězdy. Přes noc svítí měsíc a tak ho fotíme. Okolo nás je úplný klid téměř bez zvuků.

Dnes jsme ušli 10 km a spíme na 6 km od začátku treku

3. května 2007, úterek

Fish River canyon - druhý den „palmy“

29. den

Ze stanu lezeme těsně před svítáním v 7 hodin. Dáme si výbornou paštiku na chleba a pozorujeme rozsvěcující se skály nad námi. V 8:15 se vydáváme na další cestu. Začátek je opět velmi náročný. Spousta velkých kamenů a nerovný terén. Pokračujeme trochu pomaleji, než jsme očekávali. Výhledy jsou ale parádní. Vidíme v několika místech krásné odrazy skal. V první jedenácté si ve stínu dáváme svačinku. Začíná být velké vedro, sluníčko už pere až dolů do káonu. Ten se trochu rozšíří a jdeme se nám lépe. Projdeme několik začátků podél řeky a pak v dálce vidíme palmy. To je jediné místo, kde v káonu jsou. Je tady horký sírný pramen a malý háj palm. V jejich stínu již odpočívá velká (12 lidí) skupina výletníků a také naši známí Holanští. Přidáme se na oběd a schováme se před žhnoucím poledním sluncem. Jdeme se vykoupat do blízké velké tány. Plavání ve vodě nás skvěle osvěží. Je nutné dlat kvůli vedru polední pauzy ve stínu a pokud možno u vody. Eva ochutnává horký sírný pramen a prý je dobrý. My tomu moc nevěříme.

Fish River Canyon - Ráno v káonu

Ve tři hodiny vyjdeme na další část pochodu. Stále je ještě velké vedro a pot se z nás začne chvíli jen stékat. Naštevujeme vedro

pomalou ustupuje. Potkáme skupinku divokých koní. Nyní se nám stídá písečné dno a stědy velké oblé kameny. Ani nevíme co je lepší. Písek je měkčí a rovnější, ale bojí se. Kameny pevné, ale náročné na koordinaci. Později odpoledne už jsme venku z úzké soutěsky a kámen je na dně široký několik desítek metrů. Procházíme podél skal několik zatáček a mineme již kempující skupinku. Pokračujeme ještě dále a hledáme vhodné místo u vody. Nakonec se nemůžeme rozhodnout a nakonec zstaneme na písku kousek od menší tůň. Kluci jdou nabrat vodu a vypadá dost nevěrohodně. Čekáme hodinu žízňiví, než se voda v lahvích vydesinfikuje. Chuť má hroznou, ale pít musíme. Naštel Pavel objeví v batohu ochucený hroznový cukr. Jím potom chuť vody alespo trochu upravujeme. Přeci jen letos kvůli suchému létu čekáme nete a zde je má voda zelený nádech. Pak již za šera nasbíráme dřevko. Uděláme si oheň kousek od skály a opeeme si klobásky. Mam! Chvilí ještě sedíme u ohně a po půl desáté jdeme spát. Dnes zkusíme spát jen na nataženém spodku stanu pod širákem.

Fish River Canyon – Spíme pod širákem

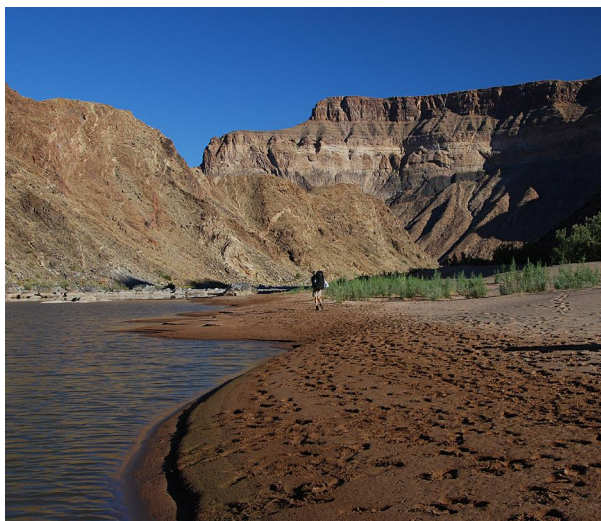
Dnes jsme ušli 19 km a spíme na 25 km treku

4. květen 2007, Pátek

Fish River canyon - tentý den „kilometry“

30. den

Přes noc nám není vůbec zima. Jen nám nafouká trochu písku na spacáky. Zrovna když se chystáme snídat, už kolem nás prochází velká skupina. Vyrazili dnes nějak brzy. My vyrazíme na cestu opět v 8:15. Dno kámen je zatím ve stínu a jde se nám dobře. Projdeme jednu z mnoha zatáček a dorazíme k Zebra pools. To je několik v tůňkách u kterých jsou pruhované skály. Dnešní ranní část treku je nádherná. Za další zatáčkou nás čeká výhled na stolovou horu tyčící se nad údolím a

Fish River Canyon – Cesta podél vody

zajímavě erodované stěny kámen. Pak protněme tentý den 11 km treku a vítá nás osamle stojící píle. V půl jedenácté se zastavíme na svažinu a první koupání. Sedíme ve stínu velkého stromu na kamenech a mlsáme sušenky s jablky. Ve vodě se osvěžíme a po necelé hodině se vydáme do vedra. Dno kámen už je zde širší. Pokud je to možné, tak zatáčky zkracujeme. Šetříme tak stovky metrů ze na slunci. Blíží se další skalní píle a slunce už nás pekne spaluje. Začínáme hledat nějaký stín stěny pro pečení poledne. Na 40 km je pekne ticho, ale žádný stín. Šlapeme dále údolím až Pavel zahlédne na druhé straně velký stín pod skálou. Jdeme se tam podívat a odbočka stojí za to. Je tam velký stín i třeba s vodou na koupání. Už jsme dost spaeni a tak hned uhnáme do vody. Těny jsou v tšinou mělké pouze na ponoření do vody.

Tady jsme objevili i kousek, kde se dá plavat. Voda nás ochladí, že si můžeme v klidu dát oběd. Máme chleba s vejcem natvrdo a kečup. Ležíme na skále a čekáme až poleví polední žár. Než vyrazíme, jdeme ještě jednou do vody. Vyjdeme po této hodině a za chvíli z nás zase kape pot. Vedro pomalu ustupuje a my se blížíme k první možné zkratce. Ta je před dlouhou zatáčkou, kde je nezvykle hustý les kův a stromků. Podle stop ostatních najdeme odbočku do kopce. Nejprve se nám nezdá, ale nakonec prudký svah šplháme nahoru. Naštití už je výstup ve stínu. Ze sedla máme překrásný výhled na zatáčku a do údolí Fish River. Zkratka pak pokračuje chvíli po vrstevnici a pak klesá pomalu zpět do údolí. Moc se nám to líbí. Je to změna oproti cestě po dně a taky je tu pevný terén bez kamenů a mokřá píska.

Fish River Canyon - Pohled z první zkratky do údolí

Dole pokračujeme dále údolím. Po čtvrté hodině se kloní slunce dolů a začínáme hledat místo na přespaní. Líbí se nám lesík stromků v jedné zatáčce, ale není zde voda. Takže jdeme dál. Na konci další zatáčky objevíme tůň s vodou a u ní rovné místo na stan. V tůňce už moc vody není a jen se opláchneme. Navíc voda je oproti tomu horší kvality. Musíme dávat více hroznového cukru, abychom ji mohli chutně snést. O nezávadnost se postarají desinfekční tablety. Chvilku odpočíváme na podlážce od stanu a koukáme na západ slunce. Po dnešních více jak 20 km chůze nás dost bolí nohy. Dnes budeme dlat velkou veštinou. Dáme si

pytel těstovin a maso s rajčatovou omáčkou. Zasloužíme si poádné jídlo a velké porce. Moc nám to chutná a zasytíme se. Navrch si dáme zázračnou osvěžující první okurku. Její každé sousto je pro nás balzám. Nakonec na trávení a desinfekci slivovici. Zapálíme si na kamenech svíčku a koukáme na rozsvěcující se hvězdnou oblohu. Kolem létají netopýři a nám je báječné. Kocháme se pohledem na hvězdnou oblohu než vyjde měsíc a hvězdy přestávají. Kluci spálí v těšinu odpadků na krátkém intenzivním ohni. Dnes jsme snědli dost váhy z batohů. Spát jdeme hodně brzy, ještě před desátou jsme ve spacácích.

Dnes jsme ušli 21 km a spíme na 48 km treku

5. května 2007, Sobota

Fish River canyon - čtvrtý den „zkratky“

31. den

Ráno vstáváme dříve. Již v 6:40 jsme venku ze spacáku a rychle snídáme sýr s chlebem. Chceme vyjít brzy kvůli vedru. To se nám podaří a v 7:45 už jsme na cestě. Stínu si bohužel moc neužijeme. Slunce totiž vykoukne brzy zpoza již nízkých stěn kaňonu. Projdeme dlouhou rovinku a těšíme se na další zkratku. Ta jde přes knou krajinou s trsy trávy, kaktusy a zajímavými skalami kolem. Navíc část vede ve stínu. Máme zase hezké výhledy na údolí pod námi a na skálu Four Fingers. Když sejdeme do údolí, musíme se trochu vrátit. Další navazující zkratka totiž začíná pár set metrů proti proudu. Údolí je zde už přes 300m široké a rovné. Pomalu stoupáme další zkratkou. Ta je o dost delší.

Dokonce jdeme chvíli malým údolím bez výhledu do hlavního kaonu. Přijemně tam pofukuje vítr a na obloze se objeví pár mráček. Pomocí zkratk jsme se dostali za dvě hodiny už na 65 kilometr. Po desáté hodině se zastavíme na svažinu. Sedíme ve stínu stromu na písku u vody. Opět se chladíme ve vodě a dáváme si sušenky. V údolí ubývá stromů i v těchto kámen a není tak snadné najít stín. Jako obvykle bychom svažinu se namažeme krémem na polední žár. Zhlédneme paviána. Ten po našem odchodu jde zkontrolovat, zda jsme mu tam nenechali nic dobrého. Přejdeme na druhou stranu řeky a po chvíli se napojíme na prašnou cestu pro auta. To je druhá možnost, kde z kaonu odejít. Silnice vede k brodu

Fish River Canyon – Jedna z v těchto tání

přes ekou a k nám jaké soukromé farmy. Po silnici jdeme asi půl hodiny k brodu. Vzhledem ke stavu vody ho přejdeme suchou nohou. Za brodem je opuštěný kiosk a malá budova. Tam si ve stínu dáme krátkou pauzu. Další zatáčku pojedeme nejkratší cestou a mineme jednu menší zkratku. Nevadí. Zase jsme šli kolem pískových skal. Nyní nás čeká dlouhá náročná rovinka. Nikde ani strom ani kousek stínu. Slunce nás vysušuje a unavuje. Nakonec se alespoň na chvíli zastavíme v neúplném stínu skály. V dálce už vidíme stromy a vodu. Je to však ještě půl hodiny cesty. Vysílení podél vody (tato trasa má skoro půl kilometru na délku) doklopýtáme pod strom do stínu. Vrháme se od vody a tentokrát se tam osvěžujeme dlouho. Dáváme si oběd a zjistíme, že jsme si zase trochu zašli. Odpočíváme a čekáme na odpoledne. Dojdeme na konec trasy a zatočíme doprava. Jdeme mimo cestu přes kameny, abychom si to trochu zkrátili. Nakonec se napojíme na cestu. Pokračujeme dál a už jsme protnuli 75 kilometr. Dokonce zauvažujeme dojet až na konec. Jenže už jsme utahaní a chceme si užít ještě jednu noc v divočině. Zastavíme se na 80 kilometru na břehu menší trasy. Proti nám je vyšší skála. Tentokrát máme trochu více času. Pozorujeme tlupu opic na druhé straně trasy. Šplhají do prudkého svahu, kde mají v jeskyni doupě. Před západem slunce se jdou napít k vodě. My už vodu pijeme jen proto že musíme. Chůze je dlehná a těšíme se na zítřejší první vodu. Jíme chleba opětně s vajícím a zbytky salámu. Nad skalou ve večer vychází měsíc a krásně svítí.

Dnes jsme ušli 18 km a díky zkratkám spíme na 80 km treku

Spíme op t ve stanu a tentokrát všichni. Ve er bylo n jak hodn much. Vstáváme ještě p ed svítáním a dojídáme chleba se sýrem. Pozorujeme krásné ervánky na ranní obloze. Také si dáme ještě trochu sladkého mlsání. Vycházíme v 8:20 a slunce již svítí do údolí. Rychle pokračujeme podél eky vst íc finiši treku. Nejprve se jde m kkým pískem a za zatá kou pak po p kné p šin s tvrdým podkladem. Zase je dlouhá rovinka a slunce už nás nenechá odpo inout. Našt stí ještě není moc vedro. Pokračujeme dále k poslední zatá ce na našem putování. Petr dnes není ve své k ži a trošku zaostává. Po káme ob as s Evou ve stínu. Dáváme si ve stínu jednoho stromu ještě vodu a sušenky. Potkáme najednou lidi jdoucí nelehko proti nám. Vypadá to, že konec bude blíže než jsme ekali. Kolem nás je nyní již hustší vegetace. Více ke í strom . Na zemi je po ád m kký písek a tak se trochu bo íme. Vidina studeného piva a odpo inku nás však žene dál a již neodpo íváme. Dojdeme k potrubí na vodu a podél n j pokračujeme dále ka onem. Okolní skály jsou již nízké a ne moc zajímavé. Dorazíme až k p ehrad . Není v ní skoro žádná voda, ale zato za ní v dálce vidíme palmy kempu Ai-Ais. Uháníme k oáze a kolem zdi se dostaneme do resortu. Hned první budova jsou lázn využívající místní horké prameny. Procházíme p ímo mezi vanami, ale jsou všechny prázdné. V recepci se dozvíme, že kv li n jaké závad dnes lázn nefungují. A my se tak t šili na teplou láze . Nejprve se vrháme na pitnou vodu z kohoutku na dvo e. Je oproti vod z ka onu moc dobrá a n kolik minut si užíváme to osv žení. Podepíšeme se na recepci, že jsme trek úsp šn dokon ili. Dozvíme se, že letos je asi o metr vody mén než obvykle. Normáln eka totiž trochu te e, sice pomalu, ale te e. Tak proto byla voda tak hnusná. Dáváme si studené pivo a pak se osprchujeme ve vlažné sprše. Jelikož koupel nebude a nejsou tu žádné vyhlídky, vyrazíme na cestu. Auto najdeme zaparkované u benzinové pumpy a klí ky dostaneme v recepci.

Nejprve jedeme p es hodinu po prašné cest až do m sta Karasburg. Tam bereme benzín a v obchod ud láme rychlý nákup. Pochutnáme si na studeném ananasov -kokosovém džusu. Také koupíme na ob d sladkou buchtu. Pokračujeme rychle dál již po asfaltce, podél které vidíme na sloupech elektrického vedení spoustu hnízd snova . Asfaltka vede až na hranici. Je zajímavé, že namibijská a jihoafrická hrani ní budova s ú edníky jsou od sebe 15 km. Na obou stranách jdeme všichni do kancelá e. Znud němu ú edníkovi odevzdáme vyplněné formulá e a jedeme dál. Jen na vjezdu do JAR ještě cht jí vid t kufr a ptají se na p evážený alkohol. Projdeme hladce a jedeme dál. Trek ka onem jsme zvládli trošku rychleji a máme tak as zajet ještě jednou do parku Augrabie falls. Rozhodneme se si cestu zkrátit po další prašné cest . Uhneme na ní dle ukazatel jist ných GPS navigací na notebooku. Cesta není tak kvalitní jako jsme si zvykli v Namibii. Jedeme pustou krajinou a dvakrát p ejíždíme železni ní tra . Napojíme se na asfaltku hned u Orange river a jedeme po nám známé silnici. Už je pozd odpoledne a slunce se pomalu blíží k obzoru. Dojedeme do parku op t zase až t sn p ed západem slunce. Tentokrát jsme u brány „již“v 17:30 a ještě stihneme zapadající

Snova í hnízdo na sloup u silnice

sluní ko osv tlující vodopád. Ud láme si pár fotek z vyhlídkových plošin a mažeme do kempu. Vybereme místo a rychle vybalujeme batohy a v ci z kufru auta. Vše je neuv íiteln zaprášené z t ch stovek kilometr po nezpevn ných cestách. Stan op t stavíme bez tropika, ve er je hodn teplý. Va íme si pohodln v kuchy ce rizoto s tu ákem. Také si tam povídáme s Holan any, kte í cestují po jihu Afriky na šest m síc . Po n kolika skromn jších dnech si dáváme u stolku teplé velké jídlo a víno.

Dnes jsme ujeli 440 km

7.kv tna 2007, Pond lí

Augrabies Falls do Witsand Park

33. den

Augrabies Falls - Ka on eky Orange

bo ní vodopád z malého potoka. Jdeme na jeden h eben vybíhající podél hlavního toku eky. Je tam krásný rozhled do údolí na pe eje a další bo ní strže. Po kamenech se prohán jí spousty ješt rek. Najednou jich vidíme až p t. Také co chvílku zahlédneme na skále dassiho. Ješt pokračujeme kousek dále po skalách a pak se obrátíme zp t do kempu.

Zaplatíme za ubytování. Tentokrát to paní šlo rychleji a je to odbyté za 15 minut. Vyjíždíme sm rem Upington na velký nákup, cestou p ejedeme p es most p es Orange river. Do m sta dojedeme v poledne. Pavel s Evou jdou do obchodu Checkers, kde jsme už nakupovali minule p i pr jezdu Upingtonem, a Petr vyráží vym nit peníze do banky. Nakupujeme spoustu v cí, tém na týden jídla. Také n jaké dobroty jako víno, slané preclíky a dort. Petr v bance vyтуhne skoro hodinu a nakonec zaplatí velké poplatky za vým nu a nemají ani moc dobrý kurz. Pavel má zase velké problémy se zaplacením nákupu kartou. N jak jejich terminál naší kartu nebere a to už jsme s ní v JAR platili. Nakonec to ud lají bez PIN pouze s podpisem postaru.

Až po p l druhé vyjíždíme z m sta a na odpo ívadle kousek za m stem si ve stínu dáváme nakoupené smažené ryby a hranolky. Obojí je moc dobré. Pokračujeme širokým údolím podél eky Orange a p ejedeme dvakrát most, eka je p kn vodnatá a kolem ní se táhne zelený pruh strom . Vidíme kolem n kolik ernošských ghet se špinavými domy. Cestou zastavíme v malém stánku a

Vstáváme se svítáním a Eva nám ud lá báje né ope ené chleby se sýrem. Sbalíme komplet auto a všechny v ci a potom p ímo z kempu jdeme na Dassie trail podél ka onu eky Orange. Hned na za átku projdeme k ovím na skálu a tam už na nás kouká nebojácny daman, místními (a námi) zvaný dassie. Je tu asi jako kontrola turist . Jdeme po p kných ervených skalách. Pod nohami nám zajímav k upají a na poklep se zdají duté. Podle zna ek se siluetou dassiho pokračujeme dále. Houštinou a k ovím se dostaneme až k malému potoku, který p ejedeme po rozvrzané lávce. P íblížíme se k okraji ka onu a jdeme se podívat dol . Vidíme pod sebe a do dálky hluboce za íznutou eku. St ny ka onu jsou tém hladké a kolmé. Na hlavní vodopád proti proudu ale vid t není. Zato vidíme krásn

koupíme místní vyhlášené hrozinky, jsou opravdu skvělé, takové pirožky, šavnaté a sladké. Zahneme vlevo na prašnou cestu směrem k severu. Míjíme do národního parku Witsand, kde jsou pískové duny, ale mají jinou barvu než v Namibii, jsou celé béžové až bílé. Po prašné cestě nám to jde již pomaleji celkem nezajímavou krajinou. Platíme si ubytování v kempu a jedeme rovnou na duny, vyšlápeme si jednu prudkou jemným pískem až nahoru a jedeme se projít po lenitěm vrcholu velké duny. Je příjemné a slunce se chýlí k obzoru. Šlapeme bosky pískem. Chvilku chodíme po dunách, fotíme krásné duny a zkusíme z našich stínů dát písmena. Na duně je také pán s jediným surfovacím prknem a zkouší duny sjíždět. Na jemném písku je to možné. Se západem slunce sbíháme k autu a jedeme do kempu. Cestou potkáme několik skupin springboků a dva zajíce. Některé antilopy odbíhají a přitom svým typickým způsobem skácejí na všech čtyřech nohách. V kempu vybereme pískové místo, máme tu i elektřinu, ještě že jsme si v kanceláři přinesli adaptér na zásuvku pro karavan. Dobijeme naše přístroje. Kolem našeho místa se chvíli po západu slunce pasou dvě malé hnědé antilopy. K večeru máme vařené brambory a vynikající kuřecí maso skvělé kořeněné. Moc si pochutnáme. Po večeru prohlédneme fotky a pak si dáme ohýnek z proschlého dřeva. Ochladuje se a u ohně se příjemně zahřejeme. Popijeme víno a Pavel s Evou u ohně vydrží až do plnoci.

Duny v parku Witsand

Dnes jsme ujeli 322 km

8. května 2007, Úterý

Witsand Park - Kimberley - Ash River

34. den

Strom s mohutnými hnízdy snova

Petr tentokrát vstává první a venku je po delší době hodně zima. Teplota ukazuje jen 5°C. Ostatním se zatím z teplých spacáků nechce a pokračují si na hotový horký čaj. Naštví slunce vzduch rychle ohřívá a snídáme v pohodě. Kolem nás již šmejdí malé šedé opičky. Občas se osmílí až na pár kroků od nás. Kvůli nim se zde nemá nechávat žádné jídlo bez dozoru. Jakmile sbalíme věci a odjždíme, hned slezou ze stromu a obhlížejí, zda jsme něco zapomněli. Jedeme na vyhlídku na duny. Je to jen pár kilometrů po prašné a dost hrbolaté cestě. Nahoru opět stoupáme jemným pískem. Z vyhlídky jsou vidět obě hlavní duny. Jedna je zbarvená do žluta a

druhá je skoro bílá. Kolem nich jsou údolí ka se stromy a ke i. Navštívíme ještě druhou podobnou vyhlídku. Cestou op t potkáme antilopy springbok. Chvilí po desáté z parku odjíždíme.

Jedeme jiným sm rem po prašné cestě asi 60 kilometr . Kolem jsou ob as p kné skály, také projíždíme úzkým údolím s fialovo- ervenými skálami na úbo í. Zastavíme se u p kného stromu s velkými hnízdy snova . Žijí ve velkých koloniích a staví hnízda ve tvaru obrácených v elích úl na stromech nebo elektrických sloupech. Kolem silnice kvete spousta žlutých kvítek. Napojíme se na asfaltku a uháníme dál na východ sm rem k m stu Kimberly. Krajina kolem není moc zajímavá a zastavíme se akorát na krátkou sva inu, kde si dáme dort. Do m sta dorazíme p ed 14 hodinou a jedeme se podívat na vyt žený diamantový d l Big Hole. Zde se za aly v druhé p lce 19. století t žit povrchov diamanty. Ty totiž objevili ve výronu lávy a nikoli jako vždy p edtím v ece. Malé zábory pat ící jednotlivým hleda m diamant se postupn spojovali a prohlubovali až velká firma De Boer vyhloubila p es 200 metr hlubokou jámu. V t žb se potom pokračovalo i v podzemí, kde

Kimberly - Bývalý diamantový d l Big Hole

se diamanty také nalézaly. Muzeum stojí 55 R a rozhodneme se tam jít. Nejprve shlédneme film o za átcích t žby a vývoji firmy De Boer. Nebyl moc zajímavý. Pak jsme šli na vyhlídku nad velkou jámou. Nyní je áste n zaplavená spodní vodou. Potom následuje ukázka jak to vypadalo v dole a jak se t žilo pod zemí. Nakonec nám ukáží r zné pravé diamanty v trezoru, kam p ímo vlezeme. Mají tam vybroušený první nalezený diamant v oblasti a také nejv tší nevybroušený diamant. Kvalitou se totiž nehodí na šperky. Nakonec obcházíme v muzeu panely se spoustou zajímavých informací o t žb diamant . P vodn jsme mysleli, že do muzea nep jdeme, ale nakonec to bylo moc zajímavé. Jen se zdržíme skoro dv hodiny a do hor ur it ve slušnou dobu nedojedeme.

Pokra ujeme dál do m sta Bloemfontein kde si chceme op t dát ryby a mo ské potv rky v restauraci Ocean Basket. Dojíždíme již za šera t sn p ed 18 hodinou. Na podruhé najdeme restauraci hned u jezírka, kde je spousta p kn osv tlených restaurací. Sedíme na terase, ta je ale již zahalena igelitem, aby tam nefoukalo. Navíc nám shora topí infrazá i . Objednáme si jednu pánev pro dv osoby. Je to jejich speciální nabídka. Je tam 18 krevet, mušle a spousta kalamár . K tomu je zeleninový salát a kopa hranolk a rýže. Dále potom rybu s hranolky. Jako p edkrm si dáme mušle v esnekové omá ce. Ty jsou tak dobré, že v omá ce namá íme i chleba a nakonec je to nejlepší, co máme. Potom dorazí obrovská pánev a my si pochutnáme na krevetách a dalších lah dkách. V osm hodin vyrážíme dál na cestu. Chceme dojet co nejbliže horám a Eva (náš specialista na no ní ízení) uhání nocí dále na východ. Projíždíme n kolik m st a za Bethlehem za neme hledat ubytování. Nic se nám neda í najít nebo je v kancelá i kempu již zhasnuto. Nakonec jen 30 km od hor zato íme na bo ní cestu, kde je vyhlídka na vodní kanál a tam p ed p lnocí rychle stavíme stan p ímo na parkovišti za autem. Nakonec tam máme klid a do noci je slyšet jen šum ní vody. Akorát je opravdu velká zima a ve spacácích jsme úpln zalezlí.

Dnes jsme ujeli 729 km

Golden Gate N.P. - Pohled z h ebene do údolí

Vstáváme již za úsvitu. Venku je velká zima, jen 2°C. Moc se nám ze spacák nechce. Zjistíme, že jsme u ústí 45 km dlouhého vodního tunelu. Ten je součástí projektu, jak převést vodu z lesothských hor do zalidněné oblasti JAR. Voda se sbírá ve dvou přehradách v horském království Lesotho a pak jde tunelem pod horami do řeky Ash river na jihoafrické straně hor. Řeka se pak dostane do velké přehrady Vaal dam a ta zásobuje vodou aglomeraci okolo Johannesburgu. V rámci tunelu je také vodní elektrárna a ta zásobuje elektřinou celé Lesotho. Také tam mají dvě přepusti na jiné směry, aby vyrovnali případné sucho v některé oblasti.

Sbalíme se bez snídaní a pokračujeme do parku Golden Gate Highlands. Ještě před vjezdem do parku jedeme po krásném údolím a kolem nás jsou pískovcové skály. Projedeme bránou a v kanceláři se ptáme na výlety a kempování. Paní je tam překvapivě otrávená a jsme rádi, že vypadneme. Zastaneme jednu noc v kempu pod již podzimem obarvenými stromy. Nejprve vyrazíme autem na dva malé okruhy po vrchovině parku. První je okruh s výhledem na jednu malou přehradu v údolí. Také se díváme na nejvyšší horu v parku. Cestou zahlédneme v dálce několik horských antilop grey rheebok. Jsou hodně plaché a vždy utíkají daleko od silnice. Vracíme se na hlavní cestu a hned jedeme na druhou stranu na druhý okruh. Tam zastavíme kousek od silnice na krásné vyhlídce na plošinu, kde dokonce vidíme pohory Drakensbergů. Máme hlad a tak si zde uděláme snídaňový piknik. Eva usmaží vejce s bramborem a s výhledem na hory si dáváme velkou snídani. Nad námi obloha

Golden Gate N.P. – Pískovcové skály v parku

proletí velký sup a v dálce je vidíme sedět na skále. Krásné místo. Jedeme zpět do kempu. Postavíme si stan na krásném místě s výhledem na skálu. Připravíme si výletní batážky a těsně před 11 hodinou vyrážíme do hor na výlet. Cesta nejprve vede pod skálu jménem Mushroom Rock. Je to asi 50m vysoká stěna zakončená poměrně velkým převisem, takže vypadá jako houba. Navíc má od spodní části různé barvy od červené až po bílou na vrcholu. Projedeme kolem ní a začneme stoupat sotva znatelnou příchynou do prudkého svahu. Cesta se obloha trochu ztrácí a svah je stále prudší. Hledáme trošku kudy dále nahoru. Pod skalou se dáme

po traverzu doleva a nakonec úspěšně zdoláme hlavní skálu a jsme na vrcholové plošině. Za chvíli najdeme na hlavní cestu, která přešla z jiného směru. Jdeme nyní jen mírně do kopce po suchou travou zarostlém povrchu. Vidíme před námi přesinu dále do prudšího kopce směřující k anténám na hřebeni. Sledujeme ji a stoupáme dál. Za první hodiny jsme nahore na hřebeni ve výšce 2400 m. Dáme si svačinu na místě s překrásnými výhledy na obě strany hor. Dále jdeme po hřebeni a vystoupíme na dva vrcholy s výškou kolem 2430 metrů. Máme super výhledy do údolí a také do našeho kempu. Dokonce chvílemi vidíme náš stan. I nahore je pouze suchá tráva a občas v dálce zahlédneme pasoucí se antilopy nebo pakoně. My se hlavně kocháme výhledy do údolí a na okolní pískovcové skály. Začneme postupně klesat po hřebeni dál až k místu, kde odbojíme doleva dolů. Sestupujeme ze začátku prudkým svahem dolů. V jednom místě jsme úplně na hraně na několik desítek metrů vysoké skále padající kolmo dolů. Sejdeme až do údolí a přicházíme až pod známou skalní stěnu Branderberg Buttress. Nahoru již nepůjdeme, zato půjdeme k silnici. Překročíme po mostku malý potok a po silnici dojdeme zbytek cesty ke kempu.

Golden Gate N.P. – Mushroom rock

Je teprve první čtvrtek a tak odpočíváme a dáváme si kávu s lázeňskými oplatkami. Potom ještě sprchování a vyrazíme na krátkou cestu údolím. Autem dojedeme k malému rodinnému hřišti kousek od kempu. Do údolí již slunce skoro nesvítí a tak rychle fotíme sluncem ještě osvětlené skály. Nakonec nejlepší barvy má la skála přímo nad kempem. Na silnici také potkáme velkého paviána. V kempu jsme již za mírného šera. Rychle se dlelá zima a tak se hodně oblékáme. Rychle se dáme do vaření ve e. Dnes máme vynikající karbanátky s esnekem a k tomu výborné místní brambory. Navíc si vše doplníme majonézou a kořenovou omáčkou. Venku je ale

ím dál v tšizima. Teplota klesá až k 3°C nad nulou. Choulíme se do všeho oblečení, co máme a ani víno nás nezahřeje. Brzy tedy zalézáme do stanu do spacáku a promítání fotek z předchozích dnů děláme ve stanu. Pak už se všichni zavrtáme co nejvíce do spacáku a vyhlídáme si je.

Dnes jsme ujeli 75 km, ušli jsme asi 10km, převýšení 615m

10.května 2007, čtvrtek

Royal Natal Park

36. den

V noci se nám podaří se zahřát a ráno už tak mrazivé není. Venku je jasno. Jenže Pavel zjistí, že mu n kam zmizela jedna bota, kterou měl před stanem. Vydáme se jí hledat kolem stanu a po kempu, ale bohužel není k nalezení. Pravděpodobným pachatelem krádeže je pavián, kterého jsme viděli včera na silnici kousek od kempu. Snídáme ještě bez sluníčka v údolí, ale zima není tak velká jako včera. Vydáme se na cestu k sedlu a potom dále z parku. Zastavíme několikrát na výhledy na další překrásné skály a údolí. Zhlédneme i pasoucí se antilopy. Kousek od silnice pak dva velké ptáky, jak

chodí po zemi a hledají něco k snědku. Pak již sjedeme do farmářské krajiny a smůjeme do města Harrismith na malý nákup. Musíme jet objížkou a po chvíli hledání jdeme do našeho oblíbeného obchodu SPAR. Po nákupu trochu bloudíme, jak se dostat zpět přes město. Nakonec to najdeme a

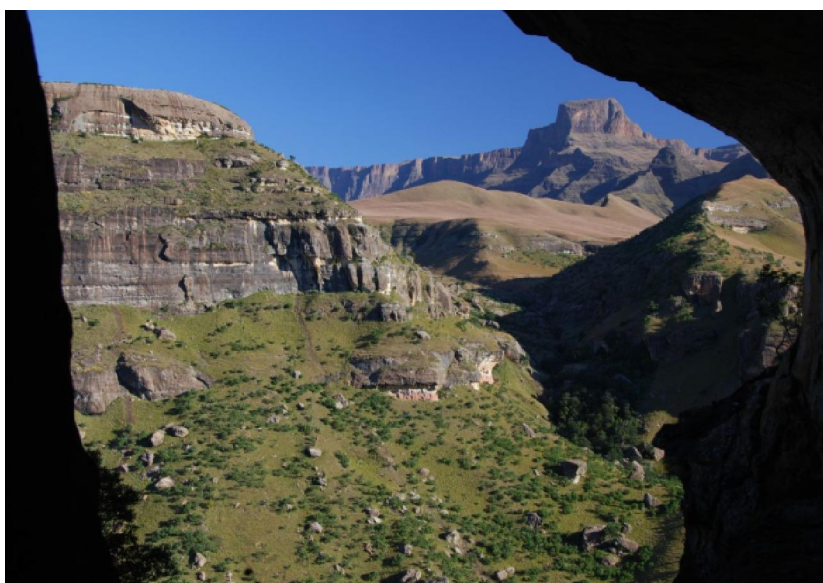

fráme směrem do parku Royal Natal v srdci Dračích hor. Nejprve jedeme kolem velké pěchady. Projíždíme horské sedlo a hned za ním je překrásný výhled do krajiny a na Dračí hory. Sjedeme do údolí a poprvé uvidíme známou skalní stěnu Amfiteátr, jež se tyčí nad krajinou. Je to asi 8km dlouhá stěna vysoká v místech skoro 1000m a nahoře nad ní je planina ve výšce 3000m. Ohraničená je dvěma výraznými vrcholy. My nejprve jedeme do hostelu asi 35 km od parku. Je v nižší poloze a možná bychom zde

Royal Natal N.P. – Stěna Amfiteátr

spali. Upovídaná paní nám ukáže místnosti a hodná doporučí jejich placené výlety. Pojedeme nejprve do parku a rozhodneme se později, kde budeme spát. Směrem k horám jedeme širokým údolím a máme překrásné výhledy na Amfiteátr. Projedeme bránou a v návštěvním centru se ptáme na výlety. Rozhodneme se jít ještě dnes okruh kolem 2 vodopádů a skrz štěrbinu na vysokohorskou planinu. Také zůstaneme dnes v kempu v parku. Je totiž o 500m níže než v úřech v Golden Gate (1910m) a neměla by tu tím pádem být taková zima. Když tam pojedeme, tak se nám kemp pod horami s borovicemi a překrásnou trávou moc líbí. Dáme si rychle k obědu buchty a jablko a v 13:30 vyrážíme na výlet.

Nejprve se kousek vracíme po silnici a pak už začneme stoupat po stráni nad údolím. Kemp je totiž u řeky Mahai, která je zde v horách zatím v těším potokem. Je jasno a ještě hodně teplo, takže se slušně potíme. Navíc jdeme dost rychle abychom celý okruh za odpoledne stihli. Po půl hodině začneme být okolí zajímavější. Procházíme kolem keřů a řídkým lesem překrásných nízkých stromů. Blížíme se navíc přímo pod skály. Zajdeme do menšího lesa v prudkém údolí a tam je první dnešní vodopád. Jmenuje se Tiger Falls a moc neteče. Rychle si uděláme fotky,

Royal Natal N.P. – Výhled z štěrbin

napijeme se a jdeme dál. Přejdeme do dalšího údolí. To je překrásné. Tráva je svěže zelená a v ní jsou rozestřeny stromky a keře. Na obou stranách se nad údolím tyčí pískovcové skály. Scházíme trochu dol k řece Mahai, kde se osvěžíme v prázdné vodě. Za řekou se stáčíme směrem do hor a po chvíli dojdeme k dalšímu hustšímu lesu v štíhlém vodě. Je tam malý a mezi stromy ukrytý vodopád. My však pokračujeme údolím dále nahoru. Cesta stoupá jen mírně a okolí je parádní. Na protější svahu je několik písků odzvěměných k vodě. Uvidíme i jednu horskou antilopu. Na vyhlídkovém kameni si dáme krátký odpočinek a pak již za neme stoupat strmě nahoru po svahu.

Čeká nás výstup štěrbinou nahoru nad skály. Svah pod štěrbinou je krátký a jsme pod ní za chvíli. Je tam hodně stromů a strmě stoupající štěrbinou mezi dvěma rovnoběžnými skalami. Je plná velkých kamenů, které budeme obcházet nebo přelézat. Pomalu šplháme nahoru. Nejprve to jde normálně kolem kamenů strmě nahoru, pak již půjde první žebřík sestavený z dřevěných polen spojených dráty. Dojdeme pod obrovský převis a máme parádní výhled zpět na vrchol jménem Sentinel ohraničený z jedné strany Amfiteátr. Pokračujeme dále stoupajícími se strmými úseky s žebříky a normálním prudkým svahem. Pak se svah mírní a jsme nahoře.

Royal Natal N.P. – Na náhorní plošinu

Jdeme ještě krátce nahoru na plošinu okolo překrásné skály ve tvaru lva. Výstupem se nám otevře úchvatný pohled na okolní hory a přímo proti nám stojící Amfiteátr. Zato směrem zpět na vrcholovou svačinu si dáme na hrbet lva, jinak výhled skály nad údolím. Je již po 16 hodinách a tak se nemůžeme moc dlouho kochat. Slunce se už začíná blížit k horizontu a musíme vyrazit na cestu

zpět. Nejprve se chvíli jde po hřebeni po rovině. Pak klesáme k údolí malého potoka. Ten padá z vrchoviny dol po kném vodopádem na hraně seshodné strže. To bohužel znamená, že musíme od potoka zase trochu stoupat do dalšího sedla a obejít tak skalní masív. Naštití již není vedro a výstup nám zabere jen 20 minut. Za sedlem cesta uhýbá prudce dol do dalšího štěrbinu. Hned na začátku je opět zový žebřík. Pak několik prudkých stupňů až k vyvýšenému stromu. Štěrbinu je zde ještě více zarostlá než předchozí. Tentokrát se stíhají prudké schody s koleny mezi stromy a několik žebříků. Některé nejsou moc strmé a příčky jsou z kulatiny. Jiné jsou opět zové a kolmé.

Royal Natal N.P. – Žebříky

Také s pomocí opět se slézáme úzký úvoz. Je to opět adrenalin a jsme rádi, že jsme to sem stihli za svítání. Slezeme postupně až pod skálu. Tam začíná regulérní pěšina ve vysoké trávě. Občas jsou ještě prudší stupy a tak rychle ztrácíme výšku. Je již po západu slunce a zvýšíme tempo chůze, a to do kempu zvládneme za šera. Cesta už je pohodlná a můžeme jít rychle. Avšak kemp je zatím ještě daleko, i když ho vidíme. Šero se stále prohlubuje a když už není moc dobře vidět, jsme naštití na široké a ušlapané cestě bez kamení. Po ní dojdeme v 18 hodin do kempu, tak akorát abychom nemuseli vytažovat elovky. Stavíme si stan v jednom konci kempu, kde nikdo není. Stan máme kousek od osvětlené a zastřešené umývárny. Bude se tam dobře vařit a navíc zde mají z bojleru vroucí vodu na čaj nebo kávu. Pavel je dnes kuchař a udělá vynikající kuřecí maso s rýží a sladko-kyselou omáčkou. Všichni si pochutnáme. Chválíme si také večer, kdy není taková zima jako v ráno. Dokonce dlouho vydržíme sedět bez bundy, jen v mikině. Bohužel hvězdy nám brzy zakryje mrak.

Dnes jsme ujeli 164 km celkem již 10631 km, ušli jsme asi 12km, převýšení 810m

11.května 2007, Pátek

Royal Natal Park

37. den

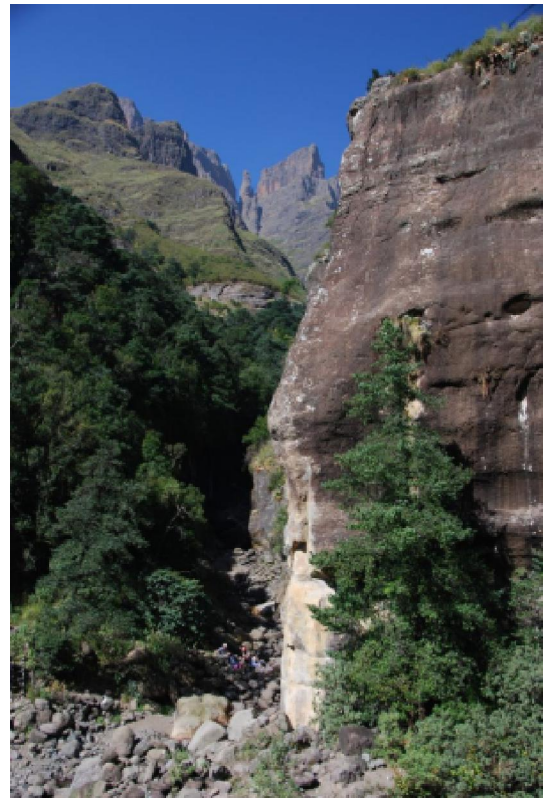
Spíme opět ve stanu bez tropika, ale na rozdíl od ostatních dní dnes padala rosa a pozorujeme na stanu kapky vody. Pavel nám ještě ve spacáku vypráví svoje sny. Ze spacáku pomalu vylézáme okolo 6:30. Venku je azuro a rychle se otepluje. Čaj máme hotový hned, protože v nedaleké kuchyni je ohřívá horké vody. Pavel připravuje čaj zatímco Petr s Evou ještě povídají ve stanu. Najednou od plotu přibíhá velký pavián a než se Pavel vzpamatuje, skočí nám na korbou auta a začne hledat jídlo. Pavel na něj zakřičel a vyběhнул k autu. Jenže pavián neutíká a výhržně cení zuby. Až když Pavel zadupal, seskočil pavián z korby, ale od auta se mu moc nechtělo. Pavel proto popadnul pánvičku a hnal paviána pryč od nás. Mezi tím dorazily posily ze stanu. Pavián přeběhl k sousedním karavanům a i tam ho hnali holí. V autě zjistíme, že za těch pár vteřin stihnul pavián utrhnout kousek výborné banánové buchty. K snídani jsme si ohřáli fazole v tomatové omáčce a opekli na pánvičce párky. Sluníčko už krátce po východu slunce začalo svítit do kempu, tak jsme si užili parádní snídani. Nikam dnes nepospícháme a tak si užíváme jedno z posledních ráno v Africe. Když myjeme nádobí, objeví se znovu pavián. Než stačíme mrknout, je už u nás na stole a kouká co

Royal Natal N.P. – Cestou pod Amfiteátr

ukrást. Má ale smůlu, protože tam jsou jen hmyzí pavučiny. Petr zrovna myje nůž a vybíhá na pavučinu s nožem v ruce. Ten se dá na útěk a překvapivě snadno uteče za 2m vysoký plot, který se právě staví a má chránit kemp před pavučinami. Ještě ale není hotov a v horních drátech není ještě proud. Objevuje se eroch z ochrany kempu, který se vydává za pavučiněm za plot a hází po něm kameny. Za chvíli dorazila posila, další eroch s velkým prakem v ruce.

Po snídani balíme věci, necháme stát stan a vyrážíme autem na zájezd cesty směrem k Amfiteátru. Cestou se stavíme v návštěvnickém centru, kde se díváme na suvenýry a trasy v okolí. Líbí se nám trička, ale mají jen velikosti S a XXL. Kupujeme led do chlazené láhve a pak popojedeme 4km na zájezd cesty do soutěsky Tugela. Na konci cesty je vyhlídka na nejvyšší africký vodopád Tugela falls. Cesta od auta je překvapivě široká. Po chvíli dojdeme k dřevěnému mostu bez zábradlí přes boční přítok a otevírá se nám krásný výhled na Amfiteátr. Cesta pokračuje po svahu nad soutěskou, mírně stoupá a rychle ubíhá. V těsné blízkosti máme krásné výhledy na skály přes námi. Po asi 1,5 hod dojdeme do místa, kde se korytko soutěsky zužuje do soutěsky. Jak postupujeme proti proudu soutěsky, soutěska se neustále zužuje. Přecházíme po kamenech korytkem soutěsky. Nemusíme nikde brodit, jelikož je málo vody. Okolní skály se zdvíhají kolmo vzhůru a občas z boku přítéká malý pramínek. Dojdeme na místo, kde se stékají dva skoro stejně velké potoky a cesta se zde dělí na 3 směry. Jdeme nejdříve po cestě nejvíce vlevo. Vylezeme od potoka po krátkém žebáku a po pár serpentínách dojdeme ke skalnímu převisu odkud je vidět vodopád Tugela. Bohužel je ve stínu a navíc v něm není skoro žádná voda. Vracíme se zpět do korytku a jdeme tentokrát rovnou do soutěsky zvané Tunnel. Jak název napovídá, soutěska je tak úzká, že připomíná tunel. Díky nízkému stavu vody skálope po kamenech a nemusíme se brodit. Asi po 250m je na potoce v těsné blízkosti a dál nemůžeme. Voda v soutěsce je nádherně čistá. Vracíme se zpět na soutok a jdeme

Royal Natal N.P. – Soutěska Tugela

poslední t etí cestou, která za íná na et zovém žeb ík se 40 šprušlemi. Nad žeb íkem vede cesta prudce do kopce, po chvíli je na skále nataženo ocelové lano a pro bezpečný výstup jsou tam zatlu eny do skály ocelové ty ky. Vylezeme na skálu odkud je p kný výhled na celý Amfiteátr. Cesta dál vede z kopce dol do ka onu. Tam ale jít nechceme, proto z stáváme na kameni, kde jsou krásné výhledy, a dáváme si tam ob d. Ve stínu je celkem chladno, bereme si mikiny. Kolem nás létají ptá ci a loudí n co dobrého. Po našem odchodu promptn uklidí všechny drobký.

V p l druhé vyrážíme zp t k autu. Ignorujeme první ást cesty lesem a jdeme p ímo ka onem. Musíme skákat po kamenech, ale zase míváme krásné t n , jedna je plná pulc . Po chvíli se vracíme zp t na zna enou cestu a svižnou ch zí uháníme zp t k autu. Jdeme v tšinu cesty ve stínu. V p l tvrté jsme zp t u auta. Platíme hlída ovi na parkovišti a jedeme zp t do kempu. Celou cestu jsme se t šili, že se v kempu natáhneme na dece na sluní ko. Ale sluní ko se už pomalu schovává za okolní kopce a moc si ho na dece neužijeme. Ve stínu je chladno a oblékáme si teplé v ci. Petr a Eva se jdou oh át do sprchy, Petr se po m síci poprvé holí, Pavel zatím va í ve e i. Ve e e od Pavla je op t vynikající, máme špagety s hov zí konzervou a tomatovou omá kou. K ve e i si dáváme místní víno Shiraz, které nám moc chutná. Petr fotí ze stativu hv zdy. Chvíli ješt sedíme u stolu nad vínem a kolem desáté jdeme spát. Venku je na rozdíl od v erejška jasno a obloha plná hv zd v etn jižního k íže.

Dnes jsme ujeli 10 km, ušli jsme asi 20km, p evýšení 525m

12.kv tna 2007, Sobota

Royal Natal Park

38. den

Royal Natal N.P. – Kemp pod horami

Dnes se probouzíme op t do jasného dne, tentokrát rosa padala intenzivn a naše pohodlnost nenatahovat tropiko se nám vymstila, protože máme celý stan mokrý. Ze spacák vylézáme kolem 6:15, Petr jako první, Eva jako poslední. Uva íme si aj a osmažíme si vají ka s cibulí. Protože nám došel olej, smažíme na másle. Eva p ípraví k sva in chleba s paštikou. Celé ráno pe liv sledujeme okolí kempu, jestli se zase neobjeví drzý pavíán, ale dnes se neodvážil p íjít na lup. Balíme navlhlé v ci a stan a okolo 8:30 opouštíme kemp. Ješt si vyfotíme Amfiteátr a vracíme se zp t na hlavní silnici. Po ní stoupáme do sedla, silnice je samá díra, kli kujeme jako zajíc. Pavel

volá Wendy, která nám p j íla kempovaci v ci a domlouvá jejich vrácení. Když objedeme h eben hor, zahýbáme z hlavní cesty zp t do hor, ale tentokrát z druhé strany. Projíždíme oblastí Qwa Qwa kam za apartheidu b lošská vláda vyst hovala ernochy. Okolní strán jsou poseté nekone ným lesem malých domk . Asi 20km projíždíme m stem, spíš obrovskou vesnicí, kde je jen jedna hlavní

silnice a kolem spousta domků. Občas vidíme i boudy z vlnitého plechu. Po silnici chodí spousta pěších a musíme jet opatrně. Projedeme obydlenou oblast a stoupáme do hor. Nejprve jedeme po silnici udlážděná. Asi kvůli trvanlivosti v zimě. U brány zaplatíme 10 R za osobu za vjezd a pokračujeme dál. Původní cesta je až k hotelu ve výšce přes 2400 m, pak už je to prašná a občas rozbitá cesta. Dojedeme až na konec silnice na parkoviště kousek pod horou Sentinel ve výšce 2540 m. Jsou už tady nějaká auta a zrovna se chystá vyjít skupina lidí s velkými batohy. Budou spát nahore. Chvilí po nás dojíždí dva mikrobusey s výpravou z hostelu pod horami. Rychle se balíme a vyrážíme na cestu, a nejdeme s davem.

Royal Natal N.P. – Pohled do údolí Tugela

Po así je opět nádherné, modré nebe bez jediného mráčku. Cesta zpočátku jen mírně stoupá po úbočí. Již máme překrásné výhledy na stenu Sentinelu a okolní hradbu skal. Dojdeme až pod prudší svah, kde začínají serpentiny. Pár minut za námi se již táhne had více jak 20ti lidí s průvodcem. Projedeme několik serpentín a jdeme se podívat do sedla na výhledy. Již je překrásně vidět velká část stěny Amfiteátru. Šplháme se po prudkém svahu nad hlavní cestou a kocháme

se pohledy do údolí a na okolní hory. Spekulujeme kde asi bude stráž, kterou by se mělo jít nahoru na plošinu. Na chvíli sejdem na hlavní cestu. Ta se nyní již stáčí kolem paty Sentinelu, aby ho obešla. Někde za rohem asi bude ta správná stráž, jelikož naproti vidíme nepřístupné skály a průrvy. V dálce potom stráž, kde vedou žebříky. Po nich půjdeme dolů z náhorní planiny. Vyjdeme si trochu nad cestu do malého sedla a tam si dáme v pravé poledne svačinku se sušenkami. Mezitím pod námi projde velká skupina a za rohem také na chvíli zastaví. Když k nim dojdeme, vidíme, že jsou u spodní části stráže a v tšinu již šplhá nahoru. Rychle se přidáme a začínáme ostrý výstup. Jde se přes kameny prudce nahoru a občas je nutné se přidržet rukama. Je zde vyšlapaná cesta a tak to není technicky náročné. Jen v jednom místě je krátký žebřík přes kámen. Ve strži je ještě stín a tolik se nepotíme. Zato popadnout dech musíme každých pár desítek metrů. Postupně přes kameny a stupně předcházíme v tšinu lidí a blížíme se do úzkého místa. Tam je stráž chvíli opravdu prudká. Výše se rozšíří a také tolik nestoupá. Nahore jsme asi za půl hodiny. Najednou je tu skoro rovina a úplně jiný pohled na skály Amfiteátru. Tentokrát jsem již nad jeho hranou ve výšce 3100m.

Jdeme kousek dál na jednu skálu a dáme si vodu. Také se po odně vydýcháme. Po plošině se nám jde již dobře. Pomalu klesáme po mírném svahu směrem k velkému závalu v náhorní plošině. Ten musíme nejprve obejít, abychom se dostali k údolí řeky Tugela. Číku již vidíme pod námi, jak se vine mezi trávou po plošině. Vidíme, že nějaká voda je a tak by vodopád měl přeci jen trochu téci. Podíváme se dolů do závalu a jdeme po jeho hraně směrem k hlavnímu masívu. Na dvou místech se

Royal Natal N.P. – Na náhorní plošině Amfiteátru

Tam jsme včera šli na výlet. Je vidět skoro jako z letadla, postupně se údolí mění v soutěsku. Za 20 minut dorazí banda z mikrobusu přímo k vodopádu a je po klidu. Pomalu se sbalíme a jdeme přímo k vodopádu. Je již podruhé hodiny odpoledne. Jelikož je kolem spousta lidí, tak se zdržíme jen chvíli. Koukáme se, jak se dva kluci ve vodě dokonce na chvíli koupou. Pokračujeme proti proudu říčky po plošině směrem k druhému okraji. Kolem řeky se jde pomalu a ta jen pomalu teče hezkými zatáčkami. Vidíme, jak ptáci drze klovají nějaké jídlo z batohů lidí, co je nechali v louce, když šli k vodopádu. Dojdeme až k okraji plošiny a po pár metrech klesání je tu prudký sráz a na něm dva žebříky.

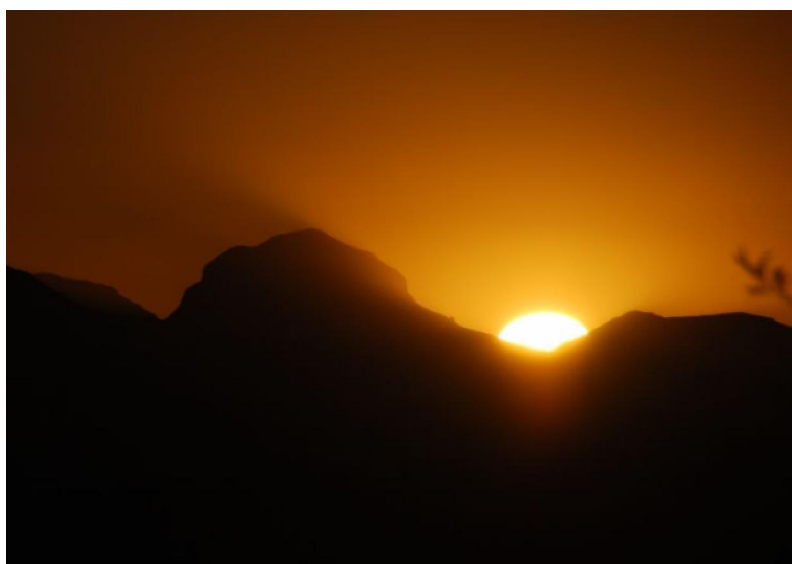
Nejprve je se shora okoukneme a vyfotíme. Jsou vedle sebe a asi 7 metrů dlouhé. Stěna zde není úplně kolmá a dole je menší plošina, takže nevypadají tak vzdušně. Eva jde po pravém a ten se trochu houpe. Kluci zvolí levý, který vypadá stabilněji. Slezeme je v pohodě a během chvíle. Dole se jde po skále pár metrů k druhému stupni žebříku. Také zde jsou dva a vypadají drsněji. Mají délku přes 10 metrů a jdou přes skalní hranu dolů po kolmé skále. Volíme lépe u lanýžebříku s kruhy na straně. Ty ho odsazují od skály a drží stabilněji. Slezení je již náročnější a to hlavně na psychiku. Pod nohama v těsném sestupu je jen volný pád. Dole už jsme pod skalou a dál je pohodlná plošina po vrstevnici. Stačí postavit dva

fotíme sedíce nad ní několik set metrů hlubokou propastí kolmé skály. Pomalu klesáme podél hrany Amfiteátru směrem k vodopádu. Po chvíli dojdeme na místo odkud je vodopád vidět. Ten je jen trochu teče, ale do mohutnosti, jak ji známe z pohledu, má daleko. Padá jen malý závoj a po několika stupních už z něj skoro nic nezůstává. Je i trochu slyšet šumění vody. Na kamenech poblíž hrany skal s výhledem na vodopádek si dáváme zasloužený občerstvení. Máme chleby s paštikou a zeleninu. Chvilku si užíváme nádherné výhledy na skály a do údolí. Také odsud vidíme kanyon řeky Tugela pod námi.

Royal Natal N.P. – Sestup dolů

žebíky ve správném místě a zdánlivě nepřístupný skalní blok Amfiteátru je rázem dobyt. Ještě si uděláme fotky a hurá na cestu zpět, nad námi už nad žebíky dorazila velká skupina. My jdeme po rovině pod skalami osvětlenými příjemným odpoledním slunkem. Přesně nad námi se tyčí mohutný masív skal a díváme se na Sentinel z druhé strany. Přes několik žeber dojdeme až pod stráž, kterou jsme vylezli na vrcholovou planinu. Nyní je před námi osvětlená a láká nás k výstupu. Odoláme a pokračujeme dál dolů. Obejdeme celý Sentinel a sestupujeme serpentínami k širší cestě na úbočí. Po ní již sesvístíme na parkoviště. Dnes jsme opět mohli štěstí na počasí a užili si nádherný výlet v horách. Sundáme si trekové boty a popojedeme autem pár kilometrů na místo, kde je před námi vidět na hory. Tam si dáme zaslužený dort a hroznové víno. Slunce se pomalu chýlí k obzoru a my sjíždíme do údolí plného smogu od tisíců domů. I když už mají lidé postavené domky, stále velká část lidí žije v kámen. Za jedním hrbem na silnici se nám otevře krásný pohled. Právě zapadá slunce za horský hřeben v dálce. Zastavíme se a užíváme si poslední západ slunce v africké krajině. Za šera projíždíme opět územím domků a domků.

Royal Natal N.P. – Západ slunce za hory

elektrické hračky. Ve sprše je malý proudový ohřívák a tak proud není moc velký. Na umytí to stačí a venku zatím není moc zima. Venku pod stromem si povídáme s paní o situaci v JAR. Říká, že hodně lidí se stahuje do Evropy nebo Austrálie. V JAR nevidí perspektivu, jak v práci tak pro děti a kvalitu bezpečnosti. Navíc pod vládou černé většiny neuvěřitelně narostla administrativa a restriktivní omezení podnikání a svobodného obchodu. Také nám říká, jaké mají tento rok velké sucho. Prý nejvážněji za posledních 50 let. Týká se to hlavně střední a jižní Afriky. Povídáme si i o přírodních zážitcích z Krugerova parku, když tam ještě nebyla elektrika a asfaltky. Náhodou také letí do Londýna, jen o den později než my. Když se nám Eva udělá výborný tuřínový salát se spoustou zeleniny a tuňáčkem. K tomu popijeme v kuchyni po delší době ze skleniček zbytek moc dobrého Shirazu. Zkoušíme přes web vybrat sedadla na let zpět do Evropy, ale jak pojedeme jednu obrazovku a potvrdíme počítačem předem předem místa. Zmínit už to bohužel nejde. Spát jdeme až po jedenácté.

Dnes jsme ujeli 185 km a ušli převýšení 630 m na 14 km dlouhém výletě s dvěma žebíky

Máme do 30 km vzdáleného města Kestell, kde by měl být před námi rodinný hostel. Za úplně tmy dojedeme do města a podle cedule máme směr k hostelu. Ulice jsou malé a ne moc dobře osvětlené a tak se v obchodě raději zeptáme na instrukce. Podle nich najdeme správnou ulici, ale dojedeme. Až když Petr vystoupí a obhlídne okolní domy najde ceduli. Paní nás přátelsky přivítá v hostelu Karma. Dáme si auto na zahradu za zamčenou bránu. Jsme tu dnes jediní hosté, tak dostaneme za cenu kempu (50 R osoba) postele v místnosti. Jsou tu tři palandy. Hned dáme nabíjet různé

Na postelích se nám pěkne spí. Také v místnosti se nemusíme zachumlávat ve spacácích. Stačí nám jen deky, které tady mají. Se vstáváním nepospícháme a k dobrému ránu si pouštíme romantické písničky. Z postelí vylezeme až po půlnoci, když nám Petr udělá a donese do postele kávu a čaj. Docela dlouho snídáme a kolem pobíhají psi majitelů. Mají dva bull teriéry. Jeden je černý a druhý zrzavý. Jsou docela mazliví a po chvíli se kolem nás motají. Občas je Pavel podrbe a to jsou pak šťastní. Po snídani se na zahradě dáme pomalu do balení. Nejprve úplně vyprázdníme auto. Eva začne mýt vnitřek vepředu a Pavel vymetá a utírá prach z korby našeho pick-upu. Mezitím vyhazujeme nepotřebné věci a zvlášť dáváme pozornost věcem v ní. Našty stí nemusíme spěchat a tak to je v pohodě. Venku je krásně, modrá obloha, sem tam mráček a přes 20 stupňů. Občas nám „pomáhají“ psi, pletou se po chvíli kolem. Auto uvnitř vypadá po úklidu úplně jinak a tak ho zase začneme plnit. Batohy sbalíme dost v pohodě a kufr auta ani není plný. Nakonec Pavel ostříká a otevírá z nejhorší špíny celé auto, hlavně okrovou zadní část změní z černé na bílou. Neuvěřitelně to i za tu chvíli prokoukne. Dáme si ještě čaj a sušenky a v půlnoci vyrazíme na naši poslední trasu v JAR. V Kestellu chvíli bloudíme, ale pak najedeme na hlavní silnici směrem na sever a z ní po chvíli najíždíme na dálnici. Dálnice je placená, platíme nejprve 33 R a pak ještě jednou 24 R. Na dálnici pekevapiv nejsou ani benzínové pumpy ani odpovídavla. První pumpa s odpovídavlem je až po 150 km těsně před Johannesburgem. Podruhé během naší cesty se nám na palubní desce rozsvítí ukazatel prázdné nádrže, jinak jsme si na pravidelné doplňování benzínu dávali pozor. Bereme benzín za 400 R, dojdeme si na záchod a Pavel koupí další biltong.

Johannesburg – Vylidněné ulice centra

Chceme ještě nakoupit nějaké suvenýry, díváme se do našeho průvodce na doporučená místa a dvě tržnice vybíráme. Petr zapíná satelitní navigaci a ta nás spolehlivě navede k jezeru Bruma, kde má být první tržiště. Chvíli bloudíme okolo jezera a nakonec objevíme to správné místo. Platíme 3 R vstupné do tržiště, kde je jeden stánek vedle druhého. Hodnotě připomíná tržiště v Praze v Holešovicích. Nabízí se tu všechno možné od oblečení, šperků, kosmetiky, nábytku až po různé vyřezávané předměty. Stánek s tímto zbožím tu moc není. Pavel s Evou prochází obchody, Petr čeká na ulici. Špatně se mu chodí, protože mu praskla pětka na sandálech, které chtěl ale stejně před odletem vyhodit. Pavel kupuje několik ze dřeva vyřezávaných zvířátek. Není tu ale zdaleka tak dobrý výběr jako byl na parkovištích okolo Blyde Canyonu. Ceny jsou ale podobné – 30R za zvířátko po krátkém smlouvání. Cestou ven z areálu si ještě koupíme trička. Hned vedle tržiště jsou na chodníku další stánky. Pavel tam koupí dvě pěkně vyřezávané žirafy. Protože jsme se dlouho zdrželi a nakoupili vše, co jsme chtěli, druhé tržiště vynecháme. Na naléhání Evy se rozhodneme jet přes centrum Johannesburgu. Zamykáme se v autě a máme trochu strach, protože známe z domova historky o obrovské kriminalitě. Kvůli těm se prý ani nestaví na červenou na

semaforech. Cestu najdeme dobře a za pár minut jsme v centru. Ulice jsou téměř liduprázdné a skoro všechny obchody mají stažené rolety. To bude ale asi tím, že je dnes neděle. Na červenou na semaforech všichni staví, včetně nás, a nemáme pocit ohrožení. Bezdomovce zahlédneme jen jednou a vybydlenou budovu s rozbitými okny taky jen jednu. Se satelitní navigací v kombinaci s papírovou mapou najdeme správnou cestu skrz centrum a najíždíme na dálnici, po které uhaníme na sever vrátit kempovací vci. Navigace nás bezchybně navede do té správné ulice, jenže tam je přes ulici plot. Celý blok ulic je obehnán plotem s ostnatým drátem, všechny ulice jsou uzavřeny s výjimkou jedné, kde je centrální vjezd do celého bloku s bezpečnostní službou. Chvilí bloudíme okolo než najdeme vjezd. Ochránka nás pouští dovnitř a my zjistíme, že Wendy bydlí přímo u brány, kde jsme před 10 minuty stáli. Wendy nás zve dál do předpokojce, dostáváme pití a sušenky. Asi hodinu povídáme o naší cestě kolem JAR a o životě v JAR. Pavel jí vypálí CD s výběrem našich fotek. Vracíme vci a dostáváme zpět zálohu sníženou o hodnotu ukradených vci. Wendy si za termosku, nůžky a nůžekne 170 R.

Johannesburg – Louíme se s autem a Afrikou

Okolo šesté vyrážíme směrem na letiště. Pavel ještě v místním Sparu nakoupí biltong. Po krátkém blouzení najedeme na dálnici N1. Ze začátku je provoz hodně hustý, ale po pár kilometrech v řadě aut sjede a dálnice je najednou skoro prázdná. Cesta na letiště je z dálnice dobře známa, ale nikde není benzínová pumpa. Jednu objevíme hned vedle letiště, ale ve spleti estakád se nám tam nedaří dojet. Na druhý pokus tam přece jen trefíme, bereme plnou nádrž a klidně vrátit auto do předpokojce. Cesta je špatně známa, ale nakonec najdeme správné parkoviště bez blouzení. Vyndáme všechny vci z auta a dobalíme poslední zbytky vci a nákup. Náš tachometr uzavřel svůj účet na hodnotu 11 199 km. Nakládáme vci na dva vozíky a jedeme do haly terminálu. V předpokojce si nás nikdo nevěšmá, nakonec Pavel uloví jednoho černocha a jde s ním prohlédnout vrácené auto. Zkontrolují, že auto vracíme s plnou nádrží a nebourané. Terminál je ve výstavbě i představbě, klidně jdeme po došlých chodnících. Naštel je cesta dobře známa. U check-in není nikdo, jdeme hned naadu. Pavel s Evou vyrazí utratit poslední randy, ale není moc za co. Projdeme bezpečnostní kontrolou, která není moc důkladná, do bezcelní zóny, kde Pavel za poslední randy koupí biltong a Eva je utratí za rukavice a ponožky. Do letadla jdeme jako jedni z posledních. Je skoro plno, jen sem tam je prázdné místo. Odlétáme s menším zpožděním, sedíme tady vedle sebe. Krátce po vzletu dostaneme k večeři dobrou rybičku s bramborem. Snažíme se přes noc spát, nejvíce se to daří Petrovi. Noc nám rychle utekla, dostali jsme k snídani vajíčka s kouskem lososa. Nad Londýnem jsou husté mraky, takže nemáme skoro žádné výhledy. Přistáváme v 7:20 místního času. Projdeme bezpečnostní kontrolou, Eva zabaví víno i kolu z letadla. Ležíme v hale na pohodlných lehátkách a čekáme až nám zobrazí číslo gate odkud odlétáme. Dopijíme malý zbytek slivovice a mlsáme zbytky jídla z JAR. Z Londýna odlétáme s 20 minutovým zpožděním. V 12:02 přistáváme v Praze a naše dovolená končí.

Dnes jsme ujeli 374 km, celkem 11200 km a odletěli z nádherné Jižní Afriky zpět do Evropy.